

MREKULLITË E KURANIT

“Me të vërtetë Kurani është
shpallje e Zotit të botëve.”

(Esh-Shu'ara 192)

HARUN JAHJA

Katërbëdhjetë shekuj me parë, Zoti zbriti Kuranin, për të udhëzuar njerëzimin në rrugën e drejtë. Që nga dita e zbritjes së Tij e deri Ditën e Gjykimit, ky Libër i Shenjtë do të mbetet udhëzuesi i vetëm për njerëzimin. Stili i paarritshëm dhe Urtësia e përkryer që ndeshen në Kuran janë një provë e qartë e burimit hyjnor të këtij Libri.

Por evidencat që provojnë saktësinë e Kuranit nuk mbarojnë me kaq; një nga këto evidenca është përmendja e një numri faktesh shkencore që janë zbuluar vetëm në saje të teknologjisë së shekullit XX, ndërkohë që Kurani ka zbritur rreth 1400 vjet më parë. Sigurisht që këto fakte, as që mund të imagjinoheshin në kohën e zbritjes së Kuranit, gjë që e thekson akoma më tepër burimin hyjnor të Tij.

Libri që keni në dorë, përveç mrekullive shkencore, përmban edhe disa mesazhe rreth të ardhmes, si dhe disa informacione historike të Kuranit.

RRETH AUTORIT: Autori, i cili shkruan me pseudonimin Harun Jahja, ka lindur në Ankara në vitin 1956. Ka studiuar artet në universitetin Mimar Sinan të Stambollit, si dhe filozofi në Universitetin e Stambollit. Që nga viti 1980, autori ka publikuar libra të shumtë në fusha të ndryshme, si ato politike, fetare dhe shkencore. Harun Jahja njihet si një autor që ka shkruar punime tepër të rëndësishme për të nxjerrë në shesh mashtrimet e evolucionistëve, pavlefshmërinë e pretendimeve të tyre, si dhe anët e errëta që lidhin Darwinizmin me disa

ideologji shkatërrimtare. Shumë prej librave të tij janë përkthyer në Anglisht, Gjermanisht, Frengjisht, Italisht, Spanjisht, Portugalisht, Shqip, Arabisht, Polonisht, Ruisht, Boshnjakisht, Indonezisht, Tatarisht, Urdu dhe Malaj. Librat e Harun Jahjas u drejtohen të gjithë njerëzve, muslimanëve dhe jomuslimanëve, pavarësisht nga raca, mosha e kombësia, sepse ata përqendrohen në një qëllim të vetëm, i cili është zgjerimi i diapazonit të mendjes së lexuesve nëpërmjet paraqitjes së shenjave të ekzistencës së përjetshme të Zotit.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

PER LEXUESIN

- ◆ Gjatë 140 viteve të fundit, Darwinizmi, i cili mohon faktin e krijimit e, si rrjedhojë, edhe vetë ekzistencën e Zotit, ka bërë që shumë njerëz të largohen nga besimi i tyre dhe të bien në kthetrat e dyshimit. Ndaj, duke provuar se kjo teori nuk është gjë tjetër veç një mashtrim, ne kryejmë një detyrë shumë të rëndësishme që është e lidhur ngushtë me fenë. S'ka dyshim, se ky është një shërbim i rëndësishëm që duhet t'u ofrohet të gjithëve.
- ◆ Një pikë që duhet theksuar ka të bëjë me përmbajtjen e librit. Në të gjithë librat e autorit, temat që kanë lidhje me besimin trajtohen në dritën e ajeteve kuranore dhe njerëzit ftohen që të mësojnë fjalët e Zotit dhe të jetojnë bashkë me to. Të gjitha temat që kanë lidhje me ajetet kuranore janë shpjeguar në mënyrë të atillë që të mos lënë asnjë shteg për dyshime apo dilema në mendjen e lexuesit. Stili i qartë, i lehtë e i rrjedhshëm mundëson çdo njeri të çfarëdo moshe apo grupi social që të kuptojë me lehtësi librat. Kjo gjë i bën ata shumë tërheqës për t'u lexuar njëherësh, pa e ndërprerë leximin. Edhe ata persona që e mohojnë anën shpirtërore ndikohen pozitivisht nga faktet e përmendura në këto libra dhe nuk mund ta hedhin poshtë vërtetësinë e tyre.
- ◆ Ky libër, ashtu si dhe të gjithë librat e tjerë të autorit, mund të lexohet individualisht ose në grupe. Leximi i librit në grup është shumë i dobishëm dhe i rëndësishëm, pasi çdo lexues mund t'i përcjellë tjetrit mendimet dhe eksperiencën e tij.
- ◆ Këta libra janë shkruar vetëm për të fituar kënaqësinë e Zotit, ndaj dhe kontributi i çdokujt për leximin dhe prezantimin e tyre do të ishte një shërbim i madh për fenë e Zotit. Ndaj, ata që duan t'ua transmetojnë fenë të tjerëve, do të gjejnë një mjet tepër efikas në librat e Harun Jahjas.
- ◆ Në këto libra ju nuk do të gjeni shpjegime që bazohen në burime të dyshimta, apo stil shkrimi që bie ndesh me respektin dhe nderimin që duhet të tregojmë për gjërat e shenjta, apo ide të pabaza që fusin dyshim dhe shkaktojnë devijim në zemër.

MREKULLITË E KURANIT

Titulli i origjinalit
Miracles of the Qur'an
www.harunyahya.com

Të drejtat e botimit në gjuhën shqipe janë të rezervuara për

Alb-Books ©

Përkthimi:
Dritan Senja

Redaktimi letrar dhe teknik
Kujtim Ereqi

Korrektimi
Roald Hysa
Ornela Ademovi

Përkujdesja kompjuterike
Studio H. J. S.

Shqipëri:

Libraria tek rruga Islam Alla,
pranë xhamisë së Dine Hoxhës
tel. 00355 (0) 682236306

Maqedoni:

"Furkan ISM"- Shkup
Tel.: 00389 2 622360
Faks: 00389 2 622393

E-mail: alb_books@yahoo.com
Alb-Books is a logo of Furkan ISM

Shtypur nga:
Kaptan Ofset

Topkapi Ticaret Merkezi-II NO:160
21-22 Topkapi-Istanbul / Turkey
Tel +90 212 4819910

MREKULLITË E KURANIT

*“Me të vërtetë Kurani është
shpallje e Zotit të botëve.”*

(Esh-Shu'ara 192)

HARUN JAHJA

NENTOR 2002

Rreth autorit dhe veprave të tij

Autori, i cili shkruan me pseudonimin HARUN JAHJA, ka lindur në Ankara në vitin 1956. Pasi mbaroi shkollën tetëvjeçare dhe të mesme në Ankara, ai studioi artet në universitetin Mimar Sinan të Stambollit, si dhe filozofi në Universitetin e Stambollit. Që nga viti 1980, autori ka publikuar libra të shumtë në fusha të ndryshme, si ato politike, fetare dhe shkencore. Harun Jahja njihet si një autor që ka shkruar punime tepër të rëndësishme për nxjerrë në shesh mashtrimet e evolucionistëve, pavlefshmërinë e pretendimeve të tyre, si dhe anët e errëta që lidhin Darwinizmin me disa ideologji shkatërrimtare.

Pseudonimi i tij përbëhet nga emrat "Harun" (Aron) dhe Jahja (Gjon), për të përkujtuar këta dy profetë që luftuan kundër mosbesimit. Vula e Profetit, e cila gjendet në kapakun e librave të autorit përmban një kuptim simbolik që ka lidhje me përmbajtjet e tyre. Kjo vulë përfaqëson Kuranin, i cili është libri dhe fjala e fundit e Zotit dhe Profetin, i cili është profeti i fundit. Nën udhëheqjen e Kuranit dhe Sunetit, autori ka për qëllim të hedhë poshtë të gjitha bazat e ideologjive anti-fetare, në mënyrë që të shuhet të gjitha kundërshtimet ndaj fesë.

Të gjitha këto punime të autorit përqendrohen rreth një qëllimi: transmetimi i mesazhit të Kuranit për të gjithë njerëzit, duke i nxitur ata të mendojnë rreth temave të rëndësishme që kanë lidhje me besimin, si ekzistenca e Zotit, njësimi i Tij, bota tjetër etj., dhe shkatërrimi i plotë i themeleve të rrënuara të sistemeve ateiste.

Harun Jahja gëzon një reputacion të madh në një gamë mjaft të gjerë lexuesish që nga India në Amerikë, nga Anglia në Indonezi, nga Polonia në Bosnje, nga Spanja në Brazil. Disa prej librave të tij janë të disponueshëm në Anglisht, Frengjisht, Gjermanisht, Italisht, Portugalisht, Urdu, Arabisht, Shqip, Ruisht, Boshnjakisht dhe Malajo; ata janë mirëpritur nga lexuesit në të gjithë botën.

Të vlerësuar në të gjithë botën, këto punime kanë shërbyer për të ndihmuar shumë njerëz të gjejnë rrugën e besimit apo të arrijnë një kuptim më të thellë të besimit të tyre. Stili i qartë, i lehtë dhe i rrjedhshëm i këtyre librave u jep atyre disa veçori karakteristike që mund të vihen re nga kushdo që i lexon apo i shqyrton ato. Këto punime kanë pasur një ndikim të shpejtë dhe rezultate tepër të

kënaqshme. Është e pamundur për ata persona, që i lexojnë këto libra me kujdes dhe mendojnë rreth tyre seriozisht që të vazhdojnë të mbrojnë filozofinë materialiste, ateizmin apo çfarëdo ideologjie apo filozofie shkatërrimtare. Edhe nëse ata vazhdojnë mbrojtjen, kjo tregon se ata bazohen në sentimentalizmin e tyre, pasi këto libra i hedhin poshtë këto ideologji që nga themelet. Sot është bërë e mundur që të gjitha lëvizjet bashkëkohore jobesimtare të pësojnë një disfatë ideologjike, në saj të koleksionit të librave të shkruar nga Harun Jahja.

S'ka dyshim se këto veçori e kanë origjinën nga urtësia dhe udhëzimi i Kuranit. Autori sigurisht që nuk ndihet krenar për veten e tij; ai synon që të jetë një mjet që ndihmon të tjerët për të gjetur rrugën e drejtë të Zotit. Për më tepër, ai nuk merr asnjë përfitim material nga librat e tij. Edhe ata që përgatisin këto libra nuk marrin asnjë përfitim material. Ata duan vetëm të fitojnë kënaqësinë e Zotit.

Duke pasur parasysh këto fakte, ata që inkurajojnë njerëzit që të lexojnë këto libra, të cilët hapin sytë e zemrës dhe ndihmojnë të tjerët të bëhen adhurues të devotshëm të Zotit, bëjnë një shërbim të paçmueshëm për fenë.

Nga ana tjetër, do të ishte humbje kohe dhe energjie përhapja e atyre librave që krijojnë konfuzion në mendjet e njerëzve dhe nuk kanë ndonjë ndikim të efektshëm në largimin e dyshimeve dhe dilemave nga zemrat e tyre, siç e ka vërtetuar dhe eksperienca shumëvjeçare. Është më se natyrshme që libra të tillë që janë shkruar më tepër për të theksuar forcën letrare të autorit të tyre, sesa për të fituar kënaqësinë e Zotit, nuk mund të kenë kurrë një efekt pozitiv. Ata që dyshojnë në këtë, mund të shohin se qëllimi i vetëm i librave të Harun Jahjas është triumfi ndaj mosbesimit dhe përhapja e vlerave morale të Kuranit.

Nuk duhet të harrojmë një pikë shumë të rëndësishme: Shkaku kryesor i vazhdimit të problemeve dhe konflikteve që përballojnë muslimanët sot është ndikimi ideologjik i mosbesimit. Të gjitha këto do të marrin fund kur të arrihet disfata ideologjike e mosbesimit dhe të sigurohemi që çdo njeri i njezh mrekullitë e krijimit dhe moralin kuranor, në mënyrë që të gjithë njerëzit të jetojnë me frymën e tyre. Duke marrë në konsideratë gjendjen e botës sot, e cila i çon njerëzit në një humnerë të thellë dhune, korrupsioni dhe konfliktesh, është e qartë që ky shërbim duhet të jetë i diponueshëm sa më shpejt dhe sa më efektivisht që të jetë e mundur. Përndryshe, mund të jetë shumë vonë.

Ne shpresojmë që me Vullnetin e Zotit, librat e Harun Jahjas do të luajnë këtë rol tepër të rëndësishëm në shekullin XXI dhe do të ndihmojnë njerëzit të fitojnë paqen, bekimin, drejtësinë dhe lumturinë e premtuar në Kuran.

PERMBAJTJA

MREKULLITË SHKENCORE NË KURAN	10
PARATHENIE	11
KRIJIMI I UNIVERSIT	12
ZGJERIMI I UNIVERSIT	14
NDARJA E QIEJVE DHE E TOKËS	16
ORBITAT	18
RRUMBULLAKSIA E TOKËS	21
ÇATI E SIGURTË	22
QIELLI KTHYES	26
SHTRESAT E ATMOSFERËS	28
FUNKSIONI I MALEVE	31
LËVIZJA E MALEVE	34
MREKULLIA E HEKURIT	36
KRIJIMI NË ÇIFT	37
RELATIVITETI I KOHËS	38
SASIA E SHIUT	40
FORMIMI I SHIUT	42
ERËRAT FEKONDUESE	46

DETET NUK PËRZIHEN ME NJËRI-TJETRIN48
ERRËSIRAT E DEVEVE DHE VALËT E BRENDSHME50
ZONA E TRURIT QE KONTROLLON LËVIZJEN53
KRIJIMI I NJERIUT54
QUMËSHTI I NËNËS64
IDENTITETI NË SHENJAT E GISHTËRINJVE65
INFORMACIONI I DHËNË NË KURAN MBI TË ARDHMEN66
PARATHENIE67
FITORJA E BIZANTIT68
INFORMACIONET HISTORIKE NË KURAN72
FJALA "HAMAN" NË KURAN73
TITUJT E SUNDUESVE EGJIPTIANË NË KURAN76
MREKULLITË MATEMATIKORE TË KURANIT78
KONKLUZION90
DISFATA E EVOLUCIONIT92

**MREKULLITË
SHKENCORE
NË KURAN**

PARATHENIE

Katërmbëdhjetë shekuj më pare, Zoti zbriti Kuranin për të udhëzuar njerëzit në rrugën e vërtetë. Që prej ditës së shpalljes së tij e deri në Ditën e Gjykimit, ky libër i fundit hyjnor do të mbesë udhëzimi i vetëm për ta.

Stili i pakrahasueshëm i Kuranit dhe urtësia e tij e përkryer janë tregues të qartë se ai është me të vërtetë fjala e Zotit. Përveç kësaj, Kurani ka mjaft veçori të tjera të mrekullueshme, të cilat vërtetojnë se ai është me të vërtetë një libër hyjnor. Një prej këtyre veçorive është fakti se një numër i konsiderueshëm i fakteve shkencore, të cilat njeriu mundi t'i zbulonte vetëm me ndihmën e teknologjisë së shekullit XX, janë shpallur në Kuran 1400 vjet më parë.

Sigurisht që nuk mund të pretendojmë që Kurani është një libër shkencor, pasi qëllimi i shpalljes së tij nuk është shtjellimi i fakteve shkencore apo shpjegimi i dukurive natyrore, por siç e thamë dhe më lart, udhëzimi i njerëzve drejt së vërtetës. Megjithatë, në Kuran gjejmë shumë fakte shkencore, të cilat janë zbuluar në mënyrë të plotë vetëm në saje të fjalës së fundit të teknologjisë bashkëkohore. Këto fakte shkencore as që mund të perceptoheshin apo imagjinoheshin në kohën e shpalljes së tij, gjë që vërteton akoma më tepër prejardhjen e tij hyjnore.

Që të kuptojmë mrekullitë shkencore në Kuran, sëpari duhet të hedhim një vështrim në nivelin e shkencës që mbizotëronte në kohën e shpalljes së këtij libri hyjnor.

Në shekullin VII, në shoqërinë arabe ekzistonin shumë bestytini, me të cilat ishin përzier edhe çështjet shkencore. Mungesa e teknologjisë së duhur, me anë të së cilës do të studioheshin të fshehtat e natyrës dhe universit, i la këta arabë të hershëm nën ndikimin e bestytnive dhe legjendave të trashëguara nga brezat e mëparshëm. Për shembull, ata supozonin se ishin malet ato që e mbanin qiellin lart. Ata besonin se toka ishte e sheshtë dhe në dy skajet e saj ndodheshin male të larta, të cilat ishin shtyllat që mbanin qiellin lart.

Sidoqoftë, të gjitha këto besime të kota të shoqërisë arabe u zhdukën me zbritjen e Kuranit. Në ajetin e dytë të sures Er-Rra'd thuhet: **“Zoti është Ai që i ngriti qiejt pa asnjë shtyllë...”** Ky ajet hodhi poshtë besimin e trashëguar të arabëve se qielli qëndron lart i mbajtur prej maleve. Në mjaft çështje të tjera janë shpallur të dhëna tepër të rëndësishme dhe të sakta, në një kohë kur askush s'kishte asnjë njohuri për to. Kurani, i cili zbriti në kohën kur njerëzit dinin shumë pak rreth astronomisë, fizikës ose biologjisë, përmban argumente bazë mbi një sërë dukurish të ndryshme, si krijimi i Universit, krijimi i qenieve njerëzore, struktura e atmosferës apo ekuilibri delikat, i cili bën të mundur jetën në tokë.

Tani, le të shqyrtojmë së bashku disa mrekulli shkencore të shpallura në Kuran.

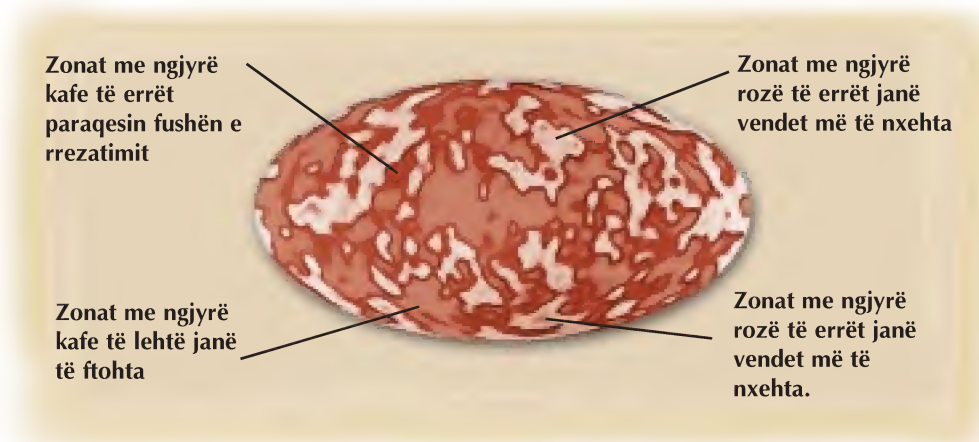
KRIJIMI I UNIVERSIT

Në ajetin e mëposhtëm, përshkruhet origjina e universit:

**“ Ai është Krijuesi fillestar i qiejve dhe i tokës
(pa pasur asnjë shembull)...”**
(El-En’am 101)

Përfundimi, në të cilin ka arritur astrofizika sot, është se i tërë universi, së bashku me dimensionet e lëndës dhe të kohës, erdhi në ekzistencë si rezultat i një shpërthimi të madh, i cili ndodhi menjëherë. Ky fenomen i njohur me emrin “Big Beng”, vërtetoi se universi ishte krijuar nga asgjëja si rezultat i një shpërthimi në një pikë të vetme. Qarqet shkencore moderne janë të një mendimi në lidhje me faktin se Big Bengu është i vetmi shpjegim i arsyeshëm dhe i vërtetuar i zanafillës së universit dhe i mënyrës së krijimit të tij.

Para Big Bengut, lënda nuk ekzistonte. Nga kjo gjendje mosekzistence, në të cilën as lënda, as energjia, madje as koha nuk ekzistonin – dhe kjo mund të përshkruhet vetëm në mënyrë metafizike – arrijmë në përfundimin se lënda, energjia dhe koha janë të tëra të krijuara. Ky argument është një nga zbulimet e fundit të fizikës bashkëkohore, i cili është shpallur në Kuran 1400 vjet më parë.

Aparaturat e ndjeshme në bordin e satelitit hapësinor COBE, i cili u lëshua nga NASA më 1992, arriti të kapte dukshëm pjesë të mbetura të Big Bengut. Ky zbulim shërben si dëshmi për Big Bengun, i cili është shpjegimi shkencor i faktit se universi u krijua nga asgjëja.

ZGJERIMI I UNIVERSIT

Në Kuran, i cili u shpall katërmbëdhjetë shekuj më parë, në kohën kur shkenca e astronomisë ishte akoma primitive, zgjerimi i universit përshkruhet në këtë mënyrë:

”**Ne me forcën tonë e ngritëm qiellin dhe
Ne e zgjerojmë atë.**”
(Edh-Dharijat 47)

Fjala “qiell” e përmendur në këtë ajet është përdorur në vende të ndryshme në Kuran me kuptimin e hapësirës dhe universit. Edhe këtu, kjo fjalë është përdorur me këtë kuptim. Me fjalë të tjera, në Kuran është shpallur se universi “zgjerohet”. Pikërisht, ky është përfundimi i arritur sot prej shkencës.

Deri para fillimit të shekullit XX, i vetmi mendim i përhapur në të gjithë botën e shkencës ishte se “universi ruan një gjendje konstante dhe ka ekzistuar përherë pa fillim”. Por kërkimet, vëzhgimet dhe rrezultatet e marra prej aparaturave moderne vërtetuan se universi në të vërtetë ka një fillim; **argument për këtë është fakti se ai zgjerohet vazhdimisht.**

Në fillimet e shekullit XX, fizikanti rus Alexander Friedmann dhe kozmologu belg Georges Lemaitre llogaritën teorikisht se **universi është në lëvizje të vazhdueshme dhe zgjerohet.**

Ky fakt u vërtetua gjithashtu prej të dhënave të vëzhguara më 1929. Astronauti amerikan Edwin Hubble, ndërsa po vëzhgonte qiellin me një teleskop, zbuloi se yjet dhe galaktikat largoheshin vazhdimisht nga njëra-tjetra. Një

Edwin Hubble me teleskopin e tij gjigand

Georges Lemaitre

Që prej momentit të Big Bengut, universi ka filluar të zgjerohet vazhdimisht me shpejtësi të madhe. Shkencëtarët e krahasojnë zgjerimin e universit me sipërfaqen e një tullumbaceje në fryrje e sipër.

univers, ku çdo gjë lëviz vazhdimisht duke u larguar prej çdo gjëje tjetër, nënkupton **një univers vazhdimisht në zgjerim.**

Vëzhgimet e kryera në vitet në vazhdim vërtetuan se universi është në zgjerim e sipër. Përsëri del në pah saktësia e habitshme e ajetit kuranor, i cili përdor një folje të kohës së tashme për të përshkruar vazhdimësinë e këtij zgjerimi. Ky argument është sqaruar në Kuran në një kohë kur askush nuk kishte as idenë më të vogël rreth këtyre fakteve.

NDARJA E QIEJVE DHE E TOKËS

Një prej ajeteve që bën fjalë për krijimin e qiejve është edhe ajeti i mëposhtëm:

“ A nuk e dinë jobesimtarët se qiejtë dhe toka ishin të ngjitura, e Ne i ndamë ato të dyja dhe ujin e bëmë bazë të jetës së çdo gjëje. Përse nuk besojnë pra? ”

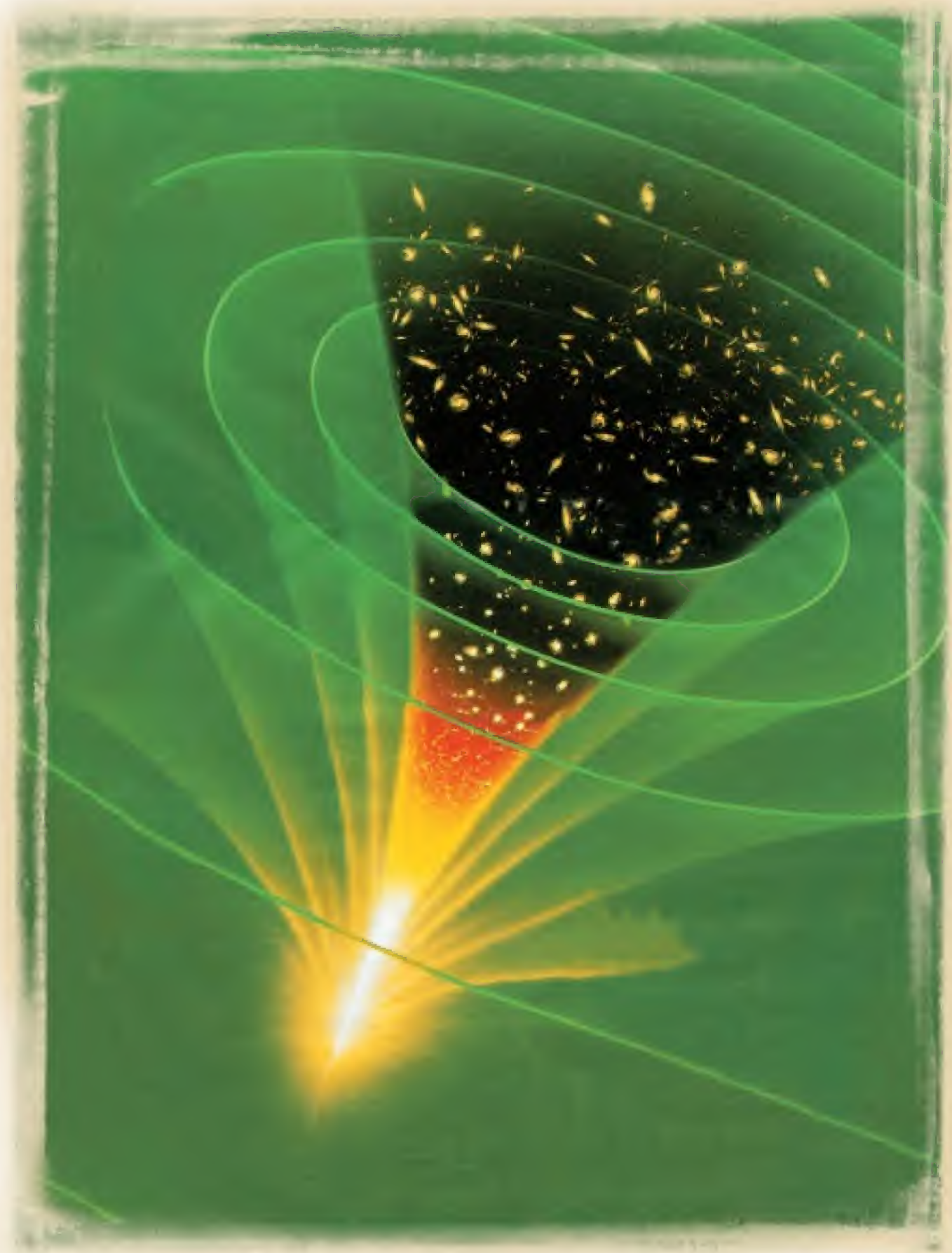
(El Enbija 30)

Fjala “*retk*”, e përkthyer “**të ngjitura**”, në gjuhën arabe do të thotë “të përziera me njëra-tjetrën, të bashkuara”. Kjo fjalë përdoret në ato raste kur u referohemi dy substancave të ndryshme, të cilat përbëjnë një të plotë. Fraza “**Ne i ndamë**” është folja arabe “*feteka*” dhe nënkupton diçka që vjen si rezultat i shkëputjes apo shkatërrimit të strukturës së ngjitur “*retk*”. Carja e farës së bimës në momentet para të mbirjes është një nga rastet në të cilat përdoret kjo folje.

Le të shqyrtojmë përsëri ajetin kuranor, duke pasur në mendje faktet e lartpërmendura. Në ajet, qielli dhe toka janë subjekti i parë i gjendjes “*retk*”. Më pas ata ndahen (*feteka*), duke u shkëputur nga njëri-tjetri. Kureshtja jonë rritet kur rikujtojmë momentet e para të Big Bengut dhe shohim se e gjithë lënda e universit përfshihej në një pikë të vetme. Me fjalë të tjera, çdo gjë, duke përfshirë “qiejt dhe tokën”, të cilat ishin krijuar ende, ishin pjesë e kësaj pike në gjendjen “*retk*”. Pas një shpërthimi të fuqishëm, lënda e kësaj pike u nda (*feteka*) dhe më pas ndodhi procesi i krijimit të strukturës së tërë universit.

Kur krahasojmë ajetin kuranor me zbulimet shkencore, shohim se ato përputhen në mënyrë të përkryer me njëra-tjetrën. Fakti më interesant dhe më habitës është se këto zbulime u bënë vetëm në shekullin XX.

Fotoja paraqet Big Bengun, i cili bën të qartë edhe një herë se Zoti e krijoi universin prej asgjësë. Big Bengu është një teori e vërtetuar me dëshmi të qarta shkencore. Megjithëse disa shkencëtarë u përpoqën të sillnin teori të kundërta me Big Bengun, dëshmitë e qarta shkencore bënë që kjo teori të pranohej tërësisht prej komunitetit shkencor.

ORBITAT

Duke iu referuar Kuranit, Dielli dhe Hëna lëvizin në një orbitë të caktuar:

“ Zoti krijoi natën e ditën, diellin e hënën dhe secili prej tyre noton në orbitë. ”

(El Enbija 33)

Në një ajet tjetër është përmendur se Dielli nuk është i palëvizshëm, por lëviz në një orbitë të caktuar.

“ Edhe dielli lëviz drejt kufirit të tij përfundimtar. Ajo lëvizje është përcaktim i të Plotfuqishmit, të Diturit. ”

(Ja Sin 38)

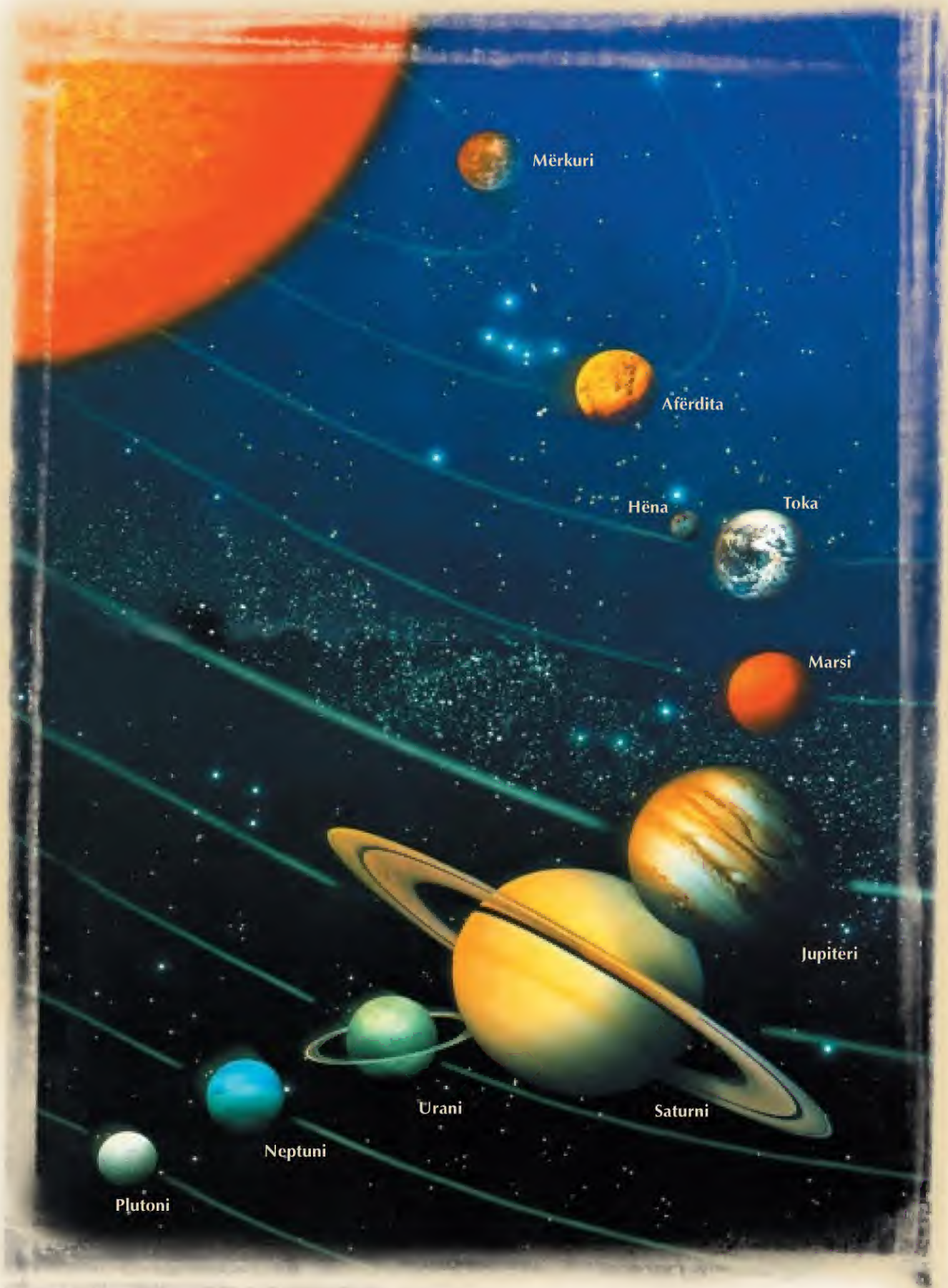
Këto argumente të komunikuara në Kuran u zbuluan prej vëzhgimeve astronomike shumë shekuj më vonë. Sipas llogaritjeve të ekspertëve të astronomisë, Dielli udhëton me një shpejtësi marramendëse prej 720.000 km në orë në drejtim të yllit Vega në një orbitë të vetme të quajtur Maja Diellore. Kjo do të thotë se Dielli përshkon afërsisht 17.280.000 km në ditë. Bashkë me Diellin, të gjitha planetet dhe satelitët brenda sistemit gravitacional të Diellit përshkojnë gjithashtu të njëjtën distancë. Për më tepër, të gjitha yjet në univers bëjnë një lëvizje të ngjashme.

Në Kuran është shpallur se i tërë universi është i mbushur plot me rrugë e orbita si ajo e diellit:

“ Beto hem në qiellin plot rrugë. ”

(Edh-Dharijat 7)

Në univers ndodhen rreth 200 miliardë galaktika dhe secila prej tyre përmban rreth 200 miliardë yje. Pjesa më e madhe e këtyre yjeve kanë planete dhe pjesa më e madhe e këtyre planeteve kanë satelitë. Këta trupa gjigandë lëvizin në orbita të caktuara, sipas një lëvizjeje të përlllogaritur në mënyrë precize. Për miliona vite me radhë, të gjithë këta trupa “notojnë” në orbitën e tyre në një harmoni dhe rregull të përkryer. Për më tepër, një

numër i madh kometash lëvizin në orbitat e përcaktuara për to.

Orbitat në univers nuk janë karakteristikë vetëm e trupave qiellorë. Edhe vetë galaktikat udhëtojnë me një shpejtësi marramendëse në orbita të projektuara për to. Gjatë kësaj lëvizjeje, asnjë prej trupave qiellorë nuk i zë rrugën, apo përplasen me të tjerët.

Sigurisht që në kohën e shpalljes së Kuranit njerëzimi nuk zotëronte teleskopë elektronikë apo teknologjinë e avancuar të vëzhgimit të trupave miliona kilometra në hapësirë, ashtu siç nuk dispononte njohuritë e sotme të fizikës apo astronomisë. Ndaj në atë kohë nuk ishte e mundur të zbulohesh në mënyrë shkencore se hapësira është “plot me rrugë dhe orbita”, siç është shpallur në ajetin kuranor...

Si shumë kometa të tjera në univers, edhe kometa Halley (lart) lëviz në një orbitë të përcaktuar. Ajo ka një orbitë specifike dhe lëviz në harmoni të plotë me trupat e tjerë qiellorë. Të gjithë trupat qiellorë, duke përfshirë edhe planetet, satelitët, yjet, madje dhe galaktikat, kanë orbitat e tyre, të përcaktuara me llogaritje tepër delikate. Ai që vendosi këtë rregull dhe ekuilibër të përkryer është Zoti, Krijuesi i universit.

RRUMBULLAKSIA E TOKËS

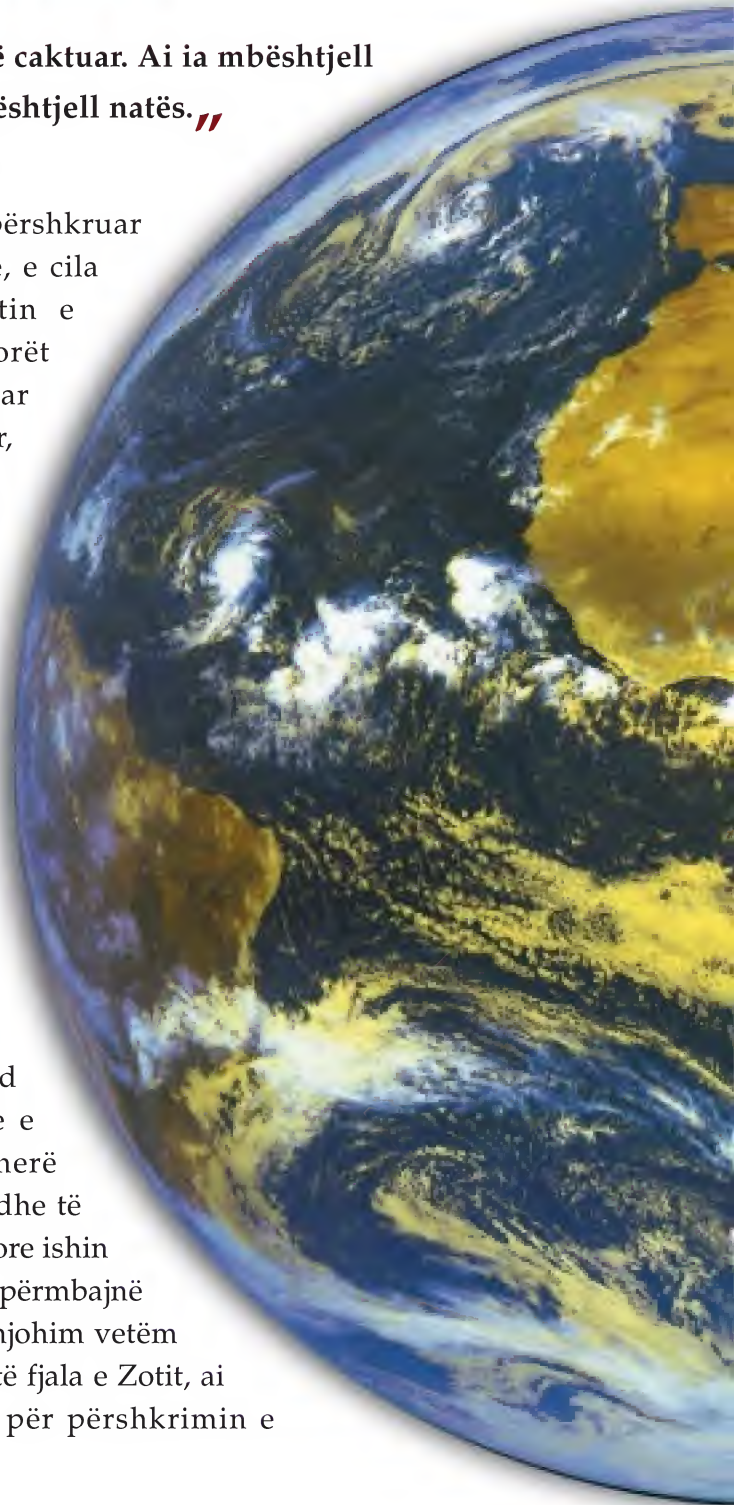
“ Ai i krijoi qiejt e tokën me qëllim të caktuar. Ai ia mbështjell natën ditës dhe ditën ia mbështjell natës. ”

(Ez-Zumer 5)

Fjalët e përdorura në Kuran për të përshkruar universin janë mjaft të qarta. Fjala arabe, e cila është përkthyer “mbështjellë” në ajetin e mësipërm, është fjala “tek’uir”. Në fjalorët arabë, kjo fjalë përdoret për të përshkruar mbështjelljen e një gjëje rreth një gjëje tjetër, siç mbështillet çallma rreth kokës.

Njoftimi i dhënë në këtë ajet për mbështjelljen e ditës dhe natës me njëra-tjetrën na ndihmon të njohim formën e tokës. Kjo mbështjellje mund të ndodhë vetëm nëse toka është e rrumbullakët. Kjo do të thotë se rrumbullakësia e tokës është thënë në mënyrë të tërthortë në Kuran, që në shekullin VII. Nuk duhet të harrojmë se gjuha arabe është një gjuhë shumë e pasur dhe përdorimi i kësaj foljeje është i rrallë, gjë që tregon fare qartë se përdorimi i saj është bërë me qëllim.

Sidoqoftë, ne duhet të sjellim ndërmend se njohuritë e astronomisë të asaj kohe e perceptonin botën krejt ndryshe. Atëherë mendohej se bota ishte një plan i sheshtë dhe të gjitha përlllogaritjet dhe shpjegimet shkencore ishin të bazuara mbi këtë besim. Ajetet kuranore përmbajnë informacione, të cilat ne kemi mundur t’i njohim vetëm disa shekuj më parë. Përderisa Kurani është fjala e Zotit, ai ka përdorur fjalët më të sakta, kur flet për përshkrimin e universit.

ÇATI E SIGURTË

Në Kuran, Zoti na tërheq vëmendjen ndaj një vetie mjaft interesante të qiellit:

“ Qiellin e kemi bërë si çati të sigurtë e të mbrojtur... ”

(El Enbija 32)

Kjo veti e qiellit është vërtetuar prej kërkimeve shkencore të kryera në shekullin XX.

Atmosfera, e cila rrethon tokën, kryen shërbime jetike për të siguruar vazhdimësinë e jetës. Duke shkatërruar mjaft meteorë të mëdhenj e të vegjël, gjatë përpjekjeve të tyre për të arritur tokën, ajo i ndalon ata që të përplasen me tokën dhe të dëmtojnë gjallesat.

Për më tepër, atmosfera filtron rrezet e dritës që vijnë nga hapësira, të cilat janë të dëmshme për krijesat e gjalla. Fakti më interesant është se vetëm rrezet e padëmshme e të nevojshme - drita e tejdukshme, rrezet e shkurtra ultravjollcë dhe valët e radios - janë në gjendje të përshkojnë atmosferën. I gjithë ky rrezatim është i domosdoshëm për jetën. Atmosfera lejon kalimin vetëm të një pjese të rrezeve të shkurtra ultravjollcë, të cilat janë mjaft të domosdoshme për procesin e fotosintezës dhe për ekzistencën e të gjitha gjallesave. Pjesa më e madhe e rrezeve të gjata ultravjollcë, të lëshuara nga dielli, filtrohen prej shtresës së ozonit në atmosferë dhe vetëm një pjesë e kufizuar dhe thelbësore e tyre arrijnë në Tokë.

Vetia mbrojtëse e atmosferës nuk mbaron këtu. Atmosfera mbron gjithashtu tokën prej të ftohtit ngrirës të hapësirës, i cili arrin deri në minus 270 gradë celcius.

Nuk është vetëm atmosfera ajo që e mbron Tokën nga efektet shkatërruese dhe dëmtuese të hapësirës. Së bashku me atmosferën, brezi Van Alen, një shtresë, e

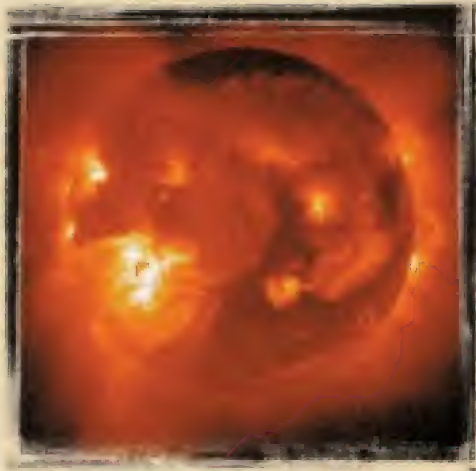
Atmosfera lejon që të arrijnë në Tokë vetëm rrezet e nevojshme për jetën. Për shembull, rrezet ultravjollcë arrijnë në Tokë në një përpjestim të caktuar. Vetëm në sajë të këtij fakti është e mundur kryerja e procesit të fotosintezës dhe, rrjedhimisht, vazhdimësia e jetës për të gjitha gjallesat.

Ky ilustrim paraqet meteorët që janë gati për t'u përplasur me tokën. Trupat qiellorë, gjatë udhëtimit në hapësirë, mund të përbëjnë një kërcënim serioz për Tokën, por Zoti, i Cili ka krijuar çdo gjë në mënyrën më të përkryer, e ka bërë atmosferën një "çati mbrojtëse". Falë kësaj mbrojtjeje të përkryer, gati të gjithë meteorët nuk mund ta dëmtojnë Tokën, sepse kur arrijnë atmosferën, ata shpërbëhen në miliona copa të vogla.

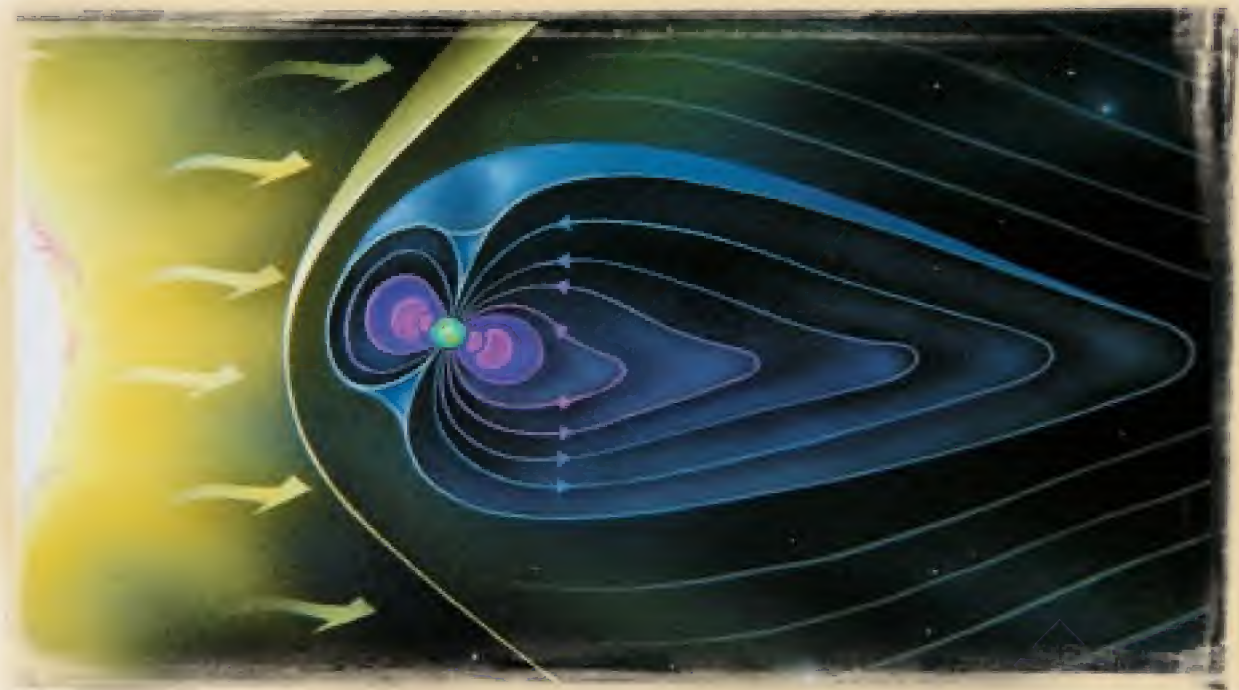
Pjesa më e madhe e njerëzve, kur shohin qiellin, nuk mendojnë rreth vetive mbrojtëse të atmosferës. Ata thuhet nuk mendojnë kurrë se çfarë vendi do ishte Toka, nëse kjo strukturë nuk do të ekzistonte. Fotografia lart paraqet një krater gjigand të krijuar nga një meteor, i cili ra në Arizona, në SHBA. Sikur të mos ekzistonte atmosfera, miliona meteorë do të binin në Tokë dhe ajo do të bëhej një vend i pabanueshëm. Por vetitë mbrojtëse të atmosferës bëjnë të mundur që gjallesat të jetojnë të sigurt. Kjo është pikërisht mbrojtja që është shpallur në Kuran.

Energjia që çlirohet nga një shpërthim diellor është kaq e madhe, saqë mendja e njeriut e ka të vështirë ta konceptojë. Një shpërthim i vetëm është i barabartë me energjinë e çliruar nga 100 miliardë bomba atomike si ajo e hedhur në Hiroshimë. Bota është e mbrojtur nga efektet shkatërruese të kësaj energjie prej atmosferës dhe brezit rrethues Van Alen.

Duke u larguar prej Tokës, e cila është e përshtatur në mënyrë të përsosur për jetën njerëzore, përtej atmosferës, në hapësirë, ne hasim një të ftohtë ngrirës. Bota është e mbrojtur prej të ftohtit ngrirës të hapësirës, i cili arrin në -270°C , në saje të atmosferës.

Shtresa magnetosferike e formuar prej fushës magnetike të Tokës i shërben asaj si një fushë mbrojtëse prej trupave qiellorë dhe rrezeve kozmike të dëmshme. Në foton lart duket qartë kjo shtresë magnetosferike, e cila quhet ndryshe Brezi Van Alen. Ky brez rrethues ndodhet mijëra kilometra larg Tokës dhe mbron të gjitha krijesat në tokë prej energjisë shkatërruese që vjen nga hapësira.

Të gjitha këto zbulime shkencore vërtetojnë se Toka është e mbrojtur në një mënyrë tepër të veçantë. Gjëja më e rëndësishme është se kjo "mbrojtje" na u bë e njohur në Kuran 1400 vjet më parë, në ajetin: "Qiellin e kemi bërë çati të sigurtë e të mbrojtur."

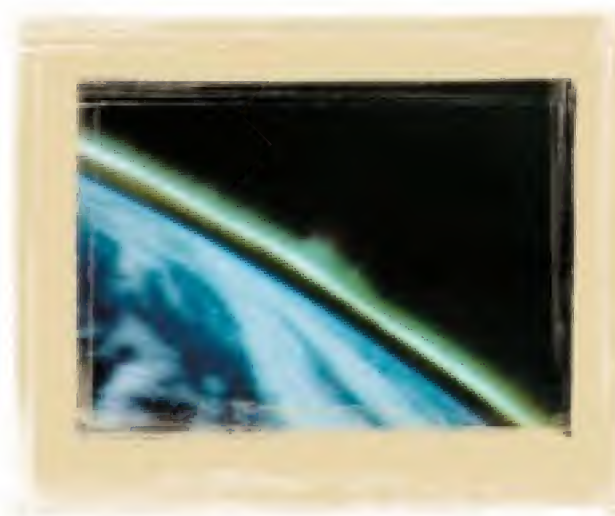
cila krijohet si rezultat i fushës magnetike të Tokës, gjithashtu shërben si një fushë mbrojtëse kundër rrezatimeve të dëmshme, të cilat kërcënojnë planetin tonë. Ky rrezatim, i cili vazhdimisht lëshohet prej diellit dhe yjeve të tjera, është vdekjeprurës për gjallesat. Nëse brezi Van Alen nuk do të ekzistonte, energjia e shpërthimeve masive të quajtura shpërthime diellore, të cilat hasen vazhdimisht në Diell, do të shkatërronin çdo formë jete në Tokë.

Dr. Hugh Ross, duke folur mbi rëndësinë që ka për jetën tonë brezi Van Alen, ndër të tjera thotë:

“Në fakt, Toka ka dendësinë më të lartë se çdo planet tjetër në Sistemin Diellor. Bërthama e madhe e hekur-nikelit është shkaku i ekzistencës së fushës sonë të madhe magnetike. Kjo fushë magnetike formon shtresën mbrojtëse Van-Alen, e cila e mbron Tokën nga rrezet bombarduese. Nëse nuk do të ishte kjo mburojë, jeta në Tokë do të ishte e pamundur. I vetmi planet tjetër shkëmbor që ka fushë magnetike është Merkuri, por fuqia e fushës së tij është 100 herë më e vogël se e Tokës. Madje as Afërdita – planeti ynë “motër” – nuk ka fushë magnetike. Brezi mbrojtës Van-Alen është një strukturë që gjendet vetëm në Tokë.”¹

Energjia e çliruar në një prej këtyre shpërthimeve të viteve të fundit është e barabartë me energjinë e çliruar nga shpërthimi i 100 miliardë bombave atomike, si ajo që u hodh në Hiroshimë. Pesëdhjetë e tetë orë pas shpërthimit u vërejt se gjilpërat magnetike të busullave paraqitnin një lëvizje jo të zakonshme dhe 250 km mbi atmosferën e Tokës, temperatura u rrit menjëherë në 2500°C.

Me pak fjalë, një sistem mbrojtës i përkryer funksionon mbi Tokë. Ai e rrethon botën tonë dhe e mbron prej kërcënimeve të jashtme. Vetëm kohët e fundit, shkencëtarët arritën të mësojnë disa gjëra rreth tij, kurse Zoti na ka njoftuar në Kuran për mbështjellën mbrojtëse të Tokës që shekuj më parë.

QIELLI KTHYES

Ajeti i njëmbëdhjetë i sures Et-Tarik në Kuran, i referohet vetisë “kthyses” të qiellit:

“Betohem në qiellin që kthen.”

(Et-Tarik 11)

Siç dihet, atmosfera, e cila rrethon Tokën, përbëhet nga disa shtresa. Secila prej tyre luan një rol të rëndësishëm në dobi të jetës. Kërkimet kanë nxjerrë në dritë se këto shtresa janë të specializuara në kthimin mbrapsht të trupave apo rrezeve që vijnë nga hapësira apo nga vetë Toka. Tani le të shqyrtojmë disa shembuj të funksionit “kthyes” të shtresave që e rrethojnë Tokën.

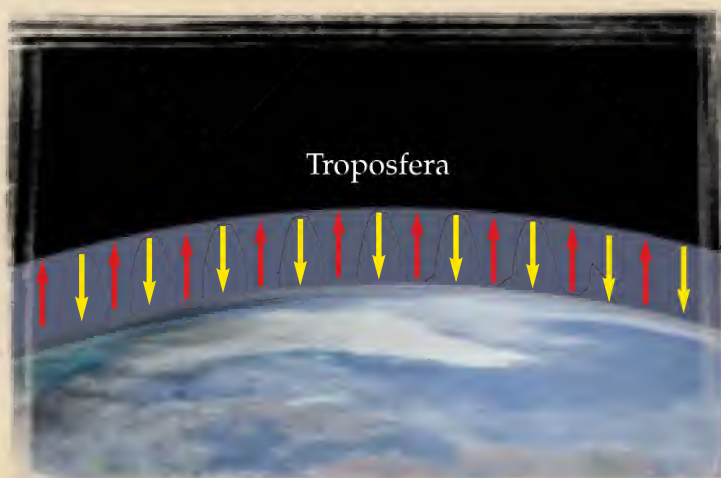
Troposfera, e cila ndodhet 13-15 km mbi Tokë, luan rol në kondensimin e avujve të ujit që vijnë nga sipërfaqja e Tokës dhe në **kthimin poshtë** të tyre në formë shiu.

Shtresa e ozonit me lartësi 25 km nga toka reflekton rrezatimin e dëmshëm dhe rrezet ultravjollcë, të cilat vijnë nga hapësira dhe i **kthen mbrapsht** në hapësirë.

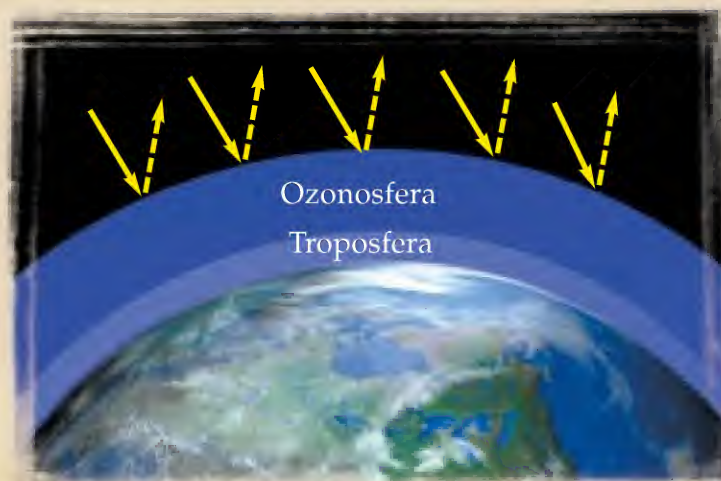
Jonosfera **kthen** valët e radios të transmetuara nga Toka duke i **kthyer poshtë** në pjesë të ndryshme të saj, tamam si një satelit pasiv komunikimi, duke bërë të mundur transmetimin e valëve radiofonike dhe televizive në një distancë tepër të largët.

Shtresa magnetosferike kthen mbrapsht grimcat e dëmshme radioaktive që përhapen nga Dielli dhe yjet e tjera, para se të arrijnë Tokën.

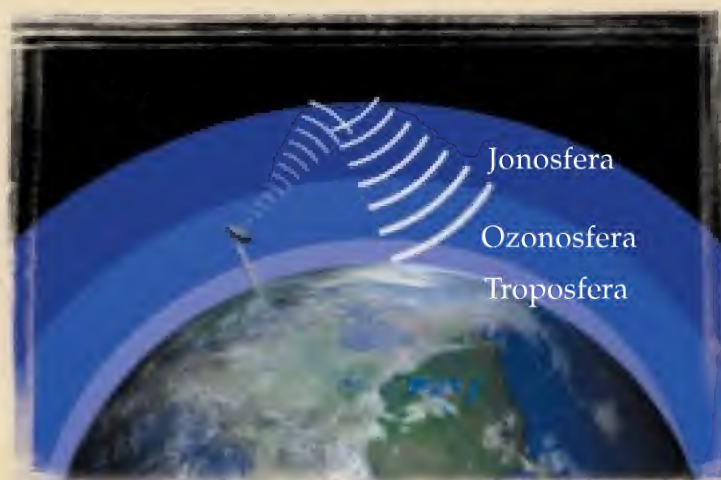
Fakti që gjithë këto veti të shtresave të atmosferës, të zbuluara vetëm kohët e fundit, janë shpallur në Kuran prej shumë shekujsh provon bindshëm se Kurani është fjala e Zotit.

Prania e ujit është mjaft e rëndësishme për jetën në Tokë. Një nga faktorët që ndikon në formimin e ujit është Troposfera, e cila është një prej shtresave të atmosferës. Shtresa e Troposferës kondenson ujin që vjen në gjendje avujsh nga sipërfaqja e Tokës dhe e kthen poshtë në formë shiu.

Shtresa atmosferike, e cila bllokoi rrezet që mund të jenë shkatërruese për jetën në Tokë, është Ozonosfera. Ajo kthen rrezet e dëmshme të ardhura nga hapësira, siç janë rrezet ultravjollcë, duke parandaluar arritjen e tyre në Tokë.

Secila shtresë e atmosferës ka veti të dobishme për jetën e krijesave. Shtresa e Jonosferës, për shembull, e cila është një nga shtresat më të larta të atmosferës, kthen valët e radios të lëshuara nga një qendër e caktuar poshtë në Tokë dhe bën të mundur kapjen e këtyre valëve në distanca të mëdha.

SHTRESAT E ATMOSFERËS

Një nga faktet shkencore të zbuluara kohët e fundit është përbërja e qiellit nga shtatë shtresa.

**“ Zoti është Ai që krijoi shtatë
qiej mbi njëri-tjetrin. ”**

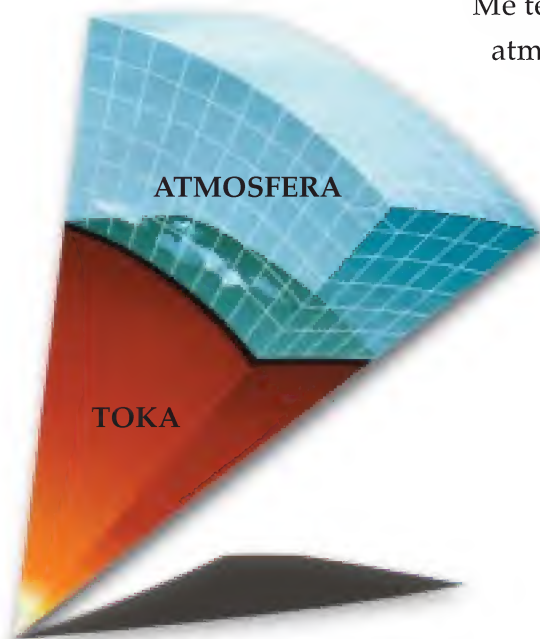
(El-Mulk 3)

**“ ... Ai i krijoi shtatë qiej brenda dy ditëve dhe
secilit qiell i caktoi atë që i nevojitej. ”**

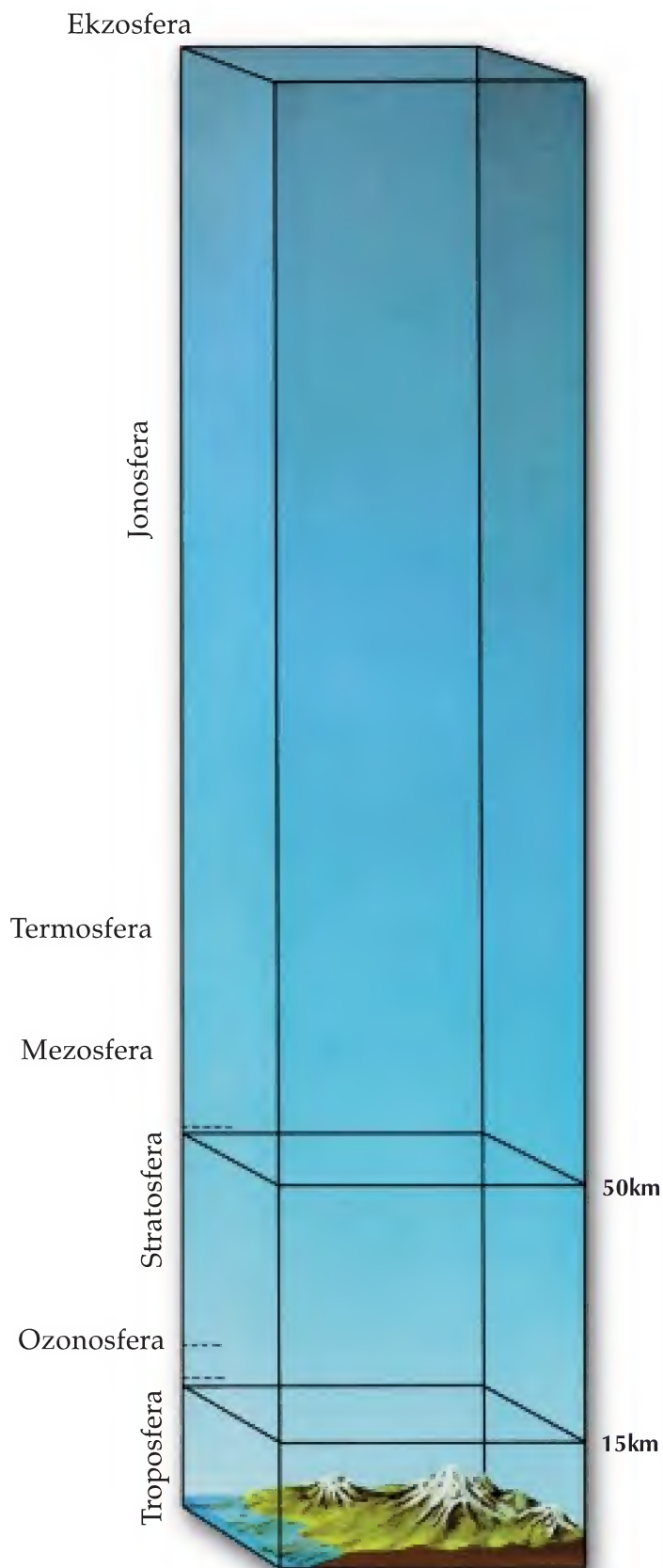
(Fusilet 12)

Fjala “qiell” në gjuhën arabe përdoret me disa kuptime. Në disa raste ajo ka kuptimin e atmosferës. Në disa raste ajo ka kuptimin e universit. Kur përdoret në numrin shumës, ajo në përgjithësi ka një kuptim më të gjerë se fjala “univers”, pasi përfshin universin, i cili përbën qiellin e parë, dhe gjashtë qiej të tjerë. Por nëse ne i japim fjalës “qiej” kuptimin e parë, d.m.th. atë të atmosferës, atëherë arrijmë në përfundimin se atmosfera që rrethon planetin tonë përbëhet nga shtatë shtresa.

Me të vërtetë, sot është bërë i njohur fakti se atmosfera që rrethon Tokën, përbëhet prej disa shtresave të ndryshme, të cilat shtrihen mbi njëra-tjetrën. Për më tepër, numri i këtyre shtresave

Toka i ka të gjitha kushtet që i nevojiten jetës. Një prej tyre është atmosfera, e cila shërben si një fushë mbrojtëse për gjallesat. Sot është një fakt i njohur që atmosfera është e përbërë prej shtresave të ndryshme të shtrira mbi njëra-tjetrën. Kjo gjë është përshkruar saktësisht në Kuran, ku thuhet se atmosfera përbëhet prej shtatë shtresave. Kjo është sigurisht një prej mrekullive të Kuranit.

është i njëjtë me numrin e përmendur në Kuran: shtatë shtresa. Kjo temë përshkruhet nga një burim shkencor si më poshtë:

Shkencëtarët kanë zbuluar se atmosfera përbëhet prej disa shtresave të ndryshme. Shtresat ndryshojnë prej njëra-tjetrës nga vetitë e tyre fizike, si trysnia, lloji i gazeve etj. Shtresa atmosferike më e afërt me Tokën quhet TROPOSFERË. Ajo zë 90% të atmosferës. Shtresa mbi troposferë quhet STRATOSFERË. Shtresa tjetër, ku përthyhen rrezet ultravjollcë quhet OZONOSFERË. Shtresa tjetër quhet MEZOSFERË. TERMOSFERA shtrihet mbi mezosferë. Gazet e jonizuara formojnë një shtresë brenda termosferës, e cila quhet JONOSFERË. Shtresa më e skajshme e atmosferës së Tokës shtrihet 480-960 km. Kjo pjesë quhet EKZOSFERË.²

Katërbëdhjetë shekuj më parë, kur të gjithë besonin se qielli ishte unik e i pandarë, Kurani shpalli mrekullinë e ndarjes në shtresa dhe, për më tepër, në "shtatë" shtresa. Shkenca moderne, nga ana tjetër, zbuloi faktin se atmosfera, e cila rrethon Tokën, përbëhet prej "shtatë" shtresave bazë.

Nëse numërojmë shtresat e cituara prej këtij burimi, shohim se atmosfera përbëhet pikërisht nga shtatë shtresa, siç është shpallur edhe në ajetin kuranor.

Troposfera

Stratosfera

Ozonosfera

Mezosfera

Termosfera

Jonosfera

Ekzosfera

Një tjetër mrekulli e ajeteve kuranore që përmendin këtë fakt shtjellohet kur lexojmë pjesën e fundit të ajetit dymbëdhjetë të sures Fusilet: **“... secilit qiell i caktoi atë që i nevojitej”**. Me fjalë të tjera, në këtë ajet deklarohet se Zoti i caktoi çdo qielli funksionin e vet. Me të vërtetë, siç e kemi parë edhe në kapitujt e mëparshëm, secila prej këtyre shtresave ka funksione jetike të dobishme për njerëzimin dhe për të gjitha format e tjera të jetës në Tokë. Çdo shtresë ka një funksion të veçantë, duke filluar nga formimi i shiut, mbrojtja prej rrezeve të dëmshme, reflektimi i valëve radiofonike e televizive, deri te mënjanimi i efekteve katastrofike të meteorëve.

Një prej këtyre funksioneve për shembull, është deklaruar në një burim shkencor si vijon:

Atmosfera e Tokës ka 7 shtresa. Shtresa më e ulët quhet troposferë. Shiu, bora dhe era formohen dhe ndodhin vetëm në troposferë.³

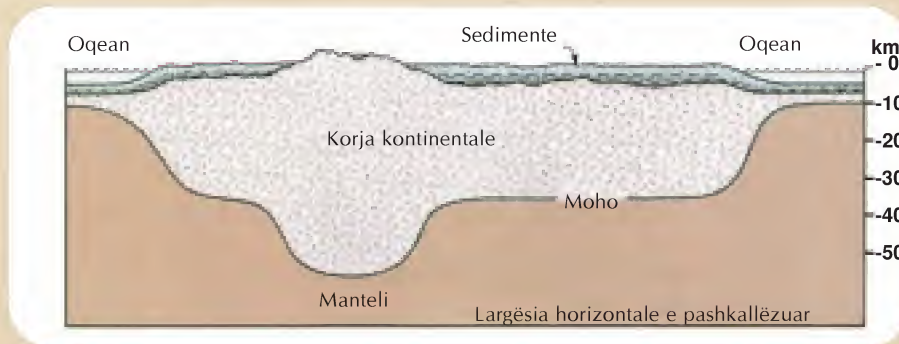
Kjo është një prej mrekullive hyjnore, sepse këto argumente, të cilat u zbuluan vetëm në saje të teknologjisë së shekullit XX, janë shpallur në Kuran 1400 vjet më parë.

FUNKSIONI I MALEVE

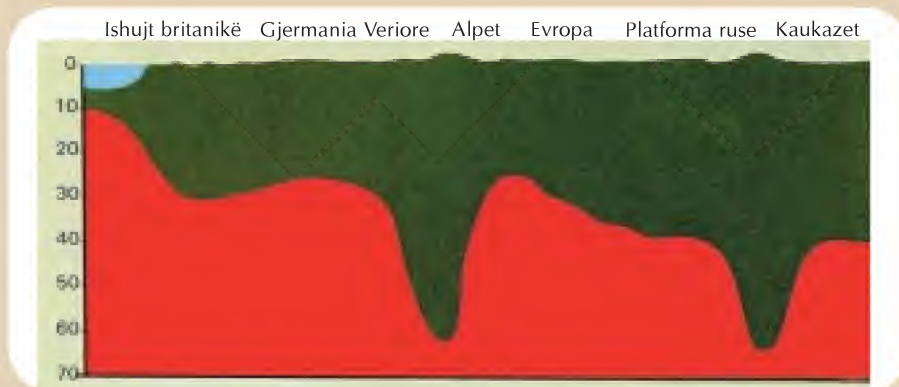
Kurani na tërheq vëmendjen ndaj një funksioni gjeologjik mjaft të rëndësishëm të maleve.

“ Ne kemi krijuar male të patundura në tokë, me qëllim që ajo të mos lëkundet dhe tronditet bashkë me ta...”

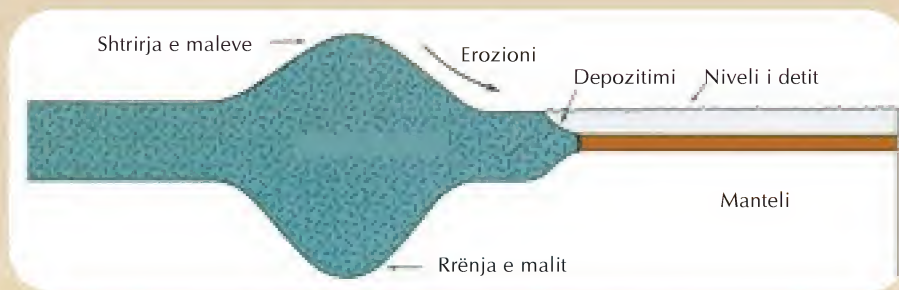
(El Enbija 31)

Malet kanë rrënjë të thella nën sipërfaqen e tokës. (Earth, Press & Siever, fq. 413)

Spektori skematik. Malet, si kunjat, kanë rrënjë të thella të fiksuara në tokë. (Anatomia e Tokës, Cailleux fq. 220)

Një ilustrim tjetër na tregon se malet kanë formën e kunjave, në saje të thellësisë së rrënjëve të tyre. (Shkenca e Tokës, Tarbuck & Lutgens, fq. 158)

Siç vihet re, në këtë ajet është shpallur se malet luajnë rol në parandalimin e tronditjeve dhe lëkundjeve të Tokës.

Ky fakt nuk ishte i njohur nga askush në kohën kur u shpall Kurani. Në të vërtetë, ai u zbulua jo shumë kohë më parë dhe kjo vetëm si rezultat i zbulimeve të gjeologjisë bashkëkohore.

Sipas këtyre zbulimeve, malet shfaqen si rezultat i lëvizjeve dhe përplasjeve të shtresave masive, të cilat formojnë koren e Tokës. Kur dy shtresa përplasen me njëra-tjetrën, shtresa më e fortë rrëshqet poshtë shtresës tjetër, e cila përkulet në majë, duke formuar lartësitë dhe malet. Shtresa e poshtme fillon e zgjerohet duke u shtrirë thellë në tokë. Kjo nënkupton se pjesa e poshtme e maleve është po aq e madhe sa edhe pjesa e dukshme mbi Tokë.

Në një tekst shkencor, struktura e maleve është përshkruar si më poshtë:

“Atje ku kontinentet janë më të trasha, si p.sh. vargmalet, korja zhytet thellë në mantel.”⁴

Në saje të shtrirjes nën tokë dhe mbi tokë, malet i mbërthejnë shtresat e ndryshme të tokës si një kunj. Korja e Tokës përmban shtresa që janë në lëvizje të vazhdueshme. Kjo veti mbërthyesë e maleve parandalon tronditjet me shtrirje të gjerë, duke e fiksuar koren e tokës, e cila ka një strukturë tepër të lëvizshme.

Në një ajet kuranor, kjo veti e maleve është vënë në dukje nga një krahasim i maleve me “kunjat”:

**“ A nuk e bëmë Ne tokën të përshtatshme për jetë,
ndërsa malet i bëmë si kunjat? ”**

(En-Nebe 6-7)

Me fjalë të tjera, duke u shtrirë mbi dhe nën sipërfaqen e Tokës në ato pika ku bashkohen shtresat e ndryshme, malet i mbajnë lidhur këto shtresa me njëra-tjetrën. Në këtë mënyrë, ato fiksojnë koren e Tokës dhe parandalojnë grumbullimin e saj mbi apo ndërmjet shtresave të magmës. Shkurt, ne mund t’i krahasojmë malet me gozhdët, të cilat mbajnë dërrasat të mbërthyera së bashku.

Vetia fiksuese e maleve në literaturën shkencore është përshkruar me termin “isostazi”:

Isostazi do të thotë: ekuilibri i përgjithshëm i kores së Tokës i mbajtur nga qarkullimi i materialeve shkëmbore poshtë sipërfaqes, si rezultat i shtypjes gravitacionale.⁵

Ky rol kaq i rëndësishëm i maleve, i cili u zbulua nga gjeologjia moderne dhe nga kërkimet sizmike, është shpallur në Kuran shekuj më parë si një shembull i dijes absolute të krijimit të Zotit.

**“ Ne kemi krijuar male të patundura në tokë me qëllim që ajo
të mos lëkundet dhe tronditet bashkë me ta... ”**

(El Enbija 31)

LËVIZJA E MALEVE

Në një ajet tjetër, na bëhet e ditur se malet nuk janë të palëvizshëm, ashtu siç mund të na duket, por ato janë në lëvizje të vazhdueshme.

**“ Kur i sheh malet, mendon se ato janë të palëvizshëm,
ndërsa ato lëvizin si retë...”**

(En-Neml 88)

Kjo lëvizje e maleve ndodh si pasojë e lëvizjes së kores së Tokës, mbi të cilën ato janë vendosur. Korja e Tokës ‘noton’ mbi shtresën e mantelit, e cila është më e dendur. Ishte fillimi i shekullit XX kur, për herë të parë në histori, një shkencëtar gjerman me emrin Alfred Wegener deklaroi se kontinentet kanë qenë të bashkuara në kohën e krijimit të tokës, por më pas u zhvendosën në drejtime të ndryshme dhe u ndanë, duke u larguar shumë larg njëri-tjetrit.

Gjeologët kuptuan se Wegener kishte të drejtë vetëm në vitin 1980, pra pesëdhjetë vjet pas vdekjes së tij. Sipas fjalës së Wegener në një artikull të publikuar në vitin 1915, blloqet masive të tokës u bashkuan së bashku rreth 500 milionë vjet më parë, duke formuar Pangaeon, e cila gjendej në Polin e Jugut.

Afërsisht 180 milionë vjet më parë, *Pangaea* u nda në dy pjesë, të cilat u zhvendosën në drejtime të ndryshme. Një prej këtyre kontinenteve gjigande ishte *Gondwana*, e cila përfshinte Afrikën, Australinë, Antarktidën dhe Indinë. E dyta ishte *Laurasia*, e cila përfshinte Evropën, Amerikën e Veriut dhe Azinë përveç Indisë. Njëqind e pesëdhjetë milionë vjet pas kësaj ndarjeje, *Gondwana* dhe *Laurasia* u ndanë në pjesë më të vogla.

Këto kontinente, të cilat u shfaqën pas ndarjes së Pangaeas, janë spostuar mbi sipërfaqen e Tokës disa centimetra çdo vit, duke shkaktuar ndryshime në përqindjen e tokës dhe detit.

Kjo lëvizje u zbulua si rezultat i kërkimeve gjeologjike të kryera në fillim të shekullit XX. Lëvizja e kores së Tokës është shpjeguar nga shkencëtarët si më poshtë:

“Korja dhe pjesa e sipërme e mantelit, me një trashësi 100 km, janë të ndara në

segmente të quajtura shtresa. Gjenden gjashtë shtresa të mëdha dhe disa shtresa të vogla. Sipas teorisë të quajtur "tektonika e shtresave", këto shtresa lëvizin në Tokë, duke mbajtur me vete "dyshtemenë" e kontinenteve dhe oqeanëve. Lëvizja e kontinenteve është llogaritur të jetë 1-5 cm në vit. Gjatë kohës që shtresat vazhdojnë të lëvizin, ato realizojnë një ndryshim të vogël në gjeografinë e Tokës. Për shembull, çdo vit Oqeani Atlantik bëhet pak më i gjerë."⁶

Në Kuran është përmendur "lëvizja e maleve". Sot, shkencëtarët bashkëkohorë për këtë lëvizje përdorin termin "lëvizja kontinentale."⁷

Është e padiskutueshme që kjo është një prej mrekullive të Kuranit, pasi ky argument shkencor u zbulua vetëm kohët e fundit nga shkencëtarët.

MREKULLIA E HEKURIT

Hekuri është një nga elementet e përmendura në Kuran. Në suren El Hadid, d.m.th. në suren e Hekurit thuhet:

**“ Ne e kemi zbritur hekurin, në të cilin ka forcë të
madhe dhe dobi për njerëzit...”**

(El Hadid 25)

Fjala “zbritëm poshtë” e përdorur veçanërisht për hekurin në këtë ajet, mund të mendohet se ka një kuptim metaforik që do të thotë se hekuri është dhuruar për të mirën e njerëzimit. Por nëse ne do të merrnim në konsideratë kuptimin e drejtpërdrejtë të fjalës, e cila është “i zbritur fizikisht nga qielli”, do të kuptojmë se në këtë ajet gjendet një mrekulli shkencore mjaft domethënëse.

Në saje të kërkimeve astronomike është zbuluar se hekuri i gjendur në rruzullin tokësor ka ardhur prej yjeve gjigande të hapësirës.

Metalet e rënda në univers janë krijuar në bërthamën e yjeve të mëdha. Gjithësesi, Sistemi ynë Diellor nuk zotëron një strukturë të përshtatshme që të prodhojë vetë hekur. Hekuri mund të prodhohet në yje shumë më të mëdhenj se Dielli, te të cilët temperatura arrin disa qindra miliona gradë. Kur sasia e hekurit në një yll tejkalon një nivel të caktuar, ylli nuk mund ta mbajë atë më gjatë dhe si rezultat ai shpërthen në një shpërthim të quajtur “nova” ose “supernova”. Si rezultat i këtij shpërthimi, meteorët që përmbajnë hekur shpërndahen nëpër univers dhe lëvizin nëpër hapësirë, derisa të tërhiqen prej forcës gravitacionale të ndonjë trupi qiellor.

E gjithë kjo na bën të qartë se hekuri nuk është formuar në Tokë, por është mbartur nëpërmjet meteorëve pas shpërthimit të yjeve në hapësirë, pra, ai **“ka zbritur në tokë”** në të njëjtën mënyrë siç është shpallur në ajetin kuranor. Është e qartë se ky fakt nuk njëhej shkencërisht në shekullin VII, në kohën e shpalljes së Kuranit.

Copë hekuri

KRIJIMI NË ÇIFT

“Larg të metave është Ai që krijoi të gjitha çiftet prej bimëve që mbin toka, prej vetë njerëzve dhe prej shumë gjërave që ata nuk i dinë.”

(Ja Sin 36)

Megjithëse koncepti i fjalës "çift" ose "dy" përdoret kryesisht për mashkullin dhe femrën, shpallja "prej shumë gjërave që ata nuk i dinë" ka kuptim më të gjerë. Një prej këtyre kuptimeve është zbuluar në kohën tonë. Shkencëtarit britanik Paul Dirac, i cili propozoi se materia është e krijuar në çift, iu dha çmimi Nobël i fizikës në vitin 1933. Ky zbulim i quajtur "parité", pohon se materia është në çift me të kundërtën e saj: anti-materien. Anti-materia mbart vetitë e kundërta të materies. Për shembull, në kundërshtim me materien, anti-materia ka elektrone të ngarkuara pozitivisht dhe protone të ngarkuara negativisht. Ky fakt shtjellohet kështu nga një burim shkencor:

*"... çdo grimcë ka antigrimcën e vet me ngarkesë të kundërt...
...dhe kjo lidhje e papërcaktuar na tregon se krijimi i çifteve dhe asgjësimi i tyre ndodh në zbrazëtirë në çdo kohë dhe në çdo vend."*⁸

Paul Dirac

RELATIVITETI I KOHËS

Në ditët tona, relativiteti i kohës është një argument shkencor i vërtetuar. Ky argument u zbulua nga Teoria e Relativitetit e Ajnshtajnit në fillimet e shekullit XX. Më parë, njerëzit nuk e dinin se koha është një koncept relativ dhe se ajo mund të ndryshonte me ndryshimin e vendit. Por, shkencëtari i madh Albert Ajnshtajni, vërtetoi botërisht këtë fakt me Teorinë e Relativitetit. Ai tregoi se koha varet nga pesha dhe shpejtësia. Askush nuk e kishte thënë këtë gjë kaq qartë më parë, me përjashtim të Kuranit, në të cilin gjendet informacion rreth relativitetit të kohës. Lexoni disa nga ajetet që flasin për këtë temë:

“ Ata kërkojnë prej teje që t'ua shpejtosh dënimin, por Zoti nuk e thyen premtimin e Vet, sepse një ditë te Zoti yt është sa një mijë vjet që llogaritni ju. ”

(El Haxh 47)

“ Ai e rregullon çështjen (e të gjitha krijesave) prej qiellit në tokë, pastaj ajo (çështje) ngrihet tek Ai në një ditë që sipas llogarisë suaj është sa një mijë vjet. ”

(Es-Sexhde 5)

Koha është një koncept i varur tërësisht nga ai që e percepton atë. Nëse një periudhë kohe e caktuar për një person është e gjatë, e njëjta periudhë mund të duket e shkurtër për një tjetër. Me qëllim që të kuptojmë se kush ka të drejtë, ne kemi nevojë për mjete të tilla si orët dhe kalendarët. Pa to është e pamundur të llogaritet koha me saktësi.

“ Atje ngjiten engjëjt dhe shpirti (Xhibrili) në një ditë që zgjat pesëdhjetë mijë vjet. ”

(El Me'arixh 4)

Në disa ajete tregohet se njerëzit e perceptojnë kohën në mënyrë të ndryshme.

Në këtë mënyrë, disa njerëz mund ta konsiderojnë si shumë të gjatë një periudhë shumë të shkurtër dhe anasjelltas. Dialogu i zhvilluar ndërmjet njerëzve Ditën e Gjykimit është një shembull mjaft i mirë për këtë:

“ Zoti do t’u thotë: ‘Sa vite keni jetuar në Tokë?’ Ata do të thonë: ‘Ne kemi ndenjur vetëm një ditë ose një pjesë të saj. Pyet ata që janë në gjendje të numërojnë.’ ” (Mu’minun 112-113)

Përmendja e relativitetit të kohës në Kuran, i cili filloi të shpallej rreth vitit 610, është një argument tjetër që vërteton burimin hyjnor të këtij libri të shenjtë.

SASIA E SHIUT

Një prej shumë informacioneve të dhëna në Kuran rreth formimit të shiut është fakti se ai zbret në Tokë në një masë të caktuar. Kjo është përmendur në suren Ez-Zuhruf si më poshtë:

“ Ai lëshon nga qielli shiun me masë të caktuar.

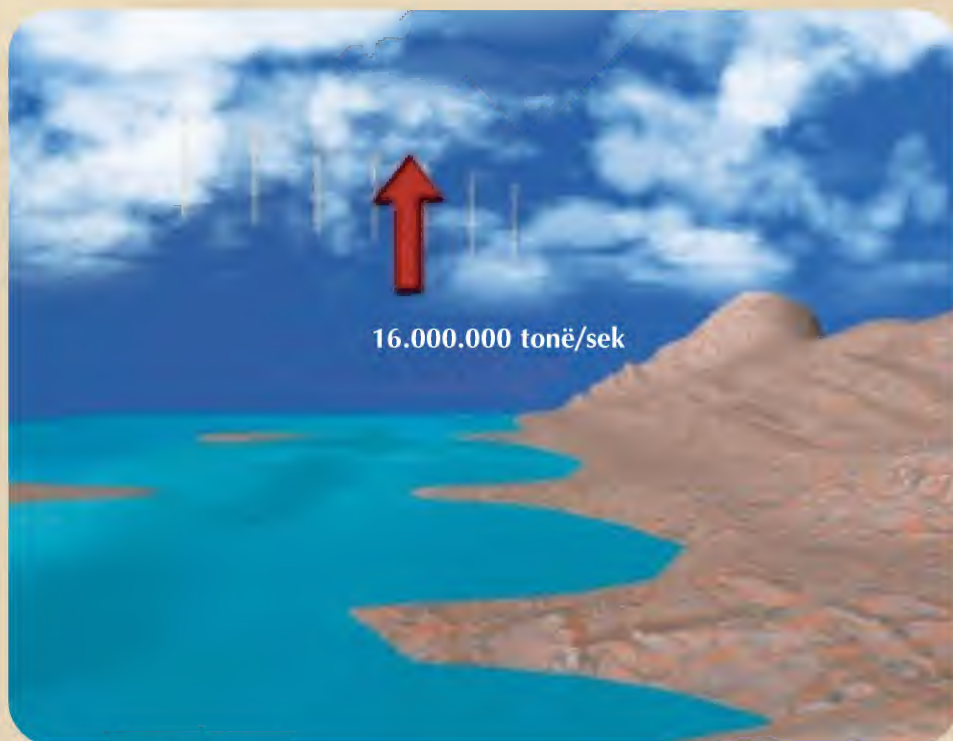
**Me të Ne i japim jetë një vendi të vdekur. Ja, kështu edhe
ju do të ngalleni nga varret.”**

(Ez-Zuhruf 11)

Fakti i zbritjes së kësaj sasive shiu të matur dhe të përcaktuar është konfirmuar prej kërkimeve të kohëve të fundit. Është llogaritur se në një sekondë avullojnë afërsisht 16 milionë tonë ujë nga Toka. Kjo shifër arrin në 513 trilionë tonë ujë në vit. Kjo sasi është e barabartë me sasinë e shiut që bie në Tokë gjatë një viti. Kjo lë të kuptosh se uji qarkullon brenda një cikli të ekuilibruar “me masë të caktuar”. Jeta në Tokë varet nga ky qarkullim i ujit. Sikur njerëzit të shfrytëzonin të gjithë potencialin teknologjik që disponojnë, nuk do të mund ta realizonin dot këtë qarkullim në mënyrë artificiale.

Madje edhe një devijim i vogël i këtij ekuilibri, shumë shpejt do të sillte një çekuilibrim të madh ekologjik dhe për rrjedhojë, fundin e jetës në Tokë. Por kjo nuk ndodh asnjëherë dhe shiu vazhdon të bjerë çdo vit pikërisht në të njëjtën sasi, ashtu siç është shpallur në Kuran.

Çdo vit, sasia e ujit që avullon nga Toka dhe sasia e ujit që bie në formë shiu është “konstante”: 513 trilionë tonë. Kjo sasi konstante është e shpallur në Kuran në ajetin: “Ai lëshon shiun nga qielli me masë të caktuar”. Pandryshueshmëria e kësaj sasive është mjaft e rëndësishme për ruajtjen e ekuilibrit ekologjik dhe jetës.

FORMIMI I SHIUT

Formimi i shiut mbeti një mister për një kohë të gjatë. Vetëm pas shpikjes së mjeteve të parashikimit të motit u bë e mundur të zbuloheshin tre fazat e formimit të shiut. Së pari, avujt e ujit ngrihen lart në qiell me anë të erës, më pas formohen retë dhe në fund shfaqen pikat e shiut.

Informacioni i dhënë në Kuran për shiun përputhet saktësisht me këtë proces. Në një ajet kuranor, ky informacion është përshkruar në këtë mënyrë:

“Zoti është Ai që i dërgon erërat, të cilat lëvizin retë.

Ai i shtrin retë në qiell ashtu siç dëshiron dhe i bën të ndara në pjesë, pastaj përmes tyre sheh se si bie shiu...”

(Err-Rrum 48)

Tani, le të shohim më hollësisht këto tre faza të përshkruara në ajetin kuranor.

FAZA E PARË: “Zoti është Ai që i dërgon erërat...”

Flluska ajri të panumërta, të cilat formohen nga shkumëzimi i ujit të oqeanëve, plasin vazhdimisht dhe shkaktojnë veçimin e disa grimcave të ujit, të cilat ngrihen lart në qiell. Këto grimca të pasura me kripë (të cilat quhen aerosole) transportohen nga erërat dhe ngrihen në atmosferë. Ato funksionojnë si kolektorë uji dhe formojnë pika reje, duke i mbledhur rreth vetes avujt e ujit që ngrihen prej detit.

FAZA E DYTË: “... (erërat) lëvizin retë. Ai i shtrin retë në qiell ashtu siç dëshiron dhe i bën të ndara në pjesë ...”

Retë formohen nga avujt e ujit, të cilët kondensohen rreth kristaleve të kripës apo grimcave të pluhurit që gjenden në ajër. Meqë pikat e ujit në këto re janë mjaft të vogla (me diametër 0.01 dhe 0.02 mm), retë “qëndrojnë pezull” në ajër dhe përhapen në qiell. Në këtë mënyrë, qielli mbushet plot me re.

FAZA E TRETË: “...dhe përmes tyre sheh se si bie shiu.”

Grimcat e ujit, të cilat rrethojnë kristalet e kripës dhe grimcat e pluhurit, zmadhohen dhe formojnë pikat e shiut, të cilat bëhen më të rënda

Ilustrimi i mësipërm tregon pikat e ujit që shkëputen në ajër. Kjo është faza e parë e formimit të shiut. Më pas, pikat e shiut në retë e sapoformuara do të qëndrojnë pezull në ajër dhe pastaj do të kondensohen për të formuar shiun. Të gjitha këto faza janë përshkruar në Kuran.

se ajri, ndaj dhe shkëputen nga retë, duke filluar të bijnë në tokë në formë shiu.

Siç shihet, çdo fazë e formimit të shiut është shpallur në ajetet e Kuranit. Për më tepër, këto faza janë shpjeguar ekzaktësisht sipas radhës së duhur. Si shumë fenomene të tjera, edhe ky fenomen shpjegohet saktësisht në Kuran shumë shekuj më parë se të njëjtit nga njerëzimi.

Në një ajet tjetër është dhënë informacioni i mëposhtëm rreth formimit të shiut:

**” A nuk e ke parë se si i drejton Zoti retë,
pastaj i bashkon, pastaj i grumbullon njëra mbi tjetrën dhe
atëherë ti shikon shiun se si rrjedh prej tyre. Ai lëshon nga lart
breshër prej reve të mëdha si malet. Me breshrin Ai godet
kë të dojë dhe e largon nga kush të dojë. Shkëlqimi i
vetëtimës së tij (breshrit) gati ta merr shikimin.”**

(En-Nur: 43)

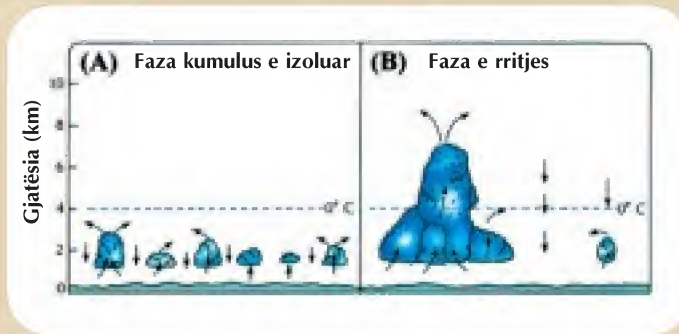
Gjatë studimit të llojeve të reve, shkencëtarët u gjendën përpara një sërë rezultatesh të papritura mbi formimin e reve të shiut. Retë e shiut krijohen dhe formohen në bazë të një sistemi fazash të përcaktuara mirë. Le të marrim për shembull renë Kumulonimbus, e cila është një prej reve të shiut. Formimi i kësaj reje kalon në tre faza:

Faza e parë: Retë shtyhen nga era: Retë Kumulonimbus fillojnë të formohen, kur era shtyn copa të vogla reje në një zonë ku ato bashkohen.

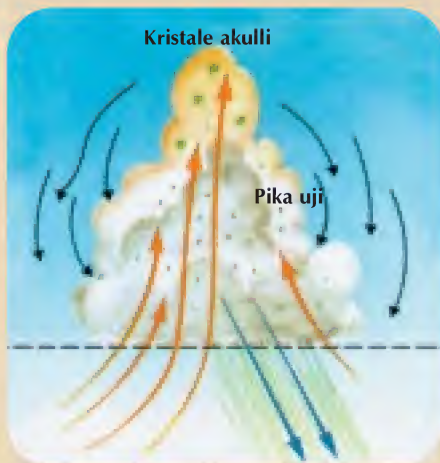
Faza e dytë: Bashkimi: Pas kësaj, retë bashkohen duke formuar një re më të madhe.⁹

Faza e tretë: Grumbullimi mbi njëra-tjetrën: Kur retë e vogla bashkohen bashkë, rriten lëvizjet nga poshtë-lart brenda resë së madhe, të cilat në qendër janë më të forta se në pjesët anësore të resë, sepse pjesët e jashtme të resë e mbrojnë qendrën prej efekteve ftohëse. Këto lëvizje bëjnë që trupi i resë të rritet vertikalisht, duke marrë formën e mullarit. Duke u rritur vertikalisht, reja shtrihet në zona më të ftohta të atmosferës, ku pikat e ujit dhe breshrit formohen dhe fillojnë të rrisin përmasat e tyre. Kur këto pika uji e breshri bëhen tepër të rënda dhe lëvizja nga poshtë-lart nuk mund t'i mbajë pezull, atëherë ato fillojnë të bien nga reja në formë shiu, breshri etj.¹⁰

(A) Pjesë të vogla të reve të izoluar (retë kumulus)
(B) Kur retë e vogla bashkohen me njëra-tjetrën, rrymat e ajrit brenda resë së madhe rriten dhe kështu reja zmadhohet, duke marrë formën e mullarit.

Këto lëvizje bëjnë që trupi i resë të rritet vertikalisht, duke marrë formën e mullarit. Duke u rritur vertikalisht, reja shtrihet në zona më të ftohta të atmosferës, ku pikat e ujit dhe breshrit formohen dhe fillojnë të rrisin përmasat e tyre. Kur këto pika uji e breshri bëhen tepër të rënda dhe lëvizja nga poshtë-lart nuk mund t'i mbajë pezull, atëherë ato fillojnë të bien nga reja në formë shiu, breshri etj. Ky argument shkencor është shpallur 14 shekuj më parë prej Zotit, në ajetin 43 të Sures En-Nur, në këtë mënyrë: "A nuk e ke parë se si i drejton Zoti retë, pastaj i bashkon, pastaj i grumbullon njëra mbi tjetrën dhe atëherë ti shikon shiun se si rrjedh prej tyre." (En-nur: 43)

Detajet e formimit, të strukturës dhe funksionimit të reve janë zbuluar nga meteorologët nëpërmjet përdorimit të mjeteve të sofistikuara si aeroplanët, satelitët, kompjuterat, ballonat etj. Eshtë e qartë se në këtë ajet Zoti na jep një informacion që nuk kishte si të njihet 1400 vjet më parë.

Retë e vogla (retë Kumulus) lëvizin dhe bashkohen nëpërmjet erës, ashtu siç thuhet në Kuran: "A nuk e ke parë se si i drejton Zoti retë, pastaj i bashkon, pastaj i grumbullon njëra mbi tjetrën."

ERËRAT FEKONDUERE

Në një ajet tjetër në Kuran, është përmendur karakteristika “fekonduese” e erës, si rezultat i së cilës formohet shiu.

“ Ne i dërgojmë erërat “fekonduese”, pastaj lëshojmë shi nga qielli që t’ju japim për të pirë...”
(El Hixhr 22)

Në këtë ajet na bëhet e qartë se faza e parë e formimit të shiut është era. Deri në fillim të shekullit XX, e vetmja lidhje e njohur ndërmjet erës dhe shiut ishte se “era lëviz retë”. Por ishin kërkimet meteorologjike të kohës së sotme që zbuluan dhe vërtetuan rolin “fekondues” të erës në formimin e shiut. Vetia fekonduese e erës funksionon në këtë mënyrë:

Në sipërfaqen e oqeanëve dhe deteve formohen flluska ajri si pasojë e shkumëzimit të ujit. Në momentin që këto flluska pëlcasin, me mijëra grimca të vogla, me diametër një të qindtën e milimetrit, ngrihen lart në ajër. Këto grimca të njohura me emrin “aerosole”, përzihen me pluhurin e tokës të mbartur nga era dhe ngrihen në shtresat më të larta të atmosferës, ku bien në kontakt me avujt e ujit. Avujt e ujit kondensohen rreth këtyre grimcave, duke u kthyer në pika të vogla uji, të cilat bashkohen me njëra-tjetrën, duke formuar retë dhe pastaj bien në Tokë në formë shiu.

Siç shihet, erërat “fekondojnë” avujt e ujit me grimcat që ato mbajnë nga deti dhe për rrjedhojë, formojnë retë e shiut.

Nëse erërat nuk do ta kishin këtë veti, pikat e ujit në shtresat e larta të atmosferës nuk do të formoheshin kurrë dhe ne nuk do të kishim shi.

Pra, roli vendimtar i erës në formimin e shiut është shpallur shekuj më parë në një ajet të Kuranit, në një kohë kur njerëzit dinin shumë pak rreth fenomeneve natyrore...

Fotografia lart na tregon fazat e formimit të një dallge. Era fryn mbi sipërfaqen e ujit dhe i bën grimcat e tij të lëvizin në një lëvizje rrethore, e cila formon dallgët. Flluskat e formuara nga dallgët përhapen në ajër. Kjo është faza e parë e formimit të shiut. Ky fakt është shpallur në ajetin “Ne i dërgojmë erërat “fekonduese”, pastaj lëshojmë shi nga qielli...”

DETET NUK PËRZIHEN ME NJËRI-TJETRIN

Një nga veçoritë karakteristike të deteve është shpallur në një prej ajeteve të Kuranit, si më poshtë:

“ Ai i bëri dy detet të bashkohen me njëri-tjetrin. Ndërmjet tyre ka një pengesë që nuk i lejon të përzihen. ”

(Err-Rrahman 19-20)

Kjo karakteristikë e deteve që rrinë ngjitur me njëri-tjetrin, pa u përzier mes tyre, është zbuluar jo shumë kohë më parë nga studiuesit e oqeanëve. Për shkak të forcës fizike të quajtur “tensioni sipërfaqësor”, ujërat e deteve fqinj nuk përzihen. I shkaktuar nga diferenca e dendësisë së ujërave, tensioni sipërfaqësor i ndalon detet të përzihen, sikur ndërmjet tyre të ekzistonte me të vërtetë një pengesë.¹¹

Aspekti interesant i këtij fenomeni është se ai është shpallur në Kuran në kohën kur njerëzit nuk kishin njohuri mbi fizikën, tensionin sipërfaqësor, apo oqeanografinë.

Në Detin Mesdhe dhe në Oqeanin Atlantik gjenden dallgë të mëdha, korrente të forta dhe rryma. Uji i Detit Mesdhe hyn në Atlantik nëpërmjet Gjibraltarit, por temperatura, kripësia dhe dendësia e secilit prej tyre nuk ndryshojnë, për shkak të kufijve që i mbajnë të ndarë nga njëri-tjetri.

Foto e Gjibraltarit me satelit

ERRËSIRAT E DETEVE DHE VALËT E BRENDSHME

“ (Gjendja e jobesimtarëve është) si errësira në një det të thellë e të madh. Ai është i mbuluar me valë, mbi të cilat gjenden valë të tjera e mbi to gjenden re të dendura. Errësirë mbi errësirë. Nëse dikush do të zgjaste dorën, nuk do të ishte në gjendje ta shihte atë... ”

(En-Nur 40)

Gjendja e përgjithshme në thellësitë e deteve dhe oqeanëve është përshkruar në librin me titull “Oqeanet”:

“Errësira në dete dhe oqeanë fillon në thellësinë 200 metra e poshtë. Në këtë thellësi zakonisht nuk ka dritë. Nën thellësinë 1000 metra është errësirë e plotë.”¹²

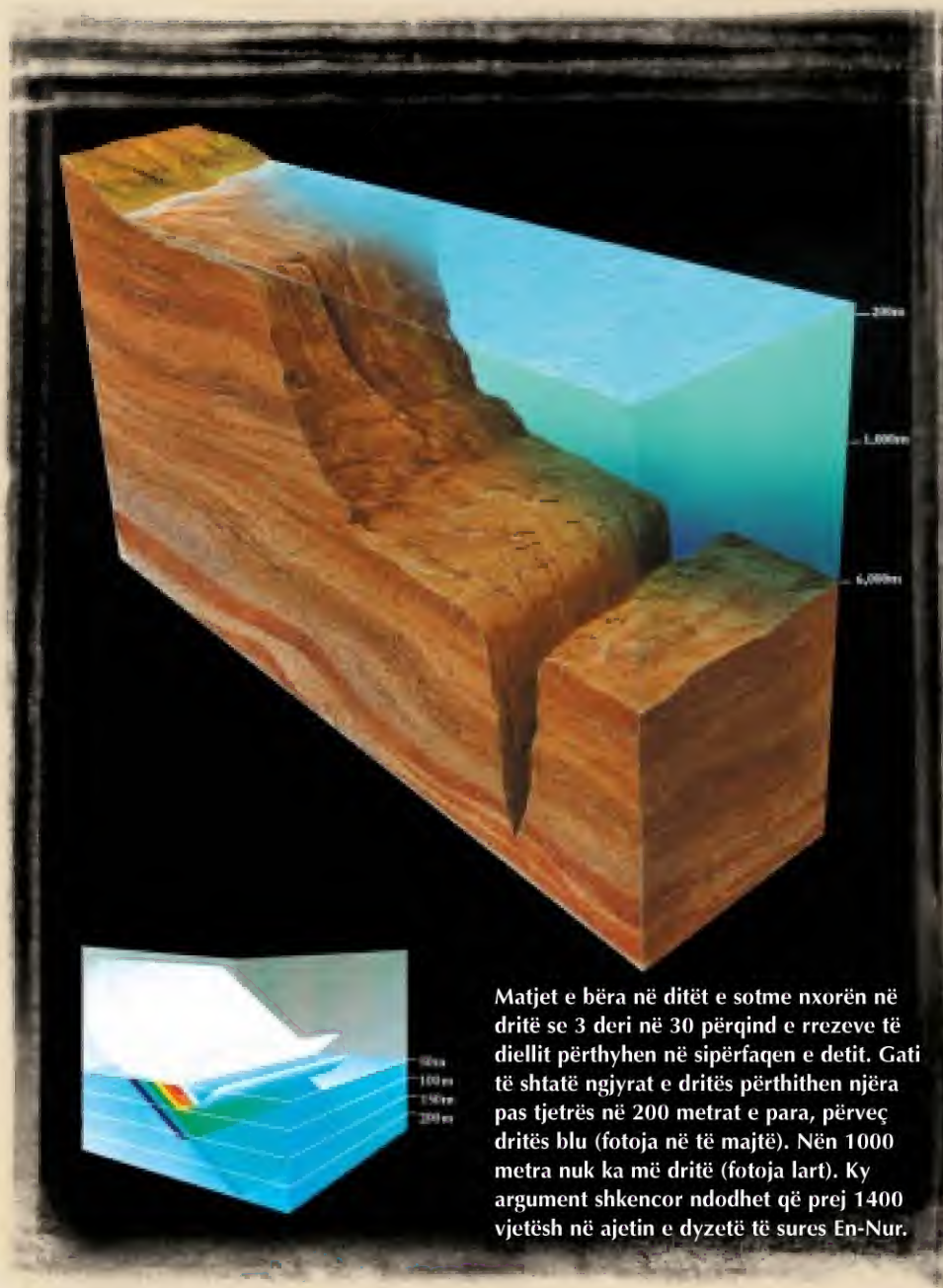
Sot, ne zotërojmë njohuri mbi strukturën e përgjithshme të detit, mbi karakteristikat e gjallesave në të, mbi kripësinë e tij, ashtu siç njohim dhe sasinë e tij të ujit, sipërfaqen dhe thellësinë e tij. Ishin nëndetëset dhe pajisjet e sofistikuar, të zhvilluara prej teknologjisë bashkëkohore, të cilat u krijuan mundësinë shkencëtarëve të sigurojnë këtë informacion.

Qeniet njerëzore nuk janë të afta të zhyten më thellë se 40 metra nën ujë pa ndihmën e pajimeve speciale. Ata nuk mund të mbijetojnë në pjesët e errëta të oqeanëve si p.sh. në thellësinë 200 metra. Për këtë arsye, vetëm kohët e fundit shkencëtarët arritën të zbulojnë këto pjesë të hollësishme të informacionit rreth deteve.

Por ky fakt është përmendur në suren En-nur pikërisht në pjesën **“errësira në një det të thellë e të madh”**. Kjo është sigurisht një prej mrekullive të Kuranit, sepse është thënë në një kohë kur njerëzit nuk zotëronin pajisjet e nevojshme për t’u zhytur në thellësitë e oqeanëve.

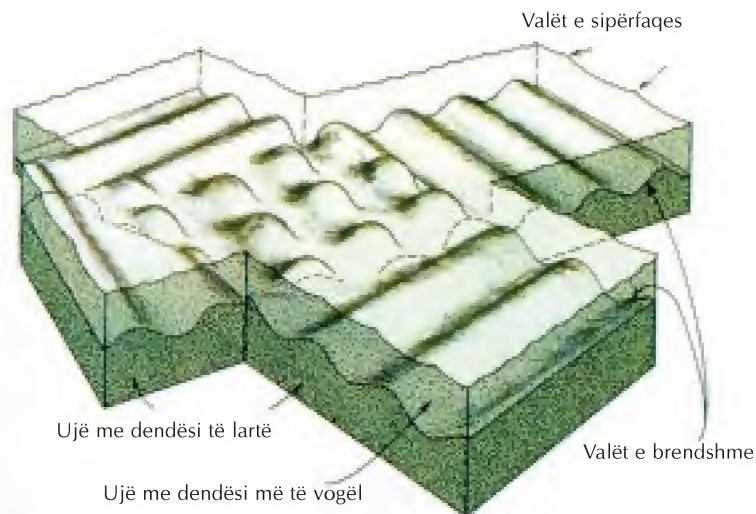
Por nuk është vetëm kjo; shpallja në ajetin e dyzetë të sures En-Nur na tërheq vëmendjen te një tjetër mrekulli shkencore e Kuranit **“... si errësira në një det të thellë e të madh. Ai është i mbuluar me valë, mbi të cilat gjenden valë të tjera e mbi to gjenden re të dendura...”**.

Ky ajet na jep mundësinë të kuptojmë, se në ujërat në thellësi të

oqeanëve gjenden valë, mbi të cilat gjenden valë të tjera. Merret lehtë me mend se valët e dyta janë valët sipërfaqësore, sepse pas tyre përmenden retë. Po valët e para ç'janë?

Kohët e fundit shkencëtarët zbuluan se ekzistojnë valë të brendshme, të cilat "hasen ndërmjet shtresave me dendësi të ndryshme". Këto valë të brendshme mbulojnë ujrat e thellë të deteve dhe oqeanëve, sepse ujërat në thellësi kanë dendësi më të lartë se ujërat sipër tyre. Valët e brendshme lëvizin në mënyrë të ngjashme me valët sipërfaqësore, madje ato përthihen ashtu siç përthihen

Fotoja në të majtë paraqet valët e brendshme si një ndarje ndërmjet dy shtresave të ujit me dendësi të ndryshme. Shtresa e poshtme është më e dendur se ajo që gjendet lart saj. Ky argument shkencor, i cili është shpallur 14 shekuj më parë në ajetin e dyzetë të sures En-Nur, u zbulua prej shkencëtarëve vetëm kohët e fundit.

dhe valët sipërfaqësore. Valët e brendshme nuk mund të shihen nga syri i njeriut, por mund të diktohen me anë të studimit të ndryshimit të temperaturës ose kripësisë në një vend të caktuar.¹³

Shpallja në Kuran ecën paralelisht me shpjegimin e mësipërm. Pa mjetet e duhura, njeriu mund të shohë vetëm valët mbi sipërfaqen e detit, ndaj është e pamundur që dikush të ketë dijeni rreth valëve të brendshme në thellësi të detit. Por, ndërkohë, në suren En-Nur, Zoti na flet për një lloj tjetër valësh, të cilat gjenden në thellësi të oqeanëve. Natyrisht që ky fakt, të cilin shkencëtarët e zbuluan shumë vonë, na tregon edhe një herë se Kurani është fjala e Zotit.

ZONA E TRURIT QË KONTROLLON LËVIZJEN

“ Jo, Jo! Nëse ai nuk ndalon, Ne do ta kapim prej ballukeve.

Balluke gënjeshtare dhe mëkatore.”

(El Alek 15-16)

Fraza “balluke gënjeshtare dhe mëkatore” në ajetin e mësipërm është mjaft interesante. Përse i quan Kurani flokët e pjesës së përparme të kokës gënjeshtare dhe mëkatore? A nuk është vetë njeriu gënjeshtar dhe mëkatar? Cila është lidhja që ekziston midis gënjeshtres e mëkatit nga njëra anë dhe ballukeve (apo flokëve të pjesës së përparme të kokës) nga ana tjetër? Kërkimet e kryera kohët e fundit zbuluan se fusha ballore, e cila është përgjegjëse për drejtimin e të gjitha funksioneve specifike të trurit, ndodhet në pjesën e përparme të kafkës. Vetëm në 60 vitet e fundit, shkencëtarët e zbuluan funksionin e kësaj zone, gjë të cilën Kurani e ka përmendur që 1400 vjet më parë. Nëse shohim brenda kafkës në pjesën e përparme të kokës, ne do të gjejmë fushën ballore të trurit. Në një libër me titull *Bazat e Anatomisë dhe Psikologjisë*, në të cilin përfshihen kërkimet më të fundit mbi efektet e kësaj fushe në tru, thuhet:

Motivimi dhe parashikimi për të planifikuar dhe për të filluar lëvizjet ndodh në pjesën e përparme të lobit ballor, pikërisht në fushën ballore. Kjo është një zonë ku ndodh procesi informues...¹⁴

Libri gjithashtu thotë:

Në lidhje me përfshirjen e saj në motivim, fusha ballore mendohet të jetë gjithashtu qendra funksionale e agresionit...¹⁵

Kështu, kjo zonë e trurit është përgjegjëse për planifikimin, motivimin dhe kryerjen e punëve të mira e të këqija, ashtu siç është përgjegjëse për thënien e gënjeshtreve dhe të vërtetave.

Është më se e qartë se shpallja “balluke gënjeshtare dhe mëkatore” përputhet tërësisht me shpjegimin e mësipërm. Ky fakt, të cilin shkencëtarët e zbuluan në 60 vitet e fundit, është shpallur nga Zoti në Kuran shumë shekuj më parë.

Fusha
ballore

KRIJIMI I NJERIUT

Në shumë ajete, njerëzve u bëhet thirrje që të përqëndrojnë vëmendjen në krijimin e tyre. Shumë shpesh atyre u kujtohet ardhja në jetë e njeriut, fazat në të cilat ka kaluar krijimi i tij dhe se çfarë është ai në thelb:

**„ Ne ju kemi krijuar juve; përse pra nuk e pranoni të vërtetën?!
A keni menduar ndonjëherë për farën (spermën) që nxirrni?
Mos vallë ju e krijoni atë, apo jemi Ne krijuesit e saj? „**
(El Uakia 57-59)

Krijimi i njeriut, bashkë me mrekullitë e shumta që përmban, është theksuar në mjaft ajete të tjera. Disa pjesë të informacionit të përmendur në disa ajete kuranore janë kaq të hollësishme saqë është e pamundur që një njeri, i cili ka jetuar në shekullin VII të kishte njohuri për to. Disa prej këtyre pikave janë si më poshtë:

1- Njeriu nuk është krijuar nga e tërë fara, por nga një pjesë mjaft e vogël e saj.

2- Është mashkulli ai që luan rol në përcaktimin e gjinisë së fëmijës dhe jo femra.

3- Embrioni njerëzor ngjitet në mitrën e nënës si një shushunjë.

4- Embrioni zhvillohet brenda tri errësirave (shtresave) në mitër.

Në kohën e shpalljes së Kuranit, njerëzit e dinin me siguri që faktori bazë në lindjen e njeriut ishte fara e mashkullit. Po ashtu, fakti që foshnja lind mbas një periudhe prej nëntë muajsh kuptohej nga të gjithë dhe s'kishte nevojë për vëzhgime të mëtejshme. Ndërsa informacioni i përmendur në pikat që cituam më lart ishte i paarritshëm dhe i pakonceptueshëm nga niveli i njohurive që zotëronin njerëzit e asaj kohe. Këto të dhëna u vërtetuan në mënyrë shkencore vetëm në shekullin XX.

Tani le t'i studiojmë këto pika një nga një.

Një pikë e farës

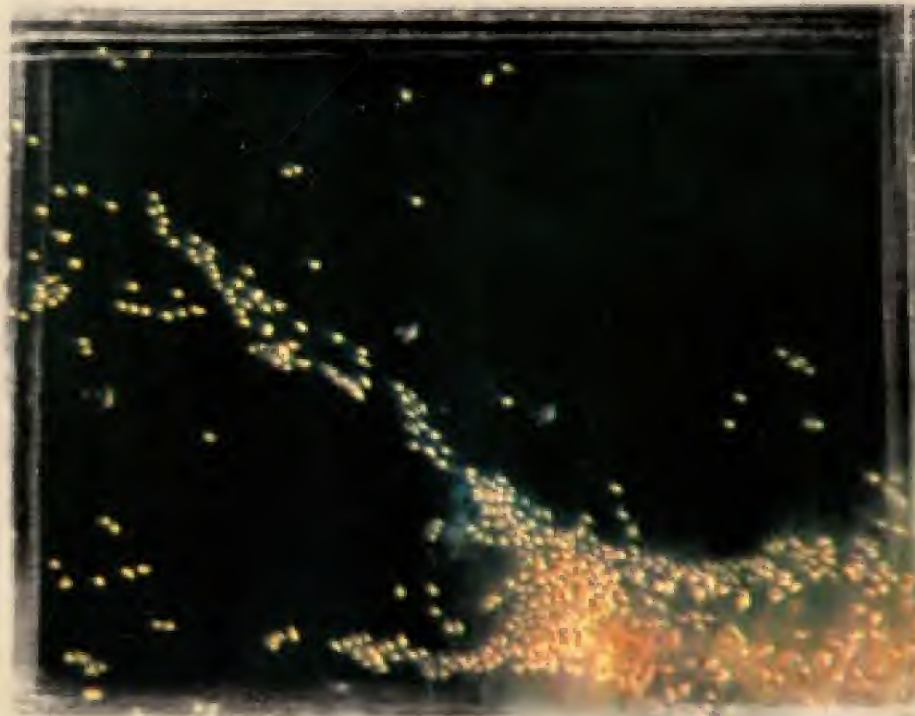
Gjatë marrëdhënieve seksuale, nga organi seksual i mashkullit dalin njëherësh rreth 250 milionë spermatozoidë, të cilët nisin një udhëtim të mundimshëm në trupin e femrës, derisa arrijnë te veza. Nga 250 milionë spermatozoidë vetëm një mijë prej tyre ia dalin të arrijnë në destinacionin e duhur. Në fund të kësaj "gare", veza lejon vetëm një qelizë spermatozoide që të depërtojë brenda saj. Ky është thelbi i njeriut, i cili nuk është krijuar nga e tërë sperma, por nga një pjesë shumë e vogël e saj. Në Kuran thuhet:

“ A mos mendon njeriu se do të lihet pa u ngarkuar me përgjegjësi.

A nuk ka qenë ai dikur një pikë e farës që derdhet? ”

(El Kijame 36-37)

Siç shihet, Kurani na informon se njeriu nuk është krijuar nga e gjithë sperma, por nga një pjesë shumë e vogël e saj. Ky fakt që theksohet në këtë shpallje është zbuluar prej shkencës bashkëkohore dhe është një dëshmi e qartë e origjinës hyjnore të saj.

Në foton në të majtë, shohim momentin e derdhjes së spermës në mitër. Nga 250 milionë spermatozoidet e lëshuara nga mashkulli, vetëm një numër shumë i vogël prej tyre e arrijnë vezën. Spermatozoidi që do të fekundojë vezën është një prej një mijë qelizave spermatozoide që arrijnë të mbijetojnë. Fakti që njeriu nuk është krijuar nga e tërë fara por nga një pjesë e vogël e saj, është shpallur në Kuran me shprehjen "një pikë e farës që derdhet".

Përzierja në farë (spermë)

Fara nuk përmban vetëm spermatozoide, por edhe një përzierje lëngjesh të ndryshme. Këto lëngje kanë funksione të ndryshme, siç është mbajtja e sheqerit, i cili është i nevojshëm për t'u dhënë energji spermatozoideve, neutralizimi i acideve gjatë hyrjes në mitër dhe krijimi i një ambjenti rrëshqitës në mënyrë që t'u lejojë lëvizje të lirë spermatozoideve. Kur përmendet fara në Kuran, ajo përshkruhet si një lëng i përzierë:

“ Ne e krijuam njeriun prej një pike uji të përzier me qëllim që ta sprovjmë atë... ”

(El Insan 2)

Një ajet tjetër, po ashtu, bën fjalë për farën si një përzierje. Në të theksohet se njeriu është krijuar nga “esenca” e kësaj përzierje:

“ Ai e përsosi krijimin e çdo gjëje dhe filloi krijimin e njeriut nga balta. Pastaj bëri që pasardhësit e tij të shtohen prej esencës së një lëngu të dobët. ”

(Es-Sexhde 7-8)

Fjala arabe “sulale” e përkthyer si “esencë”, nënkupton diçka esenciale ose pjesën më të mirë të diçkaje. Në raste të tjera ajo nënkupton “një pjesë të një tërësie”. Kjo tregon që Kurani është fjala e Atij që e njeh krijimin e njeriut në detajet më të hollësishme. Ai është Zoti, Krijuesi i njeriut.

Gjinia e foshnjes

Jo shumë kohë më parë mendohej se gjinia e foshnjes përcaktohej prej qelizave të nënës. Ose më saktë, besohej se gjinia ishte e përcaktuar nga qelizat e mashkullit dhe të femrës së bashku. Por në Kuran na është dhënë një informacion i ndryshëm, sipas të cilit të dy gjinitë janë krijuar nga "pika e farës që hidhet".

**“ Ai i krijoi të dy gjinitë, mashkullin dhe femrën,
prej pikës së farës që hidhet.”**

(En-Nexhm 46-47)

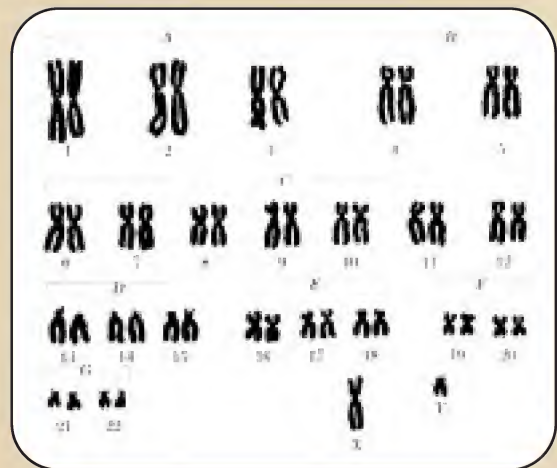
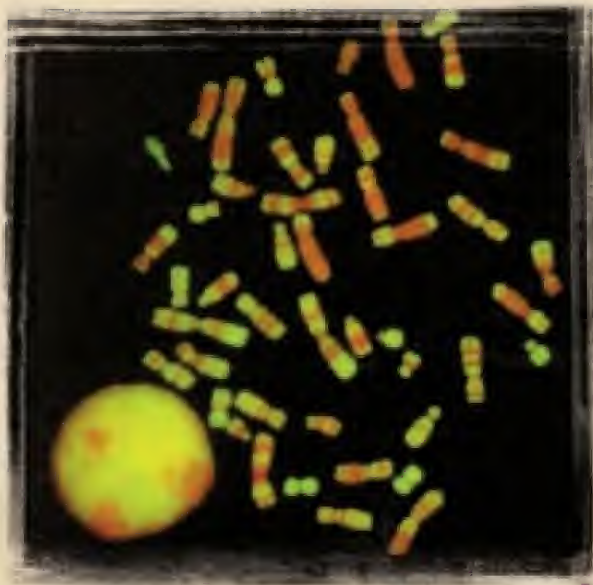
Përmendja e dy gjinive nuk është e rastësishme. Nëse Zoti do të kishte për qëllim thjesht krijimin e njeriut, atëherë në ajet do të thuhej **“Ai e krijoi njeriun... prej pikës së farës..”**. Mirëpo ajeti na informon se Zoti **i krijoi të dy gjinitë** prej pikës së farës...

Zhvillimi i gjenetikës dhe biologjisë molekulare ka vërtetuar shkencërisht saktësinë e këtij informacioni të dhënë në Kuran. Tani është e qartë se gjinia përcaktohet nga qelizat spermatozoide të mashkullit, ndërsa femra nuk luan asnjë rol në këtë proces.

Kromozomet janë elementet bazë në përcaktimin e gjinisë. Dy nga 46 kromozomet, të cilat përcaktojnë strukturën e njeriut, janë të njohura si kromozomet seksuale. Këto dy kromozome të mashkulli janë emërtuar "XY", ndërsa të femrës "XX", sepse forma e këtyre kromozomeve ngjason me shkronjat përkatëse. Kromozomi Y mban kodin gjenetik të mashkullit,

Në Kuran thuhet se meshkujt dhe femrat janë krijuar nga "pika e farës që derdhet". Gjithësesi, jo shumë kohë më parë, besohej se gjinia e foshnjës përcaktohej nga qelizat e nënës. Shkenca arriti ta zbulojë faktin e përmendur në Kuran vetëm në shekullin XX.

Kromozomi Y mbart karakteristikat mashkullore, ndërsa kromozomi X ato femërore. Në vezën e nënës ndodhet vetëm kromozomi X. Në farën e babait ndodhen spermatozoide që mbajnë kromozome X dhe Y. Kështu pra, gjinia e foshnjës varet nga fakti se

cili prej kromozomeve ndodhet në spermatozoidin që fekondon vezën, Xⁱ apo Yⁱ. Me fjalë të tjera, ashtu siç është shpallur dhe në ajet, rolin kryesor në përcaktimin e gjinisë e luan sperma që del nga babai. Kjo njohuri, e cila nuk dihej në kohën kur u shpall Kurani, është argument i qartë për burimin hyjnor të Kuranit.

kurse kromozomi X atë të femrës.

Formimi i një qenieje njerëzore fillon me ndërthurjen e një prej këtyre kromozomeve, i cili gjendet si te çiftet e mashkullit, ashtu edhe te ato të femrës. Te femra, komponentet e qelizës seksuale, të cilat ndahen në dy pjesë gjatë ovulacionit, mbajnë kromozomet X. Qeliza seksuale e mashkullit, nga ana tjetër, prodhon dy lloje të ndryshme qelizash spermatozoide, njëra prej të cilave përmban kromozomet X, ndërsa tjetra Y. Nëse një kromozom X i femrës bashkohet me një qelizë spermatozoide, e cila përmban një kromozom X, atëherë fëmija do të jetë femër. Nëse ai bashkohet me një qelizë spermatozoide që përmban kromozomin Y, fëmija do të jetë mashkull.

Me fjalë të tjera, gjinia e foshnjës përcaktohet nga ai kromozom i mashkullit që bashkohet me vezën e femrës.

Asgjë prej këtij informacioni nuk dihej para shekullit XX, gjatë të cilit u zbuluan gjenet. Në të vërtetë, më parë besohej se gjinia e foshnjës përcaktohej nga trupi i femrës. Kjo është edhe arsyeja pse gratë fajësoheshin kur lindnin vajza.

Trembëdhjetë shekuj para zbulimit të gjeneve, në Kuran shpallet lajmi i cili hodhi poshtë këtë besim të kotë, duke bërë të qartë se gjinia e njeriut nuk e ka pikënisjen nga femra, por te sperma e mashkullit.

Ngjitja e lëngut të mpiksuar në mitër

Nëse do të vazhdonim t'i studionim më tej argumentet e shpallura në Kuran rreth formimit të embrionit të njeriut, do të hasnim në disa mrekulli shkencore të tjera shumë të rëndësishme.

Kur qeliza spermatozoide bashkohet me vezën e femrës, fillon të formohet qeliza bazë e embrionit. Qeliza e vetme, e cila njihet në biologji me emrin "zigotë", fillon menjëherë të riprodhohet nëpërmjet ndarjes dhe më pas shndërrohet në një "copë mishi" të quajtur embrion. Sigurisht që kjo mund të shihet nga njerëzit vetëm me ndihmën e mikroskopit.

Sidoqoftë, gjatë periudhës së zhvillimit, embrioni nuk qëndron në zbrazëti. Ai ngjitet në mitër siç ngjiten rrënjët e një bime, të cilat fiksohen fort në tokë nëpërmjet lozeve të tyre. Nëpërmjet kësaj lidhjeje, embrioni arrin të marrë prej trupit të nënës substancat e nevojshme të jetës.¹⁶

Në këtë pikë, një mrekulli mjaft domethënëse është shpallur në Kuran. Duke iu referuar zhvillimit të embrionit në barkun e nënës, Zoti përdor në Kuran fjalën "alek", e cila është dhe faza e parë e përshkrimit të zhvillimit të tij.

„ Lexo me emrin e Zotit tënd, i cili krijoi çdo gjë.

Krijoi njeriun prej alekut (në mitrën e nënës).

Lexo, se Zoti yt është më bujari!„

(El-Alek 1-3)

Nga ana gjuhësore, fjala alek ka kuptimin e "diçkaje të varur apo të ngjitur në diçka tjetër". E njëjta fjalë përdoret për të përshkruar shushunjat që ngjiten në trup për të thithur gjakun.

Sigurisht, përdorimi i kësaj fjale për të përshkruar në mënyrë mjaft të përshtatshme zhvillimin e embrionit në barkun e nënës, vërteton edhe një herë se Kurani është shpallje nga Zoti, Zoti i gjithçkaje.

Në fazën e parë të zhvillimit, foshnja në barkun e nënës është në formën e zigotës, e cila ngjitet në mitër me qëllim që të ushqehet prej gjakut të nënës. Në foton lart duket zigota, e cila ngjason me një copë mishi. Ky fakt, i cili u zbulua nga embriologjia bashkëkohore, është një mrekulli e shpallur në Kuran 14 shekuj më parë me anë të fjalës "alek", që nënkupton "diçka që ngjitet dhe varet në një vend" dhe përdoret për të përshkruar shushunjën, e cila ngjitet në trup për të thithur gjak.

Mbështjellja e muskujve rreth kockave

Një nga ajetet që përshkruan fazat e zhvillimit të embrionit të njeriut pohon faktin se në barkun e nënës në fillim zhvillohen kockat dhe më pas muskujt:

“ ... Pastaj e shndërruam pikën në alek, pastaj alekun e shndërruam në copë mishi, pastaj këtë copë mishi e shndërruam në eshtra, pastaj eshtrave u veshëm mishin, pastaj e bëmë njeriun krijesë tjetër (me shpirt).

I lartë është Zoti, Krijuesi më i mirë.”

(El-mu‘minun 12-14)

Deri pak kohë më parë, embriologët ishin të mendimit se kockat dhe muskujt në embrion zhvillohen në të njëjtën kohë. Për këtë arsye, për një kohë të gjatë, disa njerëz pretendonin se këto ajete ishin në kundërshtim me shkencën. Por kërkimet e fundit mikroskopike, të ndihmuara nga avantazhi i teknologjisë moderne, zbuluan se shpallja në Kuran është e saktë.

Vëzhgimet në nivele mikroskopike treguan se zhvillimi i embrionit në barkun e nënës ndodh në përputhje të plotë me përshkrimin në Kuran. Së pari, indet kërcore të embrionit kthehen në kocka. Më pas, qelizat muskulore, të cilat formohen prej indeve përreth kockave bashkohen dhe mbështjellin kockat.

Ky proces është shpjeguar si më poshtë në librin e mirënjohur, *Zhvillimi i njeriut*, i cili është shkruar nga një prej shkencëtarëve më të spikatur në fushën e anatomisë dhe embriologjisë.

Kockat e foshnjës mbasi zhvillohen krejtësisht në barkun e nënës, vishen me mish gjatë një faze të veçantë.

Shumë prej fazave të zhvillimit të fëmijës në barkun e nënës janë shpallur në Kuran. Siç thuhet edhe në ajetin e katërbëdhjetë të sures El Mu'minun, indet kërcore të embrionit, në fillim, shndërrohen në kocka. Pastaj kockat vishen me qeliza muskulore. Zoti e përshkruan këtë zhvillim në ajetin: "... pastaj mudgan e shndërruam në eshtra, pastaj eshtrave u veshëm mishin."

Gjatë javës së shtatë, skeleti fillon të shpërndahet nëpër tërë embrionin dhe kockat marrin formën e tyre natyrale. Në fund të javës së shtatë dhe gjatë javës së tetë, muskuajt zënë vendin e tyre rreth formave të kockës.¹⁷

Pra, fazat e zhvillimit të njeriut të përshkruara në Kuran janë në harmoni të plotë me zbulimet e embriologjisë bashkëkohore.

Tri fazat e foshnjës në mitër

Në Kuran është shpallur se njeriu është krijuar në barkun e nënës në tri faza.

” ... Ai ju krijoi në barkun e nënave tuaja, fazë pas faze,
në tri errësira. Ky është Zoti, Zoti juaj,
vetëm i Tij është pushteti...”

(Ez-Zumer 6)

Siç mund të shihet nga ajeti i mësipërm, njeriu është krijuar në barkun e nënës në tri faza të veçanta. Me të vërtetë, biologjia bashkëkohore ka zbuluar se zhvillimi embrional i foshnjës realizohet në tre sektorë të veçantë në barkun e nënës. Sot, në të gjitha tekstet e embriologjisë që studiohen në fakultetet e mjekësisë, ky subjekt trajtohet si pjesë e njohurive themelore. Për shembull, në librin *Embriologjia njerëzore elementare*, i cili është një referencë e rëndësishme në fushën e embriologjisë, ky fakt përshkruhet si më poshtë: *Jeta në mitër kalon në tri faza: paraembrionike (dy javët e para plus gjysma e javës së tretë), embrionike dhe fetus (fundi i javës së tetë e deri në lindje).*¹⁸

Këto faza u referohen etapave të ndryshme të zhvillimit të një foshnjeje. Karakteristikat kryesore të këtyre etapave janë dhënë më poshtë:

- Faza paraembrionike

Në këtë fazë, zigota rritet nëpërmjet ndarjes dhe, kur bëhet një grumbull shumëqelizor, ajo ngjitet në muret e mitrës. Ndërsa vazhdojnë të rriten, qelizat organizohen në tri shtresa.

- Faza embrionike

Kjo fazë zgjat për pesë javë e gjysmë, gjatë së cilës foshnja quhet "embrion". Në këtë fazë, sistemet dhe organet kryesore të trupit fillojnë të shfaqen prej shtresave qelizore.

- Faza fetus

Në këtë fazë, embrioni quhet "fetus". Kjo fazë fillon në javën e tetë të shtatzanisë dhe zgjat deri në momentin e lindjes. Karakteristikë dalluese e kësaj faze është se fetusin merr formën e një qenieje njerëzore me fytyrë, duar dhe këmbë. Megjithatë fillimisht është vetëm 3 cm i gjatë, që të gjitha

Në ajetin e gjashtë të sures Ez-Zumer tregohet qartë se njeriu është krijuar në barkun e nënës në tri faza të veçanta. Me të vërtetë, biologjia bashkëkohore ka zbuluar se zhvillimi embrional i foshnjës realizohet në tre sektorë të veçantë në barkun e nënës.

organet e tij janë të dallueshme. Kjo fazë zgjat për rreth 30 javë dhe zhvillimi vazhdon deri në javën e lindjes.

Informacioni mbi zhvillimin e foshnjës në barkun e nënës u bë i mundur vetëm pasi u bënë vëzhgime me mjete dhe metoda bashkëkohore. Si shumë argumente të tjera shkencore, disa pjesë të këtij informacioni janë shpallur në ajetet e Kuranit. Përmendja e këtij informacioni kaq të detajuar dhe të përpiktë, në një kohë kur njerëzit kishin njohuri të pakta mbi çështjet e mjekësisë, është një tregues i qartë se Kurani nuk është fjala e një njeriu, por është fjala e Zotit.

QUMËSHTI I NËNËS

Qumështi i nënës është një përzierje e pakrahasueshme që shërben si burim ushqimor i shkëlqyeshëm për foshnjen e porsalindur dhe rrit rezistencën ndaj sëmundjeve. As ushqimi artificial për fëmijë i prodhuar nga teknologjia e ditëve tona nuk mund ta zëvendësojë këtë burim ushqimi të mrekullueshëm.

Çdo ditë zbulohen dobi të reja që përmban qumështi i nënës për fëmijën. Një prej argumenteve që shkencëtarët ka zbuluar rreth qumështit të nënës është se pirja e tij gjatë dy viteve të para të jetës ka dobi mjaft të

madhe.¹⁹ Në Kuran jepet një lajm mjaft i rëndësishëm 14 shekuj më parë në lidhje me këtë fakt të zbuluar nga shkencëtarët vetëm kohët e fundit:

**” Nënës duhet t’i
ushqejnë foshnjat e tyre
për dy vjet me radhë... ”**
(El-Bekare 233)

**” Ne e kemi urdhëruar njeriun
që të sillet mirë me prindërit,
sepse nëna e vet e mbajti në
barkun e saj, me vështirësi pas
vështirësie dhe pas dy
viteve ia ndau gjirin.
Ji mirënjohës ndaj Meje dhe
ndaj dy prindërve të tu,
sepse tek Unë është
kthimi juaj. ”**
(Lukman 14)

IDENTITETI NË SHENJAT E GISHTËRINJVE

Çdo njeri, duke përfshirë edhe binjakët që mezi dallohen nga njëri-tjetri, ka shenjat e tij të veçanta të gishtërinjve. Me fjalë të tjera, identiteti i secilit është i koduar në majat e gishtërinjve të tij. Ky sistem i koduar mund të krahasohet me sistemin e kodit të vijave, i cili përdoret në ditët tona për identifikimin e prodhimeve të ndryshme, si prodhimet industriale apo ushqimore.

“ A mendon njeriu se nuk do t'i mbledhim eshtrat e tij? Po, do t'i mbledhim! Madje Ne jemi të zotë t'i krijojmë përsëri edhe majat e gishtërinjve të tij! ” (El Kijame 3-4)

Çdo njeri, duke përfshirë edhe binjakët që mezi dallohen nga njëri-tjetri, ka shenjat e tij të veçanta të gishtërinjve. Me fjalë të tjera, identiteti i secilit është i koduar në majat e gishtërinjve të tij. Ky sistem i koduar mund të krahasohet me sistemin e kodit të vijave, i cili përdoret në ditët tona për identifikimin e prodhimeve të ndryshme, si prodhimet industriale apo ushqimore.

Theksimi i shenjave të gishtërinjve ka një domethënie mjaft të veçantë, sepse secili ka shenjën e tij unike të gishtërinjve, e cila nuk i ngjason askujt. Çdo person që jeton apo ka jetuar në këtë botë ka formën e tij unike të shenjave të gishtërinjve. Për këtë arsye, shenjat e gishtërinjve janë një provë mjaft e rëndësishme e identitetit, ndaj dhe sot përdoren pikërisht për këtë qëllim.

Por më e rëndësishmja është se kjo veçori e shenjave të gishtërinjve u zbulua nga fundit i shekullit XIX. Përpara kësaj periudhe, njerëzit i shihnin shenjat e gishtërinjve si disa rrathë të zakonshëm, pa ndonjë rëndësi apo kuptim specifik. Është Kurani ai që na flet për këtë karakterisikë dalluese të shenjave të gishtërinjve, e cila nuk u kuptua veçse në ditët tona.

**INFORMACIONI I
DHËNË NË
KURAN MBI TË
ARDHMEN**

PARATHENIE

Një aspekt tjetër i mrekullive të Kuranit është përmendja e një sërë ngjarjesh të rëndësishme, të cilat ndodhën më vonë. Për shembull, në suren El-Fet'h, besimtarët përgëzohen me lajmin e rikthimit në Mekë, e cila më parë ishte nën sundimin e idhujtarëve:

“Zoti e vërtetoi ëndrrën e të dërguarit të Tij.

**Me dëshirën dhe vullnetin e Zotit,
ju do të hyni në xhaminë e shenjtë (në Qabe) të siguruar,
me flokë të rruar apo të shkurtuar, pa iu frikësuar askujt.**

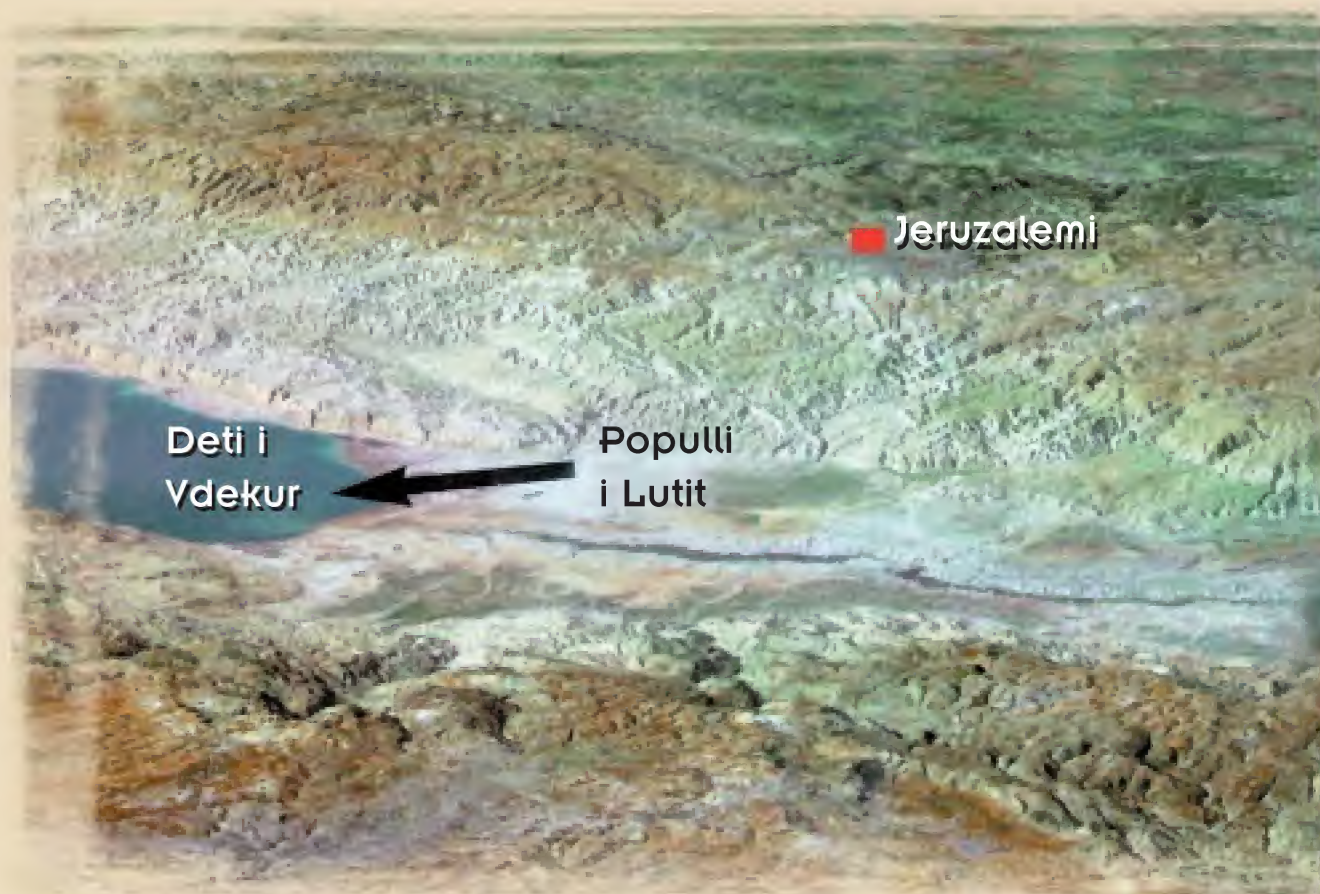
**Ai di atë çka ju nuk e dini dhe para saj ju dha
një fitore të afërt (çlirimi i Hajberit).”**

(El Fetih 27)

I parë nga afër, ky ajet shpall një tjetër fitore, e cila do të ndodhte para fitores së Mekës. Me të vërtetë, ashtu siç është shpallur edhe në ajet, besimtarët morën Fortesën e Hajberit, e cila ishte nën kontrollin e çifutëve dhe më pas hynë në Mekë.

Shpallja e ngjarjeve të së ardhmes është vetëm një pjesë e dijes së Kuranit. Ajo është gjithashtu argument se Kurani është fjala e Zotit, i Cili ka dije të pafundme.

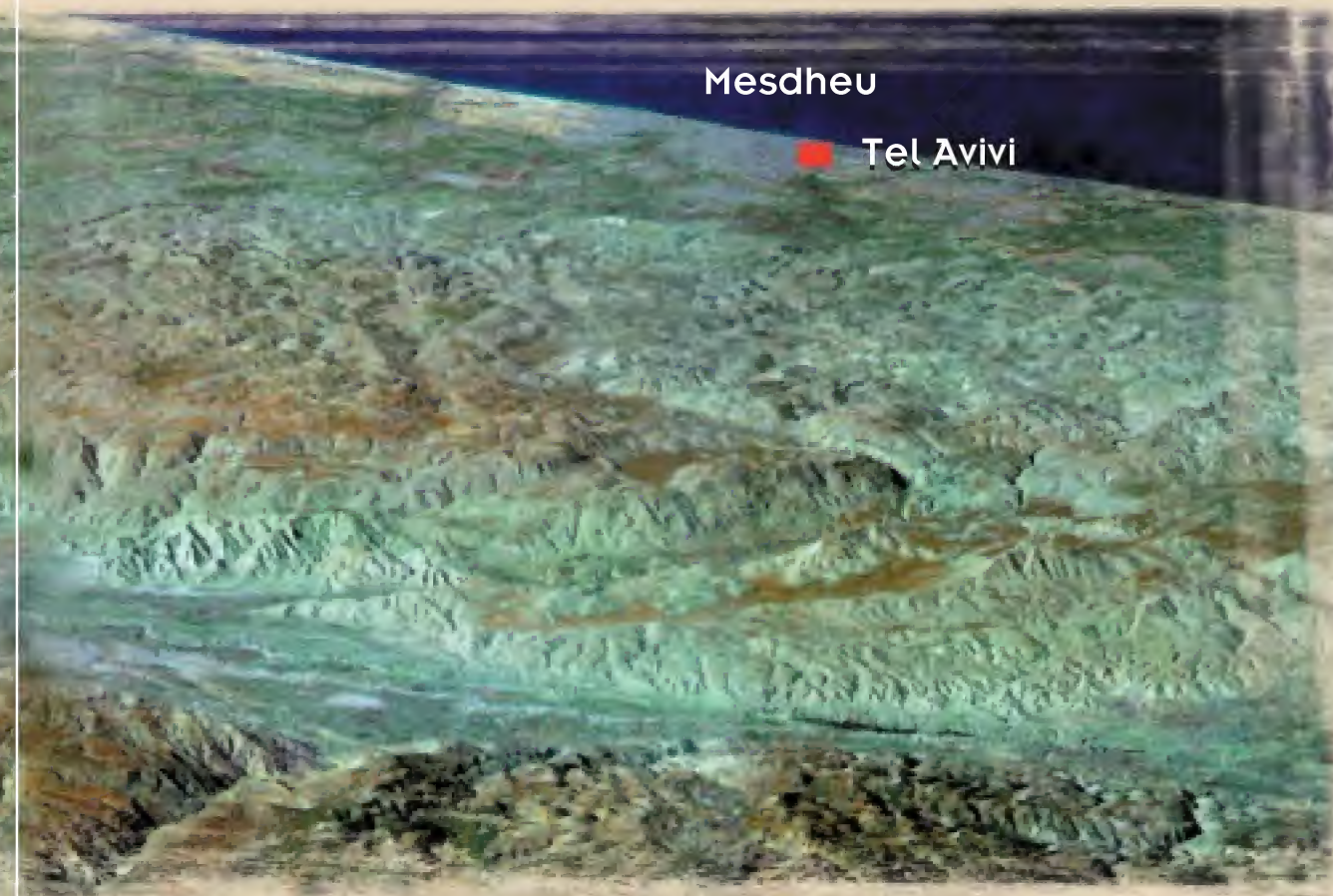

FITORJA E BIZANTIT

Një nga informacionet e përmendura në Kuran mbi atë që do të ndodhte në të ardhmen, gjendet në ajetet e para të sures Er-Rum, të cilat i referohen Perandorisë Bizantine apo pjesës lindore të Perandorisë Romake. Në këto ajete është shpallur se Perandoria Bizantine, pas disfatës së rëndë që kishte pësuar prej ushtrisë perse, do të triumfonte shumë shpejt.

**“ Elif, Lam, Mim. Bizantinët (romakët) u mundën,
në tokën më të ulët (afërt), por pas disfatës së tyre,
ata do të triumfojnë brenda pak viteve. ”**

(Er-Rum 1-3)

Shtrati i Detit të Vdekur, apo Liqenit të Lutit, ku bizantinët u mundën nga persët. Lart është një foto e vendit, marrë nga sateliti. Liqeni i Lutit, i cili është vendi më i ulët në tokë, gjendet 395 metra nën nivelin e detit.

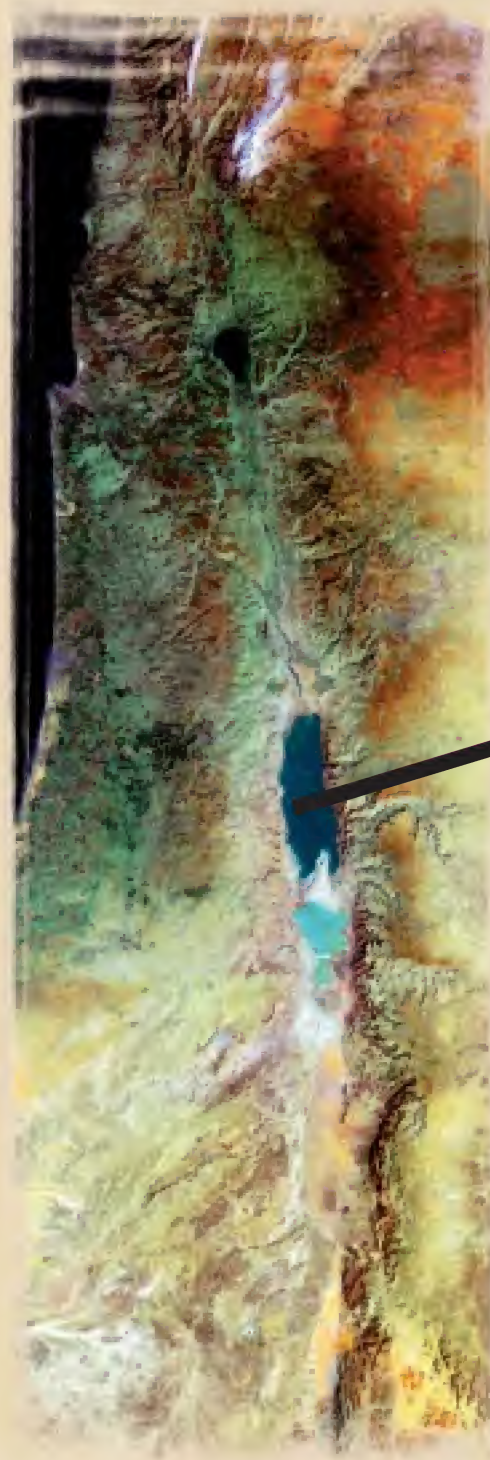
Këto ajete u shpallën rreth vitit 620 e.s., gati shtatë vjet pas humbjes së thellë të ushtrisë kristiane bizantine prej ushtrisë idhujtare perse. Por në Kuran u shpall se shumë shpejt bizantinët do të triumfonin mbi rivalin e tyre. Në fakt, duke parë disfatën e rëndë të bizantinëve, dukej gati e pamundur që shteti bizantin do të mbijetonte, jo më të fitonte përsëri. Jo vetëm persët, por edhe avarët, sllavët e lombardianët përbënin një kërcënim serioz për Perandorinë Bizantine. Avarët kishin arritur deri në muret e Kostandinopojës. Perandori bizantin, Heraklius, urdhëroi që ari dhe argjendi që gjendej në kisha të shkrihej dhe me to të bëheshin para për të përballuar shpenzimet e ushtrisë. Kur këto nuk mjaftuan, edhe statujat e bronxit u shkrinë për t'u kthyer në para. Shumë guvernatorë ngritën krye kundër perandorit Heraklius, ndaj dhe perandoria gjendej në një situatë

tepër kritike. Mesopotamia, Siria, Palestina, Egjipti dhe Armenia, të cilat kohë më parë i përkisnin Perandorisë Bizantine, ishin pushtuar nga idhujtarët persë.²⁰

Me pak fjalë, të gjithë pritnin nga çasti në çast shkatërrimin e Perandorisë Bizantine. Pikërisht në ato momente u shpallën ajetet e para të sures Er-Rum, sipas të cilave bizantinët do të triumfonin pas pak vitesh. Kjo fitore dukej aq e pamundur, sa që idhujtarët e Mekës, të cilët ishin mjaft larg vendit të ngjarjes, filluan të talleshin me besimtarët e paktë. Ata besonin se fitorja e shpallur në Kuran nuk do të bëhej kurrë realitet.

Shtatë vjet pas shpalljes së ajeteve të para të sures Er-Rum, në Dhjetor të vitit 627 e.s. një betejë e përgjakshme u zhvillua ndërmjet ushtrisë bizantine dhe asaj perse në Niniveh. Ndodhi ajo që s'pritej; ushtria bizantine triumfoi mbi ushtrinë perse. Disa muaj më vonë, persianët u detyruan të bënin një marrëveshje me Perandorinë Bizantine, sipas së cilës ata detyroheshin t'i rikthenin asaj të gjitha territoret e pushtuara prej tyre. Më në fund, "fitorja e bizantinëve" e shpallur në Kuran u bë realitet.²¹

Një tjetër mrekulli e shpallur në këto ajete është një dukuri gjeografike që nuk mund të njëhej prej askujt në atë kohë.

Lart është fotografia e Detit të Vdekur, marrë nga sateliti. Lartësia e Detit të Vdekur mund të përcaktohet vetëm me pajisje moderne. Këto matje nxorën në dritë faktin se ai vend është me të vërtetë "vendi më i ulët i Tokës".

Në ajetin e tretë të sures Er-Rum tregohet se romakët pësuan disfatë në vendin më të ulët në Tokë. Fraza "Edna el-erd" në arabisht është interpretuar në mjaft përkthime si "vendi më i afërt". Por ky nuk është kuptimi i drejtpërdrejtë i shpalljes në original, por është më tepër një kuptim figurativ i saj. Fjala "Edna" në arabisht vjen nga fjala "denij" që nënkupton "i ulët", ndërsa "edna" do të thotë "më i ulti", ndërsa "Erd" do të thotë "tokë". Kështu që shprehja "Edna el Erd" do të thotë "vendi më i ulët në Tokë".

Fakti më interesant është se etapat më të rëndësishme të luftës së zhvilluar ndërmjet bizantinëve dhe persëve, në të cilën bizantinët u mundën dhe si pasojë humbën Jeruzalemin, kanë ndodhur me të vërtetë në pikën më të ulët të Tokës. Ky rajon specifik është shtrati i Detit të Vdekur, apo Liqenit të Lutit, i cili ndodhet në pikën e bashkimit të Sirisë, Palestinës dhe Jordanisë. "Deti i Vdekur" shtrihet 395 metra nën nivelin e detit dhe me të vërtetë është vendi më i ulët në Tokë.

Kjo nënkupton se bizantinët u mundën në pjesën më të ulët të Tokës, ashtu siç thuhet në Kuran.

Pjesa më rëndësishme është fakti se lartësia e Detit të Vdekur mund të matet vetëm me pajisjet teknike moderne. Më parë ishte e pamundur të dihej se ajo ishte pjesa më e ulët e sipërfaqes së Tokës. A nuk është ky një argument bindës se Kurani është me të vërtetë një shpallje hyjnore...

INFORMACIONET HISTORIKE NË KURAN

FJALA "HAMAN"

NË KURAN

Informacioni i dhënë në Kuran rreth Egjiptit të lashtë nxori në dritë shumë fakte historike, të cilat ishin të pakonfirmuara deri kohët e fundit. Këto fakte na bëjnë të qartë se çdo fjalë në Kuran është shpallur nga një Ekzistencë Inteligjente me Urtësi të përkryer.

Hamani është një person, emri i të cilit përmendet në Kuran së bashku me Faraonin. Ai është përmendur në gjashtë vende të ndryshme në Kuran si një prej njerëzve më të afërt të Faraonit.

Çuditërisht, emri i Hamanit nuk përmendet fare në Teurat (Tora), megjithëse në të historia e Musait (Moisiut) është dhënë shumë e detajuar. Megjithatë, emrin Haman e gjejmë të përmendur te kapitujt e fundit të Testamentit të Vjetër, ku identifikohet si një prej ndihmësve të mbretit të Babilonisë, i cili u shkaktoi mjaft mizori izraelitëve, afërsisht 1100 vjet mbas vdekjes së Moisiut.

Disa jomuslimanë deklarojnë se Profeti Muhamed e shkroi vetë Kuranin, duke kopjuar Biblën, mirëpo gjatë këtij procesi ai deformoi disa nga ngjarjet e shpallura në Bibël.

Absurditeti i këtyre deklaratave u vërtetua përfundimisht pas deshifrimit të alfabetit hieroglif egjiptian, rreth 200 vjet më parë dhe në shkrimet e lashta u gjend emri "Haman". Më parë, shkrimet dhe dorëshkrimet e Egjiptit të lashtë nuk mund të kuptoheshin. Shkrimi i Egjiptit të lashtë ishte hieroglifik, i cili mbijetoi ndër vite me radhë. Sidoqoftë, me shtrirjen e krishterizmit dhe ndikimit të kulturave të tjera në shekujt II dhe III e.s., Egjipti e braktisi besimin e tij të hershëm bashkë me shkrimin hieroglif. Ekzemplari i fundit i njohur, në të cilin ishte përdorur shkrimi i hieroglifëve është një dorëshkrim i vitit 394 e.s. Më pas, ajo gjuhë u harrua dhe askush nuk mund ta lexonte apo kuptonte atë. Kjo gjendje vazhdoi deri 200 vjet më parë...

Misteri i gjuhës së lashtë së hieroglifëve egjiptiane u zgjidh më 1799, pas zbulimit të pllakës *Rosetta Stone*, e cila i përkiste vitit 196 p.e.s. Rëndësia e këtij dorëshkrimi qëndron në faktin se ai ishte shkruar në tri forma të ndryshme: hieroglifë, demotike (një formë e thjeshtuar e shkrimit të

Emri "Haman" nuk njihet derisa u deshifrua gjuha hieroglifike egjiptiane në fillim të shekullit XIX. Kur kjo gjuhë u dëshifrua, u bë i njohur fakti se Hamani ishte ndihmësi i afërt i Faraonit dhe ishte "përgjegjës i atyre të cilët nxirrnin shkëmbinj". (Lart tregohen ndërtuesit e lashtë egjiptianë). Në Kuran, Hamani është përmendur si personi që drejtonte punët ndërtuese nën komandën e Faraonit. Kjo nënkupton se ky lajm nuk mund të njihet nga askush në kohën kur u shpall Kurani, aq më tepër që edhe vetë Bibla, megjithëse ajo është shumë më e detajuar se Kurani në përshkrimin e ngjarjeve, nuk e përmend një gjë të tillë.

priftërijve në Egjiptin e lashtë) dhe greke. Me ndihmën e dorëshkrimit grek u deshifruan shkrimet e lashta egjiptiane. Përkthimi i dorëshkrimit u bë nga francezi Jean-Françoise Champollion. Kështu, një gjuhë e harruar dhe shumë ngjarje të lidhura me të dolën në dritë. Në këtë mënyrë, u përfunduan mjaft njohuri mbi qytetërimin, fenë dhe jetën sociale të Egjiptit të lashtë.

Nëpërmjet deshifrimit të hieroglifëve u zbuluan njohuri mjaft të rëndësishme. Një prej tyre ishte përmendja e emrit "Haman" në dorëshkrimet egjiptiane. Ky emër gjendet në monumentin e muzeut Hof Museum, në Vjenë.²²

Në fjalorin "Njerëzit në mbretërinë e re", i cili u përgatit duke u bazuar mbi tërë përmbledhjet e dorëshkrimeve, përmendet se Hamani ka qenë "përgjegjës i punëtorëve të cilët nxirrnin shkëmbinj".²³

Rezultati nxori në pah një të vërtetë mjaft të rëndësishme. Ndryshe nga pohimet false të kundërshtarëve të Kuranit, Hamani ka jetuar në Egjipt në kohën e Musait, si njeri i afërt me Faraonin dhe ka marrë pjesë në ndërtimet e kryera, siç thuhet edhe në Kuran.

Për më tepër, ajeti kuranor përshkruan ngjarjen ku Faraoni i kërkoi Hamanit të ndërtonte një kullë të lartë.

“ Faraoni tha: “O ju krerët e popullit! Unë nuk di të keni ndonjë zot tjetër përveç meje, ndaj ti o Haman, prodho për mua tulla, duke pjekur baltën dhe ndërtomë një kullë të lartë, ndoshta do të arrij të shoh zotin e Musait, megjithëse unë mendoj se në të vërtetë ai është gënjeshtar.”

(El Kasas 38)

Si përfundim, ekzistenca e emrit të Hamanit në dorëshkrimet e Egjiptit të lashtë, jo vetëm që i bëri të pavlera thëniet e fabrikuara të mohuesve të Kuranit, por gjithashtu konfirmoi edhe një herë faktin se Kura'ni është fjala e Zotit, Zotit të botëve.

TITUJT E SUNDUESVE EGJIPTIANË NË KURAN

Musai nuk ishte i vetmi profet që jetoi në tokat e Egjiptit gjatë historisë së lashtë të vendit. Profeti Jusuf (Jozef) jetoi në Egjipt shumë kohë para se të vinte Musai.

Kur lexojmë historitë e Musait dhe Jusufit, ne hasim një lloj paralelizmi. Ndërsa i adresohemi sunduesit të Egjiptit në kohën e Jusufit, gjejmë të përdorur në Kuran epitetin "melik" (mbret):

**“ Mbreti tha: “Sillmani Jusufin,
që ta bëj prej njerëzve të afërt me mua!” (Kur ia sollën)
dhe bisedoi me të tha: “Tani ti ke një pozitë të lartë
te ne dhe je i besueshëm. ”
(Jusuf 54)**

Në kontrast, sunduesi në kohën e Musait nuk quhet më mbret por "Fir'aun" (Faraon):

**“ Ne i dhamë Musait nëntë mrekulli të qarta.
Pyeti (o Muhammed) bijtë e Israilit (për Musain) kur u
erdhi atyre, mirëpo faraoni i tha atij: O Musa,
unë mendoj se ti je i magjepsur! ”
(El Isra 101)**

Ngjarjet historike të evidentuara sot na tregojnë shkakun e emërimit të ndryshëm të këtyre sunduesve. Fjala "faraon" në të vërtetë ishte emri i pallatit mbretëror në Egjiptin e hershëm. Sunduesit e dinastisë së vjetër nuk e përdornin këtë emër. Fjala faraon, si një titull sunduesi, nuk u përdor deri në periudhën e "Mbretërisë së Re" të historisë së Egjiptit. Kjo periudhë filloi me dinastinë e tetëmbëdhjetë (1539-1292 p.e.s.) dhe që prej dinastisë së njëzetë (945-730 p.e.s.) fjala faraon përdorej si një titull nderi.

Kështu pra, mrekullia e Kuranit demonstron edhe një herë: Jusufi jetoi në kohën e Mbretërisë së Vjetër dhe atëherë përdorej fjala "melik" (mbret) për sunduesit egjiptianë dhe jo "faraon". Nga ana tjetër, Musai jetoi

në periudhën e Mbretërisë së Re, kur sunduesit e Egjiptit quheshin "faraonë".

Nuk ka dyshim se një dallim i tillë mund të bëhej vetëm nga një person që e njihnte mirë historinë e Egjiptit. Por për fat të keq, historia e Egjiptit të Lashtë u harrua krejtësisht që prej shekullit IV. Për këtë arsye, hieroglifet nuk mund të kuptoheshin më, ndaj dhe ky fakt nuk mund të zbulohej para shekullit XIX. Si rrjedhim, askush nuk kishte njohuri kaq të thella mbi historinë e Egjiptit të lashtë, në kohën kur u shpall Kurani. Ky është një tjetër fakt që vërteton qartë se Kurani është fjala e Zotit.

**MREKULLITË
MATEMATIKORE
TË KURANIT**

Përveç mrekullive që cituam deri tani, Kurani përmban edhe një sërë mrekullish matematikore. Një shembull konkret i këtyre mrekullive është numri i përbashkët që del nga përsëritja e disa fjalëve të caktuara. Këto fjalë, të cilat kanë lidhje me njëra-tjetrën, përsëriten me të njëjtin numër në mënyrë të habitshme. Më poshtë janë përmendur këto fjalë si dhe numrat e përsëritur në Kuran:

Shprehja “shtatë qiej” përsëritet shtatë herë në Kuran. Gjithashtu, edhe shprehja “krijimi i qiejve” përsëritet shtatë herë në Kuran.

Shtatë qiej	7 herë
Krijimi i qiejve	7 herë

Fjala “ditë”, në numrin njëjës, përsëritet 365 herë. Po kjo fjalë, në numrin shumës, përsëritet 30 herë. Ndërsa fjala “hënë”, përsëritet 12 herë në Kuran. Nuk duhet të harrojmë se lëvizja e hënës është baza e kalendarit hënor, i cili, ashtu si dhe kalendarit diellor, ka 12 muaj.

Ditë	365 herë
Ditët	30 herë
Hëna	12 herë

Fjala “tradhëti” dhe fjala “i keq” përsëriten nga 16 herë në Kuran.

I tradhëti	16 herë
I keq	16 herë

Fjalët “bimë” dhe pemë” përsëriten nga 26 herë në Kuran.

Bimë	26 herë
Pemë	26 herë

- ❖ Fjala “dënim” përsëritet 117 herë në Kuran, ndërsa fjala “falje”, e cila është një nga bazat themelore të Kuranit, përsëritet dy herë më tepër, pra 234 herë.

Dënim	117 herë
Falje	$2 \times 117 = 234$

- ❖ Fjala “thua j” është përmendur nga 332 herë. Po aq herë është përmendur edhe fjala “thanë”.

Thua j	332 herë
Thanë	332 herë

- ❖ Fjalët “Dunía” (jeta e kësaj bote) dhe “Ahiret” (jeta e botës tjetër) janë përmendur nga 115 herë secila.

Botë	115 herë
Botë e përtejre	115 herë

- ❖ Fjalët “shejtan” dhe “ëngjëll” përsëriten nga 88 herë në Kuran.

Shejtan	88 herë
Ëngjëll	88 herë

- ❖ Fjala “besim” dhe fjala “mosbesim” përsëriten nga 25 herë në Kuran.

Besim	25 herë
Mosbesim	25 herë

- ❖ Fjala “zekat” përsëritet 32 herë. Edhe fjala “begati” përsëritet 32 herë në Kuran. Zekati është një “taksë” vjetore, e cila është e barabartë me 2,5 % të pasurisë, dhe jepet nga të pasurit për të varfrit. Në shumë ajete kuranore dhe fjalë të Profetit përmendet se Zekati është pastrim dhe begati për pasurinë e njeriut.

Zekat	32 herë
Begati	32 herë

- ❖ Fjala “të mirët” përsëritet 6 herë, ndërsa fjala “të këqinjët” përsëritet dy herë më pak, pra 3 herë.

Të mirët	6 herë
Të këqinjët	3 herë

- ❖ Fjalët “verë-ngrohtë” dhe “dimër-ftohtë” përsëriten nga 5 herë në Kuran.

Verë-Ngrohtë	5 herë
Dimër-Ftohtë	5 herë

- ❖ Gjithashtu edhe fjalët “verë” (pije alkoolike) dhe “dehje” përsëriten nga 6 herë në Kuran.

Verë	6 herë
Dehje	6 herë

- ❖ Fjala “pasuri” përsëritet 26 herë, ndërsa fjala “varfëri” përsëritet dy herë më pak, pra 13 herë.

Pasuri	26 herë
Varfëri	13 herë

- ❖ Në shumë ajete kuranore janë përmendur edhe fazat e krijimit të njeriut. Për këtë le të marrim për shembull ajetin kuranor të mëposhtëm:

“Ne e kemi krijuar njeriun nga toka. Pataj e bëmë pikë (nutfetun) në një vend të sigurtë (në mitrën e nënës). Pastaj e shndërruam pikën në alek, pastaj alekun e shndërruam në copë mishi (mudga) pastaj këtë copë mishi e shndërruam në eshtra, pastaj eshtrave u veshëm mishin, pastaj e bëmë njeriun krijesë tjetër (me shpirt). I lartë është Allahu, Krijuesi më i mirë.” (El-Mu’minun: 10-14)

Pra fazat e krijimit janë: tokë, pikë (farë), diçka e varur, copë mishi, eshtra dhe mish. Po të bëjmë një mbledhje të shumës së përgjithshme të përmendjes së këtyre fazave, përftojme numrin 65. Po kaq herë është përmendur edhe fjala “njeri”.

Njeriu		65
Toka	Turab	17
Pikë	Nutfetun	12
Diçka e varur	Alek	6
Copë mishi	Mudga	3
Eshtra	Idham	15
Mishi	Lahm	12
Shuma		65

MREKULLIA E NUMRIT 19 NË KURAN

Një nga mrekullitë matematikore të Kuranit është numri **19**, i cili gjendet në një formë të shifruar në shumë ajete kuranore. Ky numër, i cili përmendet në ajetin e 30-të të sures “Muddethir” është shifruar në shumë vende të Kuranit. Më poshtë po japim disa shembuj:

- ◆ Shprehja “Bismilahi Rrahmani Rrahim” (Me emrin e Allahut, Bëmirësit të Përgjithshëm, Mëshiruesit) përmban në arabisht **19** shkronja.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ب	shkronja e 1-rë	ا	shkronja e 8-të	ل	shkronja e 15-të
س	shkronja e 2-të	ل	shkronja e 9-të	ر	shkronja e 16-të
م	shkronja e 3-të	ر	shkronja e 10-të	ح	shkronja e 17-të
ا	shkronja e 4-të	ح	shkronja e 11-të	ي	shkronja e 18-të
ل	shkronja e 5-të	م	shkronja e 12-të	م	shkronja e 19-të
ل	shkronja e 6-të	ن	shkronja e 13-të		
ه	shkronja e 7-të	ا	shkronja e 14-të		

- ◆ Kurani përbëhet nga 114 sure (**19** x 6).
- ◆ Surja e fundit e plotë e shpallur (Surja “Nasr”) përbëhet, gjithashtu, nga **19** fjalë.

- ◆ Kurani përbëhet nga 114 sure (19 x 6).
- ◆ Ajetet e para të zbritura nga Kurani, i përkasin sures së 96-të, e cila është e 19^a nëse fillojmë numërimin nga fundi i Kuranit. Numri i përgjithshëm i fjalëve të këtyre ajeteve është 19.

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ

fjala e 5^{të}

fjala e 4^{të}

fjala e 3^{të}

fjala e 2^{të}

fjala e 1^{të}

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ

fjala e 9^{të}

fjala e 8^{të}

fjala e 7^{të}

fjala e 6^{të}

اقْرَأْ وَ رَبُّكَ الْأَكْرَمُ

fjala e 12^{të}

fjala e 11^{të}

fjala e 10^{të}

الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ

fjala e 15^{të}

fjala e 14^{të}

fjala e 13^{të}

عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ

fjala e 19^{të}

fjala e 18^{të}

fjala e 17^{të}

fjala e 16^{të}

- ◆ Surja e parë e shpallur (Surja “Alek”) përbëhet nga 19 ajete.
- ◆ Surja e fundit e plotë e shpallur (Surja “Nasr”) përbëhet, gjithashtu, nga 19 fjale.

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ

fjala e 5^{te}fjala e 4^{te}fjala e 3^{te}fjala e 2^{te}fjala e 1te

وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ

fjala e 10^{te}fjala e 9^{te}fjala e 8^{te}fjala e 7^{te}fjala e 6te

اللَّهِ أَفْوَاجًا

fjala e 12^{te}fjala e 11te

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ

fjala e 16^{te}fjala e 15^{te}fjala e 14^{te}fjala e 13te

إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا

fjala e 19^{te}fjala e 18^{te}fjala e 17te

- ◆ Në mënyrë të veçantë, ajeti i parë i kësaj sureje, që flet për ndihmën e Allahut, përbëhet nga **19** shkronja.

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ

ا	shkronja e 1-të	ص	shkronja e 8-të	ا	shkronja e 15-të
ذ	shkronja e 2-të	ر	shkronja e 9-të	ل	shkronja e 16-të
ا	shkronja e 3-të	ا	shkronja e 10-të	ف	shkronja e 17-të
ج	shkronja e 4-të	ل	shkronja e 11-të	ت	shkronja e 18-të
ا	shkronja e 5-të	ل	shkronja e 12-të	ح	shkronja e 19-të
ء	shkronja e 6-të	ه	shkronja e 13-të		
ن	shkronja e 7-të	و	shkronja e 14-të		

- ◆ Në Kuran, shprehja “Bismilahi Rrahmani Rrahim” është përmendur 114 herë. Pra 6-fishi i 19^{-s}.
- ◆ Në Kuran, 113 sure fillojnë me “Bismilahi Rrahmani Rrahim”. E vetmja sure që nuk fillon me këtë shprehje është surja e nëntë, e titulluar “Et-Teube”. Por

shprehja “Bismilahi Rrahmani Rrahim” përmendet dy herë në suren “En-Neml”: një herë në fillim dhe një herë në ajetin e 30-të. Kur fillojmë numërimin nga surja “Et-Teube”, e cila fillon pa “Bismilah”, shohim se sura “En-Neml” gjendet e 19-ta në radhë.

	Numrat e	Emrat e sureve	
	1	Fatiha	
	2	Bekare	
	3	Ali imran	
	4	Nisa	
	5	Maide	
	6	En`am	
	7	Araf	
E vetmja sure që nuk fillon me këtë shprehje është surja e nëntë, e titulluar “Et-Teube”	8	Enfal	
	9	Teube	1
	10	Junus	2
	11	Hud	3
	12	Jusuf	4
	13	Rra	5
	14	Ibrahim	6
	15	Hixhr	7
	16	Nahl	8
	17	Isra	9
	18	Kehf	10
	19	Merjem	11
	20	Ta ha	12
	21	Enbija	13
Por shprehja “Bismilahi Rrahmani Rrahim” përmendet dy herë në suren “En-Neml”:	22	Haxh	14
një herë në fillim dhe një herë në ajetin e 30-të.	23	Mu`minunë	15
	24	Nur	16
	25	Furkan	17
	26	Shuara	18
	27	Neml	19
	28	Kasas	
	29	Ankebutë	

Kur fillojmë numërimin nga surja “Et-Teube”, e cila fillon pa “Bismilah”, shohim se sura “En-Neml” gjendet e 19-ta në radhë.

Në suren “En-Neml” me numër 27, që vjen 19 sure pas sures “Et-Teube”, shprehja “Bismilahi Rrahmani Rrahim” gjendet edhe në fillim të kësaj sureje, edhe në ajetin e 30. Kështu pra, gjenden dy “Bismilah...” në suren e 27-të. Në këtë mënyrë plotësohet numri 114 (i cili është dhe numri i sureve të Kuranit). Kur mbledhim numrin e ajeteve me numrin e sureve, pra $27 + 30$, rezulton numri 57, i cili është tre fishi i numrit 19.

 Në Kuran përmenden 30 numra të ndryshëm.

1	7	19	70	1000
2	8	20	80	2000
3	9	30	99	3000
4	10	40	100	5000
5	11	50	200	50000
6	12	60	300	100000

Shuma e të gjithë këtyre numrave që përmenden në Kuran (pa marrë parasysh përsëritjet) është numri 162146, i cili 8534-fishi i 19.

$$1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+19+20+30+40+50+60+70+80+99+100+200+300+1000+2000+3000+5000+100000 = 162.146 \text{ (} 19 \times 8534 \text{)}$$

 Surja e parë që përmban 19 ajete është surja “Infitar”. Një veçanti tjetër e kësaj sureje është se fjala e fundit e saj është fjala “Allah”. Në të njëjtën kohë, kjo është e 19^a herë e përmendjes së fjalës “Allah”, nëse fillojmë numërimin nga fundi i Kuranit.

 Në Kuran gjendet një numër suresh që fillojnë me përmendjen e një shkronje të vetme. Surja e 50-të e Kuranit fillon me shkronjën “Kaf” dhe ka 57 shkronja të tilla. Po ashtu, në suren e 42-të, e cila fillon me shkronjën “Kaf”, gjenden 57 shkronja të tilla. Shkronja “Kaf” është shkronja me të cilën fillon fjala Kuran. Po të mbledhim numrin e shkronjave “Kaf” të të dy sureve del shuma 114, aq sa sure ka edhe Kurani.

- Surja e 50^{thë} përmban 45 ajete. Nëse mbledhim këto dy shifra, na del numri 95, pra (19×5) . Sura e 42^{thë} përmban 53 ajete. Gjithashtu, po ti mbledhim këto dy shifra na del numri 95, pra (19×5) .

Surja e 50 ^{thë}	57 shkronja "Kaf" (19×3)
Surja e 42 ^{thë}	57 shkronja "Kaf" (19×3)

Në suren e 50 ^{thë}	(45 ajete)	$50 + 45 = 95 (19 \times 5)$
Në suren e 42 ^{thë}	(53 ajete)	$42 + 53 = 95 (19 \times 5)$

- Kur mbledhim numrin e ajeteve të sures "Kaf", në të cilat gjenden shkronjat "Kaf", del shuma 798, pra 42-fishi i numrit 19. Numri 42 është numri i sures tjetër, e cila fillon me shkronjën "Kaf".

- Surja "El Kalem" është surja e vetme e Kuranit, e cila fillon me shkronjën "Nun". Shuma e shkronjave "Nun" në këtë sure është 133, pra 19×7 .

KONKLUZION

Të gjitha këto mrekulli që shqyrtoam më sipër vërtetojnë qartë se Kurani është një libër, në të cilin çdo gjë e shpallur është provuar të jetë e vërtetë. Faktet rreth temave shkencore, lajmet mbi të ardhmen dhe përshkrimi i historive të ndodhura në kohët e lashta tregojnë se askush nuk mund t'i njihnte ato në kohën e shpalljes së Kuranit. Kjo na vërteton bindshëm një gjë: se Kurani nuk ka mundësi të jetë fjalë e njeriut, ai është fjala e Zotit të Plotfuqishëm, Krijuesit të gjithçkaje, dija e të Cilit përfshin çdo gjë. Në një ajet kuranor, Zoti thotë **"Sikur Kurani të ishte prej dikujt tjetër, përveç Zotit, njerëzit do të gjenin në të shumë kundërthënie."** (En-Nisa 82) Jo vetëm që kundërthëniet nuk ekzistojnë në Kuran, por shumë pjesë të këtij Libri të Shenjtë përmbajnë mrekulli të ndryshme, të cilat zbulohen dita-ditës.

Njerëzimi duhet të kapet fort pas këtij libri hyjnor të shpallur nga Zoti dhe ta pranojë atë si udhëzimin e tij të vetëm. Në një nga ajetet kuranore, Zoti na bën thirrje:

"Këtë libër ne e bëmë dobiprurës e të begatshëm,
ndaj përmbajuni atij dhe ruajuni (nga gjynahet),
me qëllim që të mëshiroheni.**"**
(El-En'am 155)

Në një ajet tjetër, Zoti tërheq vërejtjen:

"Thuaj: "E vërteta është ajo që vjen nga Zoti juaj, ndaj kush
të dojë, le të besojë dhe kush të dojë, le të mohojë.**"**
(El Kehf 29)...

"Në të vërtetë këto janë këshilla. Kush dëshiron,
merr mësim nga ky Kuran.**"**
(Abese 11-12)

DISFATA E EVOLUCIONIT

Për informacione më të hollësishme rreth kësaj teme, mund t'i referoheni librit "Gjunjëzimi i Evolucionit" i të njëjtit autor. Ky libër është botuar edhe në gjuhën shqipe.

Dështimi shkencor i Darwinizmit

Teoria e evolucionit, edhe pse është një doktrinë që i ka fillimet nga grekët e lashtë, u përqaftua gjerësisht në shekullin XIX. Zhvillimi më i rëndësishëm që e bëri teorinë temën kryesore të botës së shkencës ishte botimi në vitin 1859 i librit *Origjina e Llojeve*. Në këtë libër Darvini doli me pretendimin se llojet e ndryshme në tokë nuk janë krijuar veç e veç, por rrjedhin nga një stërgjysh i përbashkët dhe kanë ndryshuar nga njëra-tjetra nëpërmjet ndryshimeve të vogla me kalimin e kohës. Teoria e Darvinit nuk mbështetet në asnjë zbulim shkencor objektiv. Ashtu siç tregohet edhe në kapitullin me titull “Vështirësitë e Teorisë” në të njëjtin libër, teoria linte hapësira të mëdha përballë një sërë pyetjeve shumë të rëndësishme.

Darvini shpresonte që vështirësitë që i dilnin teorisë do të kapërceheshin me zhvillimin e shkencës dhe zbulimet e reja shkencore do ta forconin atë edhe më tepër, gjë të cilën e deklaronte shpesh në libër. Por shkenca përparonte plotësisht në kah të kundërt me shpresat e Darvinit dhe në vend që ajo t’i përkrahte hipotezat themelore të teorisë, i shtoi akoma dhe më tepër pikëpyetjet rreth kësaj teorie.

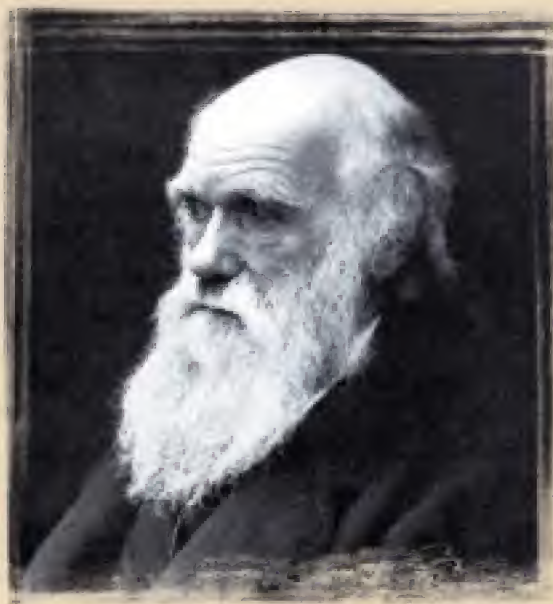
Disfata e darvinizmit përballë shkencës mund të përmblihet në tre tituj kryesorë:

- 1) Teoria nuk shpjegon kurrë se si ka filluar fillimisht jeta në tokë.
- 2) Nuk gjendet asnjë zbulim shkencor që provon se “mekanizmat e evolucionit”, të propozuara nga kjo teori, kanë ndonjë forcë evoluese.
- 3) Të dhënat fosile provojnë të kundërtën e ideve të parashtruara nga teoria e evolucionit.

Le të shtjellojmë në vija të përgjithshme këta tre tituj:

Pengesa e parë: Origjina e jetës

Teoria e evolucionit pretendon se të gjitha speciet rrjedhin nga një qelizë e vetme e shfaqur në një tokë primitive afërsisht 3.8 miliardë vjet më parë. Pyetja që nuk mund

ta shpjegojë teoria është se si është e mundur që një qelizë e vetme të ndërtojë miliona specie të gjalla e të komplikuar dhe, nëse me të vërtetë ka ndodhur diçka e tillë, përse nuk gjendet asnjë gjurmë në të dhënat fosile? Por në fillim, duhet të ndalojmë në shkallën e parë të procesit të evolucionit: Si u shfaq “qeliza e parë”?

Teoria e evolucionit, meqë e refuzon krijimin dhe nuk pranon asnjë ndërhyrje të mbinatyrshme, supozon se qeliza e parë është shfaqur rastësisht në mënyrë aksidentale pa asnjë projektim apo planifikim. D.m.th., sipas teorisë, lëndët inorganike duhen të kenë nxjerrë në dritë rastësisht qelizën e gjallë. Por kjo hipotezë bie ndesh me ligjet më themelore të biologjisë.

“Jeta rrjedh nga jeta”

Darvini, në librin e tij, nuk ka folur fare mbi origjinën e jetës, sepse koncepti primitiv në periudhën kur jetoi ai supozonte që gjallesat zotërojnë një konstrukt shumë elementar. Sipas teorisë së “lindjes së rastësishme” që besohet në mesjetë, lëndët inorganike, duke u bashkuar, mund të formojnë një qenie të gjallë. Në atë periudhë ishte shumë i përhapur mendimi se buburrecat formoheshin nga tepricat e ushqimeve, ndërsa minjtë nga gruri. Për të provuar diçka të tillë janë bërë eksperimente nga më të çuditshmet: Një leckë e ndotur me pak grurë mbi të, në një anë, ndërsa në anën tjetër një shkencëtar, duke pritur që pas një farë kohe të formoheshin minj.

Gjithashtu mendohej se shfaqja e krimbave në një copë mishi ishte një argument që provonte se jeta rrjedh prej lëndëve inorganike. Por më vonë do të kuptohej se ato krimba mbi mishin nuk formoheshin aksidentalisht, por nga larvat që silleshin nga mizat.

Në periudhën që Darvini shkroi librin “Origjina e Llojeve”, besimi se bakteriet formoheshin nga lëndë inorganike shihej si një ide e pranuar gjerësisht në botën e shkencës. Por vetëm 5 vjet pas botimit të librit të Darvinit, biologu i

Lui Pastër me eksperimentet që kreu e bëri të pavlefshëm pretendimin mbi “formimin e jetës nga lëndët inorganike”, bazë kjo e teorisë së evolucionit.

shquar francez Lui Pastër e çrrënjosi plotësisht këtë besim, i cili përbënte bazat e evolucionit. Përfundimi i arritur pas shumë studimeve dhe eksperimenteve të gjata, ishte si më poshtë:

“Pretendimet se lëndët inorganike mund të formojnë jetë u varrosën plotësisht në histori.”²⁴

Mbrojtësit e teorisë së evolucionit, i kundërshtuan për një kohë të gjatë zbulimet e Pastërit, mirëpo shkenca, e cila po përparonte duke nxjerrë në dritë ndërtimin kompleks të qelizës, e përforcoi edhe më tepër pavlefshmërinë e pretendimeve mbi lindjen e rastësishme të jetës.

Përpjekjet e pafrytshme të shekullit XX

Evolucionisti i parë, i cili mori në dorë çështjen e origjinës së jetës në shekullin XX ishte biologu i njohur rus Aleksandër Oparin, i cili u mundua të provonte, me anë të një sërë tezash të hedhura nga vetë ai në vitet 1930, se qeliza e gjallë mund të formohej rastësisht. Por këto punime do të dilnin të pasuksesshme dhe Oparin do të detyrohej të bënte këtë rrëfim: *“Origjina e qelizës fatkeqësisht përbën pikën më të errët të gjithë teorisë së evolucionit.”²⁵*

Evolucionistët që ndoqën rrugën e Oparinit u munduan të bënin eksperimente për të gjetur një zgjidhje mbi origjinën e jetës. Më i njohuri nga këto eksperimente ishte ai i organizuar në vitin 1953 nga kimisti amerikan Stenli Miler, i cili, duke bashkuar gazet, që pretendoheshin se ekzistonin në atmosferën primitive dhe duke i ekspozuar ato ndaj një burimi të jashtëm energjie, formoi disa molekula organike (aminoacide) që përdoren në ndërtimin e proteinave.

Ky eksperiment, i cili në ato vite paraqitej si një fazë e rëndësishme e evolucionit, pas disa vitesh u bë tërësisht i pavlefshëm, pasi u zbulua se “atmosfera” e përdorur në eksperiment ishte shumë e ndryshme nga atmosfera reale e tokës.²⁶

Pas një periudhe të gjatë qetësie, Milleri pranoi se atmosfera e përdorur nga ai nuk ishte aspak reale.²⁷

Të gjitha përpjekjet evolucioniste që u ndërmorën gjatë shekullit XX për të zgjidhur problemin e origjinës së jetës përfunduan pa sukses. Jeffrey Bada, gjeokimisti i njohur nga Instituti Skrips, San Diego, në një artikull të botuar në vitin 1998 në

Përpjekjet e Aleksandër Oparinit për t'i dhënë një shpjegim origjinës së jetës përfunduan me dështim të plotë.

revistën evolucioniste “Earth”, këtë të vërtetë e pohon kështu:

“Sot, duke e lënë pas shekullin XX, akoma përballemi me problemin më të madh të pazgjidhur që kishim kur hymë në këtë shekull: Si filloi jeta në tokë”?²⁸

Ndërtimi i ndërlikuar i jetës

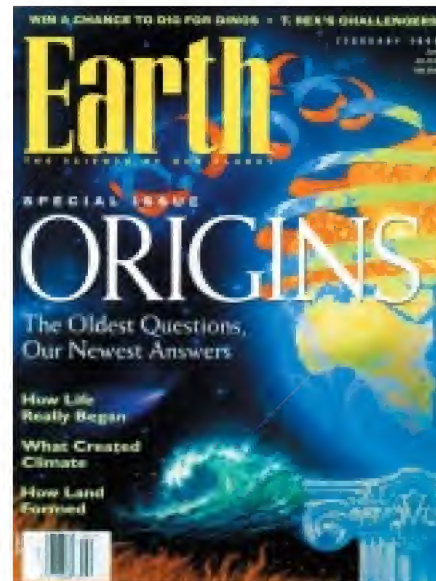
Shkaku kryesor që çështja mbi origjinën e jetës ka hyrë në një dilemë të tillë, është ndërtimi jashtëzakonisht i ndërlikuar i gjallesave, të cilat më parë supozoheshin se zotëronin një ndërtim elementar. Qeliza është shumë më e ndërlikuar se të gjitha produktet teknologjike që ka arritur të prodhojë njeriu.

Edhe nëse përdorim laboratorin më të përparuar të botës, duke grupuar përbërje inorganike, nuk do të mund të arrijmë kurrë të përftojmë një qelizë të vetme.

Kushtet që duhen të krijohen për shfaqjen e qelizës janë aq të shumta sa kurrë nuk mund të shpjegohen me rastësi. Molekula e ADN-së përmban informacionet gjenetike si një bankë informacionesh me kapacitet të pabesueshëm. Nëse do ta hidhnim në letër informacionin që përfshin ADN-jë e njeriut, do të krijohej një bibliotekë me 900 volume enciklopedike me nga 500 faqe secili. Probabiliteti që proteinat (njësia bazë e qelizës) të sintetizohen rastësisht është 1 në 10^{950} (për një proteinë mesatare me 500 aminoacide). Në matematikë probabilitetet më të vogla se 10^{50} konsiderohen “të pamundura”.

Padyshim, nëse formimi i rastësishëm i jetës është i pamundur, atëherë do të na duhet të besojmë se jeta është “e krijuar” nga një fuqi e mbinatyrshme. Profesori i Astronomisë dhe Matematikës së Aplikuar në Universitetin e Kardifit, Chandra Uickramasinge, një shkencëtar, i cili për 10 vjet me radhë ka besuar se jeta s’është e krijuar, e shpjegon në këtë mënyrë këtë të vërtetë:

“Gjatë gjithë studimeve të mia si shkencëtar, i kam qëndruar tepër strikt idesë që shkenca kurrë nuk do të pajtohet me nocionin e krijimit të vetëdijshëm. Këtë koncept duhet ta mohojmë me forcë... Por tani, nuk mund të gjej asnjë argument për ta hedhur poshtë... Ne jemi mësuar të arsyetojmë me një mentalitet të hapur

Më në fund u pranua edhe nga burimet evolucioniste që origjina e jetës është akoma një dilemë e madhe për teorinë e evolucionit.

dhe tani përgjigja e vetme logjike që mund të jepet mbi ekzistencën e jetës në tokë është krijimi...”

Mekanizmat imagjinarë të evolucionit

Pengesa e dytë që e bën teorinë e Darvinit të pavlefshme është se “të dy mekanizmave e supozuar të evolucionit”, nuk zotërojnë asnjë forcë evoluese.

Darvini e mbështeti hipotezën e tij në mekanizmin e “seleksionimit natyror”. Rëndësia që i jepte këtij mekanizmi mund të kuptohet fare lehtë edhe nga titulli i librit “*Origjina e Llojeve nëpërmjet seleksionimit natyror*”.

Seleksionim natyror do të thotë përzgjedhje e natyrës. Ai mbështetet në logjikën se, të përfshirë në luftën për mbijetesë, në natyrë do të mbesin gjallë vetëm ato gjallesa që i përshtaten më mirë kushteve natyrore dhe fizike. P.sh., në një kope sorkadhesh që kërcënohet prej kafshëve të ndryshme grabitqare, do të mbesin gjallë vetëm ato sorkadhe që vrapojnë më shpejt. Kështu që kopeja e sorkadheve do të përbëhet vetëm nga individë të fortë dhe të shpejtë. Sigurisht që ky mekanizëm nuk mund të ndërhyjë në evoluimin e sorkadheve e t’i kthejë ato p.sh. në kuaj. Për këtë arsye, mekanizmi i seleksionimit natyror nuk zotëron asnjë forcë evoluese. Edhe Darvini ishte i ndërgjegjshëm për këtë realitet, ndaj dhe në librin e tij *Origjina e Llojeve* u detyrua të pohonte:

*Seleksionimi natyror është i pavlefshëm, nëse nuk shfaqen shanset e favorshme.*²⁹

Ndikimi i Lamarkut

Si mund të formohen këto ndryshime të dobishme? Darvini, kësaj pyetjeje u mundua t’i përgjigjej duke u mbështetur te Lamarku. Sipas këtij biologu francez, i cili ka jetuar para Darvinit, gjallesat ia përcjellin brezit pasardhës të gjitha ndryshimet fizike, që cilat kanë përjetuar gjatë jetës së tyre. Si përfundim i akumulimit të këtyre cilësive brez pas brezi, dalin në ekzistencë specie të reja. P.sh., sipas Lamarkut, gjirafat

Një nga faktet që e bën të pavlefshme teorinë e evolucionit është struktura tepër e ndërlikuar e gjallesave. Molekula e ADN^{sa} që merr pjesë në bërthamën e qelizës është shembull i kësaj. AND^{sa} është një bankë informacioni ku ruhen të gjitha veçoritë fizike përkatëse të një gjallesë. Nëse do të hidhnim në letër informacionet që përmban ADN^{sa} e njeriut, do të formohej një enciklopedi me afërsisht 900 volume. Sigurisht që një informacion i tillë i jashtëzakonshëm, e bën të pavlefshëm në mënyrë të prerë konceptin e rastësisë.

kanë evoluar nga antilopat gjatë përpjekjeve të tyre për të arritur gjethet e pemëve të larta duke zgjatur qafën.

Edhe Darvini ka dhënë shembuj të ngjashëm në librin e tij, ku pretendon se disa arinj për të gjetur ushqim në thellësi të detit janë shndërruar në balena.³⁰

Por me zbulimet e Mendelit dhe me zhvillimin e njohjes së ligjeve të trashëgimisë, të cilat u saktësuan nga shkenca e gjenetikës në shekullin XX, u shemb plotësisht legjenda e përcjelljes së karakteristikave të fituara në brezat pasardhës. Kështu, u vërtetua përfundimisht se seleksionimi natyror ishte një mekanizëm joefektiv.

Mutacionet dhe neo-darvinizmi

Në këtë gjendje, darvinistët, për të gjetur një zgjidhje, nxorën në dritë në fund të viteve 30' "Teorinë Sintetike Moderne", apo siç njihet ndryshe neo-darvinizmin, i cili i konsideroi mutacionet, krahas seleksionimit natyror, si "shkaqe të ndryshimeve të dobishme". Modeli, i cili edhe sot e ruan vlerën në emër të evolucionit, është neo-darvinizmi.

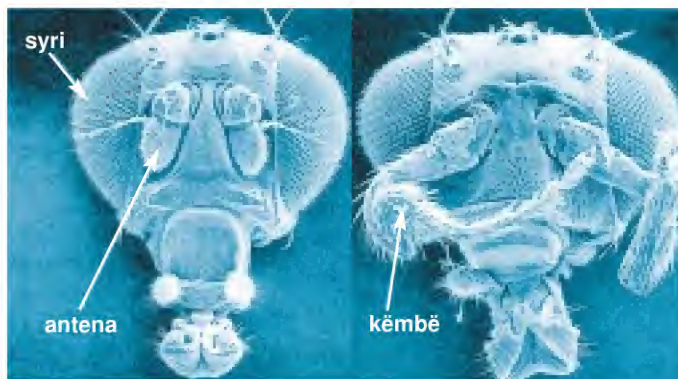
Sipas kësaj teorie miliona gjallesa në botë u shfaqën si rezultat i mutacioneve, apo gabimeve gjenetike në organet e ndërlikuara të këtyre gjallesave si veshët, sytë, mushkëritë apo krahët. Por ekziston një fakt shkencor që e hedh poshtë teorinë: **Mutacionet nuk i zhvillojnë gjallesat, përkundrazi, gjithmonë i dëmtojnë ato.**

Arsyeja është shumë e thjeshtë: ADN^{ja} zotëron një ndërtim shumë të ndërlikuar. Çdo ndikim spontan mbi këtë molekulë, mund të shkaktojë vetëm dëme. Gjenetisti amerikan B. G. Ranganathan e shpjegon këtë fakt si më poshtë:

"Mutacionet janë të vogla, të rastësishme dhe të dëmshme. Shfaqen shumë rrallë dhe mundësia më e madhe është që ato të mos kenë efekt. Këto karakteristika tregojnë se mutacionet nuk mund të sjellin zhvillime evolutive. Një ndryshim i rastësishëm në një organizëm tepër të specializuar është ose i paefektshëm ose i dëmshëm. Një ndryshim i rastësishëm që mund të ndodhë në një orë dore nuk do ta zhvillonte atë. Mundësia më e madhe është që ky ndryshim të jetë i dëmshëm e, në rastin më të mirë, i paefektshëm. Një tërmet nuk e zhvillon një qytet, por vetëm e shkatërron..."³¹

Deri më sot nuk është vëzhguar asnjë rast i ndonjë mutacioni të dobishëm. Dihet se mutacionet, të cilat teoria e evolucionit i paraqet si "mekanizma evoluese" janë raste gjenetike që i shkatërrojnë dhe i lënë të gjymtuara gjallesat. (Ndikimi më i shpeshtë i mutacioneve te njerëzit janë kanceret.) Sigurisht që një mekanizëm shkatërrues nuk

Evolucionistët që prej fillimit të këtij shekulli, duke krijuar mutacione të ndryshme në insekte, u munduan të zbulonin një mutacion të dobishëm. Por përfundimi i vetëm i arritur nga rezultatet e përpjekjeve dhjetra-vjeçare ishte vetëm insekte të sëmura, të gjymtuara dhe të mangëta. Pranë kemi kokën e një insekti normal dhe në të djathtë të tij një insekt që ka pësuar mutacion.

mund të ketë efekte evoluese, kështu që edhe seleksionimi natyror, ashtu siç pohon edhe Darvini, “i vetëm s’ mund të bëjë asgjë”. Ky realitet na çon të besojmë se në natyrë nuk ekziston asnjë mekanizëm evolues, ndaj dhe ai përfytyrim imagjinar që e quajmë evolucion nuk është përjetuar në asnjë periudhë.

Të dhënat fosile: asnjë gjurmë e formave kalimtare

Të dhënat fosile janë treguesi më i qartë se skenari që pretendohet nga teoria evolucionit nuk është përjetuar kurrë. Sipas teorisë, të gjitha gjallesat kanë evoluar nga njëra-tjetra. Një specie, e cila ekzistonte më parë, me kalimin e kohës, kthehej në një urë kalimi për formimin e një speciejë tjetër dhe në këtë mënyrë janë shfaqur të gjitha speciet e tjera. Sipas teorisë, ky transformim u krye gjatë një periudhe të gjatë prej qindra miliona vjetësh.

Brenda këtij intervali të gjatë transformimi, duhet të jenë formuar dhe të kenë jetuar miliarda “specie kalimtare”. P.sh., në të kaluarën duhet të ketë ekzistuar një qenie gjysmë peshk–gjysmë zvarranik, apo gjysmë zog-gjysmë zvarranik. Meqë ajo ishte një periudhë transformimi, gjallesat duhet të kenë qenë të gjymtuara dhe me një sërë defektesh. Evolucionistët, këto qenie imagjinare që besojnë të kenë jetuar në të kaluarën, i quajmë “forma kalimtare”.

Nëse me të vërtetë do të kishin ekzistuar gjallesa të tilla në të kaluarën, atëherë larmia dhe numri i tyre do të ishte shumë herë më i madh se larmia dhe numri i specieve ekzistuese. Kështu që mbetjet e këtyre qenieve të çuditshme do të haseshin në të dhënat fosile. Darvini, në librin e tij, këtë fakt e shpjegon kështu:

“Nëse teoria ime është e vërtetë, atëherë forma kalimtare të panumërta që lidhin speciet e të njëjtit grup, duhet të kenë ekzistuar... Si rrjedhim, provat për ekzistencën e tyre në të shkuarën mund të gjenden vetëm në mbetjet fosile.”³²

Teoria e evolucionit mbron tezën se speciet e gjalla kanë evoluar nga njëra-tjetra gradualisht me ndryshime të vogla. Faktikisht të dhënat fosile e përgënjeshtërojnë hapur këtë pretendim. P.sh. në Epokën e Kambrianit, e cila filloi 530 milionë vjet më parë, janë shfaqur njëkohësisht dhjetra specie të ndryshme nga njëra-tjetra. Gjallesat, të cilat i përkasin kësaj epoke (të përshkruara në foton e mësipërme), zotërojnë një strukturë tepër të komplikuar. Ky fakt, i cili në gjuhën gjeologjike emërohet si "Shpërthimi i Kambrianit", është një argument i qartë i krijimit.

Shpresat e venitura të Darvinit

Nga mesi i shekullit XIX e deri më sot, edhe pse janë bërë shumë kërkime intensive mbi fosilet, kurrë nuk janë gjendur forma kalimtare. Të gjitha zbulimet e bëra nga gërmimet dhe kërkimet e ndryshme, në kundërshtim me shpresat e evolucionistëve, tregojnë se gjallesat janë shfaqur rastësisht, të përsosura dhe pa mangësira.

Paleontologu i njohur anglez Derek Ager, edhe pse ishte një evolucionist, u detyrua ta pohonte këtë realitet:

“Problemi ynë është ky: Tek analizojmë me hollësi të dhënat fosile në nivelin e klasave apo llojeve, hasim gjithmonë e më tepër jo evolucion gradual, por shpërthim të papritur të një lloji për llogari të një tjetri.”³³

Me fjalë të tjera, te fosilet e gjetura, të gjitha llojet e gjallesave shfaqen papritmas dhe në formën e tyre të përfunduar, pa forma të ndërmjetme mes tyre. Kjo është pikërisht e kundërta e asaj që parashikoi Darvini. Për më tepër, kjo është një provë shumë e fortë që gjallesat janë krijuar, sepse i vetmi shpjegim që një specie e gjallë të shfaqet papritmas e plotë dhe pa paraardhës nga i cili të ketë evoluar, duhet të jetë që speciet janë krijuar. Kjo e vërtetë është pranuar nga biologu i mirënjohur evolucionist

Të dhënat fosile janë një pengesë e madhe për teorinë e evolucionit, sepse me informacionet që na japin, tregojnë se midis specieve të gjalla nuk ka asnjë formë kalimtare dhe se ato janë shfaqur individualisht dhe spontanisht. Ky fakt është provë se të gjitha speciet janë të krijuara veç e veç.

Douglas Futuyuma:

“Krijimi dhe evolucioni janë dy shpjegimet e vetme që mund të bëhen rreth origjinës së qenieve të gjalla. Organizmat ose janë shfaqur në tokë të zhvilluara plotësisht, ose janë zhvilluar gradualisht. Në rast se janë zhvilluar gradualisht, ato duhet të jenë zhvilluar nga specie që kanë ekzistuar më parë me anë të ndonjë procesi modifikimi. Në rast se janë shfaqur plotësisht të zhvilluara, ato duhet të jenë krijuar nga ndonjë intelekt i plotfuqishëm..”³⁴

Fosilet tregojnë se qeniet e gjalla u shfaqën në botë të formuara plotësisht e përsosmërisht. Me fjalë të tjera **“origjina e llojeve”, në kundërshtim me atë që mendonte Darvini, është krijimi dhe jo evolucioni.**

Përralla e evolucionit të njeriut

Çështja që trajtohet më shpesh nga mbrojtësit e teorisë së evolucionit është prejardhja e njeriut. Mendimi darvinist mbi këtë çështje thotë se qeniet njerëzore moderne që jetojnë sot kanë rrjedhur nga disa krijesa të ngjashme me majmunët. Në këtë periudhë, e cila mendohet të ketë filluar rreth 4-5 milionë vjet më parë, pretendohet se kanë jetuar “forma kalimtare” midis njeriut modern dhe të parëve të tij. Në fakt, ka katër “kategori” bazë në gjithë këtë skenar imagjinar:

1. Australopitekët
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Evolucionistët i japin emrin “australopitek” (që do të thotë “majmuni i jugut”), të ashtuquajturit paraardhës të parë majmunor të njeriut. Këto qenie të gjalla nuk ishin në fakt asgjë tjetër, përveçse një specie e zhdukur majmuni. Kërkimet e shumta të Lord Solly Zuckerman dhe profesorit Charles Oxnard, dy anatomistë me famë botërore nga Britania dhe SHBA^{ja}, rreth mbetjeve të australopitekëve tregojnë se këto qenie i përkisnin një lloji majmuni të zhdukur dhe se nuk kishin asnjë ngjashmëri me qeniet njerëzore.³⁵

Evolucionistët e quajnë fazën tjetër të evolucionit njerëzor “homo” ose “klasa njerëzore”. Sipas këtij pretendimi, qeniet e gjalla të serisë “homo” ishin më të zhvilluara se australopitekët. Evolucionistët i vendosën fosilet e këtyre krijesave të ndryshme pranë njëra-tjetrës dhe përpiluan një plan imagjinar evolucionari. Ky plan është imagjinar, sepse faktikisht asnjë lidhje evolucionare mes këtyre klasave të ndryshme nuk është provuar. Ernst Mayr, një prej mbrojtësve më të rëndësishëm të

teorisë së evolucionit në shekullin e XX e pranon këtë duke thënë: “Zinxhiri që arrin deri te *Homo sapiens* në fakt ka humbur.”³⁶

Kur përmendin zinxhirin **Australopitek > Homo Habilis > Homo Erektus > Homo Sapiens**, evolucionistët nënkuptojnë se këto specie kanë qenë paraardhëse të njëra-tjetrës. Zbulimet më të fundit të paleo-antropologëve tregojnë se Austrolopiteku, Homo Habilis dhe Homo Erektus kanë jetuar në të njëjtën periudhë në rajone të ndryshme të botës.³⁷

Për më tepër, një segment i caktuar njerëzish i klasifikuar si Homo Erektus ka jetuar deri në kohët moderne. Neandertalët dhe Homo Sapiens Sapiens (njeriu modern) kanë bashkëjetuar në të njëjtën zonë.³⁸

Kjo, sigurisht, provon përfundimisht se këto specie nuk ishin paraardhëse të njëra-tjetrës. Stephan Jay Gould, një prej paleontologëve të universitetit të Harvardit, megjithëse është evolucionist, e shpjegon qorrakun në të cilën gjendet teoria darviniste në këtë mënyrë:

Ç’ mund t’i ndodhë shkallëzimit tonë, nëse bashkekzistojnë tri linja hominide (A.

Afrikanus, Robust Australopitek dhe H. Habilis) që nuk rrjedhin nga njëra-tjetra? Për më tepër, asnjë nga të tre nuk shfaq ndonjë tendencë evolutive gjatë qëndrimit në tokë.³⁹

Me pak fjalë, vizatimet e krijesave imagjinare “gjysmëmajmun-gjysmënjeri”, që shfaqen në media apo librat shkollorë dhe, njëkohësisht, i gjithë skenari i evolucionit njerëzor që po mbahet gjallë vetëm me metoda propagandistike, s’janë gjë tjetër veçse një mit pa asnjë bazë shkencore.

Lord Solly Zuckerman, një nga shkencëtarët më të njohur e të spikatur, e ka studiuar këtë çështje për vite me radhë dhe ka kryer një punë kërkimore 15-vjeçare mbi fosilet e Australopitekut. Edhe pse evolucionist, ai arriti në përfundimin se në të vërtetë nuk ekziston asnjë pemë familjare midis majmunit dhe njeriut.

Zuckerman gjithashtu ka bërë një “radhitje të shkencave”. Ai ndërtoi një “spektër” të shkencave, duke i radhitur ato, sipas mendimit të tij, nga ato më shkencoret tek ato më jo-shkencoret. Sipas këtij spektri, më shkencoret, duke marrë parasysh mbështetjen e tyre në argumente, ishin fizika dhe kimia. Më pas vinin shkencat biologjike dhe pastaj ato sociale. Në fund fare, në pjesën e konsideruar si “më jo-shkencore”, krahas koncepteve të “perceptimit jashtëshqisor” dhe “shqisës së gjashtë”, vendosej dhe “evolucioni i njeriut”. Zuckerman shpjegon arsyetimin e tij:

Më pas zhvendosim kuadrin e së vërtetës objektive në drejtim të atyre fushave të shkencës të supozuara si shkenca biologjike, si p.sh. perceptimi jashtëshqisor apo **interpretimi i historisë së fosileve të njeriut. Për ndjekësit e këtyre ideve nuk ekziston asgjë e pamundur. Ata janë të gatshëm të besojnë shumë gjëra kontradiktore në të njëjtën kohë.**⁴¹

Siç shihet, evolucionin njerëzor nuk është gjë tjetër veç një përmbledhje e “disa interpretimeve të paragjykuara” të disa njerëzve që ndjekin verbërisht idetë e tyre.

Teknologjia e syrit dhe veshit

Një çështje tjetër që mbetet pa përgjigje nga teoria e evolucionit është cilësia e shkëlqyer e perceptimit të syrit dhe veshit.

Para se të kalojmë te syri, le t’i përgjigjemi shkurtimisht pyetjes “Si shohim ne?”. Rrezet e dritës që vijnë nga një objekt, bien në retinën e syrit duke dhënë një imazh të përmbysur të objektit. Këtu, këto rreze drite transformohen në sinjale elektrike nga qelizat dhe pastaj përcillen në një zonë të vogël në pjesën e prapme të trurit, ku ndodhet qendra e shikimit. Këto sinjale elektrike perceptohen në këtë qendër të trurit si imazh pas një sërë procesesh.

Duke u bazuar në këto njohuri, le të mendojmë pak: Truri është i izoluar tërësisht nga drita. Kjo do të thotë që pjesa e brendshme e trurit është në errësirë të plotë dhe drita nuk arrin atje. Qendra e shikimit është një vend në errësirë të plotë ku nuk hyn kurrë dritë. Ka mundësi që të jetë vendi më i errët që ekziston. Megjithatë, ne shikojmë një botë të ndritshme plot dritë me anë të kësaj errësire të plotë.

Imazhi i formuar në sy është kaq i mprehtë dhe i qartë, sa as teknologjia e shekullit XX nuk ka arritur ta realizojë. P.sh. shikoni librin që lexoni, pastaj ngrini kokën dhe shikoni përreth. A keni parë ndonjëherë një imazh të tillë të mprehtë e të qartë si ky në ndonjë vend tjetër? Edhe ekrani i televizorit më të zhvilluar i prodhuar nga prodhuesi më i fuqishëm i televizorëve në botë nuk mund të sigurojë një imazh aq të mprehtë për ju. Ky është një imazh tre-dimensional, me ngjyra dhe jashtëzakonisht i pastër.

Për më tepër se 100 vjet, mijëra inxhinierë janë përpjekur të arrijnë këtë qartësi. Janë ndërtuar fabrika, janë bërë shumë kërkime, plane e projekte, megjithatë, po të shikoni ekranin e televizori dhe librin që mbani në duar, do të shihni se ka një ndryshim të madh në qartësi dhe mprehtësi. Për më tepër, ekrani i televizorit tregon një imazh dy-dimensional, ndërsa me anë të syrit, njeriu është në gjendje të shohë imazhe tre-dimensionale.

Për vite të tëra, mijëra inxhinierë janë përpjekur të prodhojnë një televizor tre-dimensional, i cili mund të arrijë cilësinë e shikimit të syrit. Ata kanë arritur të shpikin një sistem TV tre-dimensional, por ai nuk mund të shihet pa vendosur një palë syze speciale. Për më tepër, bëhet fjalë për një tre-dimensional artificial. Sfondi është më i mjegulluar, ndërsa plani i parë duket sikur është dekor prej letre. Asnjëherë s'ka qenë e mundur të arrihet një imazh me cilësinë e syrit. Edhe në kamera apo në televizor, ka një humbje të cilësisë së imazhit.

Evolucionistët pretendojnë se mekanizmi që prodhon këtë imazh të mprehtë e të qartë është formuar krejt rastësisht. Nëse dikush do t'ju thoshte se televizori në dhomën tuaj është formuar si rezultat i bashkimit të rastësishëm të miliona atomeve, çfarë do të mendonit ju? Si mund ta bëjnë atomet atë që mijëra njerëz s'e bëjnë dot? N.q.s. një paisje që prodhon një imazh më primitiv se syri nuk mund të jetë formuar rastësisht, atëherë është shumë e qartë që edhe syri apo imazhi që shikohet prej tij nuk mund të jenë krijuar rastësisht.

E njëjta gjë ndodh edhe me veshin. Veshi i jashtëm i kap tingujt dhe i drejton për nga veshi i mesëm, i cili ia përcjell veshit të brendshëm duke i përforcuar ato. Veshi i brendshëm ia dërgon valët zanore trurit, duke i kthyer në sinjale elektrike. Ashtu si me

shikimin, procesi i dëgjimit përfundon në qendrën e dëgjimit në tru.

Ajo që thamë për syrin është e vërtetë edhe për veshin. D.m.th. truri është i izoluar nga tingujt, ashtu si është izoluar edhe nga drita: asnjë tingull nuk mund të depërtojë brenda. Prandaj, s'ka rëndësi sa zhurmë ka jashtë, brenda trurit mbizotëron një qetësi absolute. Megjithatë edhe tingujt më të mprehtë perceptohen nga truri. Njëpërmjet trurit tonë, i cili është i izoluar nga tingujt, ne dëgjojmë simfoninë e luajtur nga një orkestër apo zhurmat në një vend të mbushur plot me njerëz. Megjithatë, nëse bëhet një matje ekzakte e nivelit të tingujve në trurin tonë në këto momente, shikojmë se një qetësi absolute mbizotëron atje.

Ashtu si në rastin e imazhit, dekada të tëra përpjekjesh kanë kaluar për të krijuar dhe riprodhuar tinguj sa më të afërt me origjinalin. Rezultatet e këtyre përpjekjeve janë regjistruarit e zërit, sistemet HI-FI dhe sistemet e ndryshme për kapjen e tingujve. Pavarësisht nga teknologjia e përparuar dhe përpjekjet e mijëra inxhinierëve e ekspertëve, nuk është përfutur asnjë tingull që të ketë të njëjtën mprehtësi dhe qartësi si tingulli që kapet nga veshi. Mendo sistemet HI-FI të cilësisë më të lartë të prodhuar nga kompania më e madhe e industrisë së muzikës. Edhe në këto paisje, kur regjistrohet zëri, humbet një pjesë e cilësisë. Kur ndizni një HI-FI, gjithmonë dëgjoni një zhurmë të lehtë para se të fillojë muzika. Veshi i njeriut asnjëherë nuk e kap një tingull të shoqëruar me zhurmë; ai e kap tingullin pikërisht ashtu siç është, i mprehtë e i qartë. Kështu ka qenë gjithmonë që nga krijimi i njeriut.

Një besim materialist

Ajo që kemi studiuar deri tani tregon se teoria e evolucionit është një pretendim që bie hapur në kundërshtim me faktet shkencore. Pretendimi i teorisë në lidhje me prejardhjen e jetës nuk pranohet nga shkenca. Mekanizmat e evolucionit të propozuara nga kjo teori nuk kanë asnjë efekt evolutiv, ndërsa të dhënat fosilet tregojnë se format kalimtare nuk kanë ekzistuar kurrë. Në këtë rast, teoria e evolucionit duhet të hidhet tej, sepse është një ide që bie në kundërshtim të hapur me shkencën.

Por teoria e evolucionit vazhdon të mbahet me vendosmëri në listën e teorive shkencore. Disa njerëz madje përpiqen t'i paraqesin kritikën në adresë të kësaj teorie si "sulm ndaj shkencës". Po pse ndodh kjo gjë..?

Arsyeja për këtë situatë të krijuar është se për disa njerëz të cilët u përkasin disa qarqeve të caktuara, teoria e evolucionit është shndërruar në një besim dogmatik të domosdoshëm. Këto qarqe kapen fort pas filozofisë materialiste dhe ndikohen nga Darwinizmi, i cili për ta është shpjegimi i vetëm materialist për natyrën.

Nganjëherë ata e pranojnë hapur këtë. Riçard Liuontin, gjenetist i famshëm nga universiteti i Harvardit dhe në të njëjtën kohë një evolucionist i njohur pranon se është “së pari materialist, pastaj shkencëtar” me këto fjalë:

Nuk është puna se metodat dhe institucionet e shkencës në njëfarë mënyre na detyrojnë të pranojmë një shpjegim material për botën, por përkundrazi, ne jemi të detyruar nga përkrahja jonë arbitrare e kauzës materialiste të krijojmë një aparat hetimi dhe një sërë konceptesh që japin shpjegime materiale, edhe nëse janë kundër intuitës. Për më tepër, materializmi është absolut, kështu që ne nuk mund të lejojmë të dalë në skenë një Qenie Hyjnore.⁴²

Këto fjalë janë deklaratë e qartë se Darwinizmi është një dogmë e mbajtur gjallë për hir të lidhjes me filozofinë materialiste. Sipas kësaj dogme asgjë nuk ekziston përveç materies. Ajo predikon se lënda pa jetë dhe e pavetëdijshme krijoi jetën. Ajo pranon që miliona specie të gjalla, si zogjtë, peshqit, kafshët, insektet, pemët, lulet, apo qeniet njerëzore u shfaqën si pasojë e ndikimit të fenomeneve fizike (shiut dhe rrufeve) mbi lëndën natyrale. Ky besim është në kundërshtim të plotë me mendjen dhe shkencën. Por darvinistët vazhdojnë të mbrojnë këtë besim me qëllim që “mos të lejojnë daljen në skenë të një Qenieje Hyjnore.”

Kushdo që nuk e shikon prejardhjen e gjallesave me paragjykim materialist do ta kuptojë këtë të vërtetë të qartë: të gjitha gjallesat janë rezultat i krijimit të një Krijuesi, i Cili zotëron fuqi, dije dhe inteligjencë superiore. Krijuesi është Zoti, i cili krijoi të gjithë universin nga asgjëja, i cili e projektoi atë në mënyrën më të përkryer dhe krijoi e i dha formë të gjitha gjallesave.

*Engjëjt thanë: “Larg nga të metat je
Ti o Zot! Ne nuk kemi asnjë dije tjetër
përveç asaj që na mësove Ti. Vërtet,
Ti je i Gjithëdijshëm e i Urtë.”*

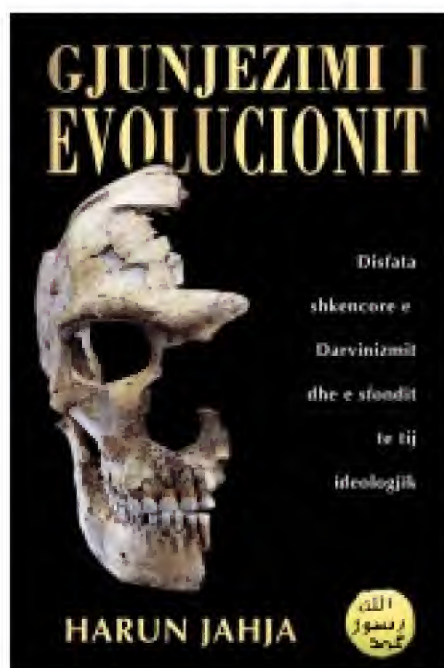
(El-Bekare 32)

SHENIME

1. <http://www.jps.net/bygrace/index.html>, Marrw nga: *BigBang Refined by Fire*, shkruar prej Dr. Hugh Ross, 1998. Reasons To Believe, Pasadena, CA.
2. Carolyn Sheets, Robert Gardner, Samuel F. Howe; *General Science*, Allyn and Bacon Inc. Newton, Massachusetts, 1985, p. 319-322
3. <http://muttley.ucdavis.edu/Book/Atmosphere/beginner/layers01.html>
4. *General Science*, Carolyn Sheets, Robert Gardner, Samuel F. Howe; Allyn and Bacon Inc. Newton, Massachusetts, 1985, fq. 305
5. *Webster's New Twentieth Century Dictionary*, botim II "Isostasy", New York, fq. 975
6. Carolyn Sheets, Robert Gardner, Samuel F. Howe; *General Science*, Allyn and Bacon Inc. Newton, Massachusetts, 1985, fq. 305
7. National Geographic Society, *Powers of Nature*, Uashington D.C., 1978, fq.1213
8. <http://www.2think.org/nothingness.html>, Henning Genz– Nothingness: *The Science of Empty Space*, fq. 205
9. Anthes, Richard A., John J. Cahir, Alistair B. Fraser, and Hans A. Panofsky, 1981, *The Atmosphere*, botimi III, Columbus, Charles E. Merrill Publishing Company, fq. 268-269; Millers, Albert; and Jack C. Thompson, 1975, *Elements of Meteorology*, botimi II, Columbus, Charles E. Merrill Publishing Company, fq. 141
10. Anthes, Richard A.; John J. Cahir; Alistair B. Fraser; and Hans A. Panofsky, 1981, *The Atmosphere*, fq. 269; Millers, Albert; and Jack C. Thompson, 1975, *Elements of Meteorology*, fq. 141142
11. Davis, Richard A., Jr. 1972, *Principles of Oceanography*, Don Mills, Ontario, AddisonWesley Publishing, fq. 929312 Elder, Danny; and John Pernetta, 1991, *Oceans*, London, Mitchell Beazley Publishers, fq. 27
13. Gross, M. Grant; 1993, *Oceanography, a View of Earth*, botimi VI, Englewood Cliffs, PrenticeHall Inc., fq. 205
14. Seeley, Rod R.; Trent D. Stephens; and Philip Tate, 1996, *Essentials of Anatomy & Physiology*, botimi II, St. Louis, MosbyYear Book Inc., fq. 211; Noback, Charles R.; N. L. Strominger; and R. J. Demarest, 1991, *The Human Nervous System, Introduction and Review*, botimi VI, Philadelphia, Lea & Febiger , fq. 410411
15. Seeley, Rod R.; Trent D. Stephens and Philip Tate, 1996, *Essentials of Anatomy & Physiology*, botimi II, St. Louis, MosbyYear Book Inc., fq. 211
16. Moore, Keith L., E. Marshall Johnson, T. V. N. Persaud, Gerald C. Goeringer, AbdulMajeed A. Zindani, and Mustafa A. Ahmed, 1992, *Human Development as Described in the Qur'an and Sunnah*, Makkah, Commission on Scientific Signs of the Qur'an and Sunnah, fq. 36
17. Moore, *Developing Human*, botimi VI, 1998.
18. Williams P., *Basic Human Embryology*, botimi III, 1984, fq. 64.
19. Rex D. Russell, *Design in Infant Nutrition*, [http:// www.icr.org/pubs/imp259.htm](http://www.icr.org/pubs/imp259.htm)
20. Warren Treadgold, *A History of the Byzantine State and Society*, Stanford University Press, 1997, fq. 287-299.
21. Warren Treadgold, *A History of the Byzantine State and Society*, Stanford University Press, 1997, fq. 287299.

22. Walter Wreszinski, *Aegyptische Inschriften aus dem K.K. Hof Museum in Wien*, 1906, J. C. Hinrichs' sche Buchhandlung
23. Hermann Ranke, *Die Ägyptischen Personennamen, Verzeichnis der Namen*, Verlag Von J. J. Augustin in Glückstadt, Band I, 1935, Band II, 1952
24. Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York, Marcel Dekker, 1977, fq. 2
25. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), fq. 196
26. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, vol 63, Nov 1982, fq. 13281330
27. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, fq. 7
28. Jeffrey Bada, *Earth*, Feb 1998, fq. 40
29. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189
30. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, fq. 184
31. B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
32. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, fq. 179
33. Derek A. Ager, *The Nature of the Fossil Record*, Proceedings of the British Geological Association, vol 87, 1976, fq. 133
34. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983, fq. 197
35. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, fq. 7594; Charles E. Oxnard, *The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt*, Nature, vol 258, fq. 389
36. J. Rennie, *Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr*, Scientific American, Dhjetor 1992
37. Alan Walker, *Science*, vol. 207, 1980, fq. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, botimi I, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, p. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, fq. 272
38. Time, Nov 1996
39. S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, p. 30
40. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, fq. 19
41. Richard Lewontin, *The Demon Haunted World*, The New York Review of Books, 9 Jan 1997, fq. 28

LIBRA NGA HARUN JAHJA

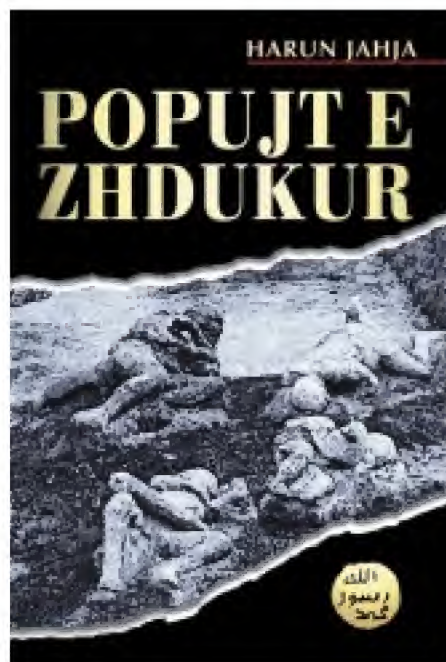

GJUNJEZIMI I EVOLUCIONIT

DISFATA SHKENCORE E DARVINIZMIT DHE E SFONDIT TE TIJ IDEOLOGJIK

Fallsifikimi më i madh në historinë e shkencës... Shumë njerëz mendojnë se Teoria e Darvinit është një fakt i vërtetuar. Por në kundërshtim me këtë mendim, shkenca bashkëkohore e ka hedhur poshtë tërësisht këtë teori.

Arsyea e vetme që kjo teori mbahet gjallë nëpërmjet një fushate prapagandistike botërore fshihet në aspektin ideologjik të saj. Të gjitha teoritë dhe filozofitë sekulariste përpiqen të sigurojnë një bazë për veten e tyre duke u bazuar në teorinë e evolucionit. Ky libër shtjellon kolapsin shkencor të teorisë së evolucionit, duke ndjekur një mënyrë të thjeshtë e të detajuar. Ai analizon fallsifikimet dhe keqinterpretimet që kanë bërë evolucionistët për të "provuar" evolucionin. Në fund ai analizon forcat dhe motivimet e tyre, që luftojnë për mbajtur gjallë këtë teori e për t'i bërë njerëzit me çdo kusht ta besojnë atë. Kushdo që dëshiron të mësojë rreth origjinës së gjallesave, duke përfshirë edhe vetë njeriun, duhet të lexojë këtë libër.

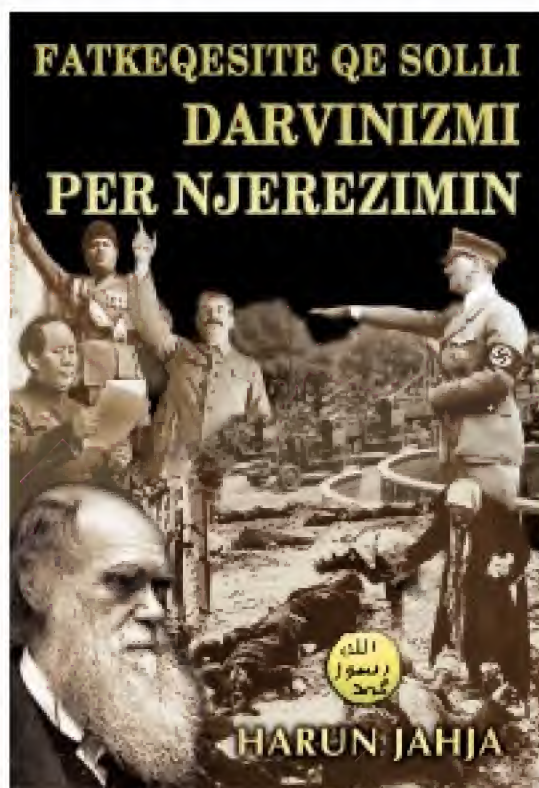

Nje liber i ri se shpejti:

POPUJT E ZHDUKUR

Ky libër na njeh me disa prej popujve të përmendur në Kuran, të cilët merituan dënimin e Allahut për shkak të gjynaheve të tyre. Libri provon me argumente bindëse se këto ndëshkime nuk janë thjesht gojëdhëna, por?

LIBRA TË RINJ NGA HARUN JAHJA

FATKEQESITE QE SOLLI DARVINIZMI PER NJEREZIMIN

Fashizmi dhe komunizmi, të cilët shkaktuan kaq shumë dhimbje për njerëzimin, konsiderohen si ide krejt të kundërta. Sidoqoftë këto dy teori ushqehen nga i njëti burim, nëpërmjet sfondit të të cilit ata përpiqen të tërheqin masat e gjera. Ky burim nuk e ka tërhequr vëmendjen e opionit public dhe ka mbetur gjithmonë në hije. Ky burim është filozofia materialiste bashkë përshtatjen e saj të konceptit të natyrës, e cila njihet me emrin DARVINIZËM. Njohja e pavlefshmërisë shkencore të kësaj teorie, e cila ka shërbyer si bazë e përligjies së krimeve të shumë diktatorëve gjakatarë, ndihmon në shkatërrimin dhe zhdukjen e kësaj teorie antishkencore.